

Noteringar och tankar

Pratade med F, nyopererad; han hade mycket att berätta; verkade speedad; försökte lugna ner honom; han fick prata av sig; berättade om sina drömmar under den tid han varit sövd; mycket lättad och nöjd med behandling och vård. Nu väntar en tids rehab och återbeök för att ta ur kateter och agripper.

Om sommaren regnar det ibland; det gör det inte ofta den här sommaren; det är snarats värmebälja. Jag var ute och cyklade en hel del. En gång hade det regnat då jag kom ut. Då luktade det så där som dt bara gör om sommaren, efter ett regn. Det är en speciell lukt, kanske bara dammet som rörts upp från gatan. Det är bara om sommaren, och efter ett lättare regn, som det luktar så. Det minns jag från skoltiden då jag gick hem på eftermiddagen och det just hade regnat.

S är på cykeltur; jag har förmanat att köra försiktigt. Det är en otäck väg. Förra gången körde hon omkull i en kurva och hamnade i diket; det var möte med en buss samtidigt som det kom en bil. Gruset i kurvan och korsningen blev för osäkert och hon landade, dock utan att skada sig. Hjälmen måste ha skyddat huvudet.

Klockan är över elva; jag har druckit elva-kaffe med leverpastej-smörgås och en dito ost; behöver ha lite i mig innan jag kör ryggprogrammet; är lite stel efter gårdagens golfrunda; fick mig en omgång av KG som spelade bra, medan jag spelade uselt inemellan; hade börjat bra med tre raka par med mersmak, men gradvis havererat. Spelade bra på de svåra hålen men uselt inemellan. Det var som en berg-och-dalbana. Bara att bita ihop och hoppas på bättre form vid kommande match. Jag vann ju övertygande i förra omgången. Nu blir det antagligen tuffare. Vi har samma handicap min motståndare och jag så det blir nog strid på kniven.

Det var skönt att röra på sig; tog en liten lätt runda i Sunnerstasparet; det blev gå-lunka-löp för kondisen är inte så bra nu så här mellan skidsäsongerna. Golfen gör nog sitt men ger inget riktigt "flås". Jag får väl trappa upp lite så småningom, men rullskidorna får vänta till augusti. Då skall jag ha ställt in och lärt mig använda pulsklockan jag fick på min födelsedag av Sara. Har bara gluttat så smått i instruktionsboken.

Så fick jag tillfälle att testa puls klockan; det var under semestertrippen till Hälsingland som Sara och jag mellanlandade i Rengsjö; medan damerna ägnade sig åt shopping gick Anders och jag upp på Hölö klack, ett skogbeklätt berg vid Rengsjö. Dessförinnan hade han hjälpt mig ställa in pulsklockan; han har nämligen en likadan själv. Under promenaden uppför den branta Hölö klack jämförde vi våra pulsvärden. Vi låg lika så länge vi rörde oss uppför branten, men vid pauserna sjönk hans puls något snabbare än min. Av detta sägs man kunna dra slutsatsen att han har bättre kondition. Jaha.

Golfen har nu gått lysande en tid. Jag vann två tävlingar samma vecka, onsdagens på 39 poäng och lördagens på 70 slag netto. Veckan därpå vann jag kvartsfinalen i matchcupen. Resultaten ledde till att jag fick spela i H55-laget i seriespelet på både Öregrund och Grönlund. Det blev 89 resp. 87 slag, men mitt resultat behövdes inte eftersom de tre bästa räknas. Men det kändes som framgångar ändå, för det var första gången jag spelade Öregrunds GK, en lite knepig men inte så lång bana i vacker natur. Jag kan dra slutsatsen att träning lönar sig. Jag har fått högre kapacitet och stabiliteten har blivit någorlunda. Under den senaste tävlingen "ballade det ur" ett par gånger men jag lyckades komma in i spelet igen. Det är en viktig sak att behärska. Man måste räkna med ett och annat mindre bra slag, eller till och med skitslag. De kommer helt oannonserat och kan bero på dålig fokusering eller trötthet. Då gäller det att fokusera och ta sig tillbaka in i rytmen. Nu har jag skaffat mig en

avståndsmätare och det har gett lite utdelning. Idag skall jag öva på drivarna som inte gick så bra senast. Det gäller att jobba med det som behöver förbättras. Det andra behöver dock underhålls. Funderar på att ta mig till Söderby idag, där man får stå en hel dag med obegränsat antal bollar för sextio kronor. Eventuellt får jag med KG. Han och jag borde ta oss till Alina för att komplettera med primärminne till hans dator. Det skall vara vackert väder hela dagen.

Sara har tagit hem virket till staketet efter att vi fått byggnadslov och jag har bara tre granstubbbar kvar att ta upp. Två var det förresten; jag hann inte få med dem igår när jag skulle till återvinningen före deras stängning. Det känns liksom mer avslutat när jag också får iväg avfallet som blir sedan jag tagit upp stubbarna. Nu ligger fältet öppet för Sara att börja sätta upp stolparna.

Tänk att hackspetten inte låter sig störas av mina klingande yxhugg ! Jag gick lös på den stora ekstubben, som måste huggas ur för att staketet skall få plats. Men hackspetten han bara trummade på. Jag trodde ju att han skulle bli störd av en ”konkurrent”. Var det kanske det han trodde och därför fortsatte sitt hackande ?

Jag undrar också vad som händer med den lilla eken när planket kommit på plats. Den lilla eken har vuxit ut från ekstubben och växer sig större. Jag har toppat den för att den inte skall ränna iväg och bli alltför tanig. Men med tiden blir den grövre, kräver mer plats alldeles intill planket. Det får vi fundera på hur vi löser.

Harry kom och hjälpte mig med en skarp yxa. Han är en hejare på att hugga. Sedan slipade han min så att den blev riktigt vass och fin. Hans elektriska såg bet inte riktigt. Vi började med den men övergick sedan till att hugga ur flisor istället. Det bet bättre på stubben.

När jag råkade titta ut i trädgården på förmiddagen såg jag de två rådjuren, ett kid och ett vuxet djur med horn, stå och beta hur lugnt som helst. Jag försökte jaga iväg dem men de flyttade bara på sig lite lojt en bit utom räckhåll. Så stod de där och glodde och taxerade faran till minimal. Jag fick rusa mot dem för att schasa iväg dem ordentligt. Är de verkligen så tama som de verkar ?

Golfen går i vågor; i fredags var jag ute på Veterantouren och lyckades strula till det med 79 slag, alltså 7 för många; idag söndag var det samma visa. Redan på det andra hålet var det ren katastrof och ännu värre blev det på femman. Jag lyckades komma tillbaka på det nionde hålet och hade en bra period med en birdie och några par, men sedan strulade det igen; chipparna satt inte som de brukar och flera halvlånga puttar trilskades. Så var det. Men jag är nöjd med att jag kunde bryta den dåliga trenden och komma tillbaka in i spelet med riktigt bra slag. Funderar på om jag spelat för mycket sista tiden eller om det är träningen som maskerar formen. Är inne i en intensiv period med flera dagars spel. Skall prova på att hålla mig till lättare träning under den perioden för att se hur det verkar. Idag har jag lärt mig flera taktiska finesser ute på banan. Dem skall jag lägga på minnet för att förbättra beslutsfattandet framöver. Devar samma sak med spelet på Veterantouren ute på Edenhof; jag gjorde ett taktiskt misstag som störde resten av rundan. Då mäktade jag inte bryta trenden utan det satte sin prägel på hela rondan och hängde liksom med hela vägen. Man lär så länge man golfar !

Nu är det fullmåne; det betyder att vi hunnit halvvägs in i Ramadan. Ja inte vi, men de som idkar den religionen; den styrs av månen. När den är ny, vart tolfte varv, börjar fastemånaden. Det är mullorna som bestämmer exakt tidpunkt genom att titta efter den första strimman då

månen byter fas från nedan till ny. Det är måndag i vecka 34. ”Typiskt svenskt att använda veckonummer” tänker jag. Det är den 23:e augusti, sensommar säger många. För mig är det fortfarande sommar, veckan efter Capri-veckan. Solen värmer skönt på altanen. Det är skugga på KG-bänken just nu för en av Harrys tallar skymmer. Så är det inte lite tidigare på sommaren. Strax skall solen titta fram där igen. Kanske sitter jag där och löser morgonens sudoku. På måndagar är det en lättare variant. Söndagens var knepig, men med lite list fick jag ut den också. I sudoku-boken har jag nu kommit till ”Svart Bälte” och lyckats få ut flera stycken.

Sommaren rullar på. Kanske blir det båtutflykt senare idag ? Det har inte blivit mycket av det i år. När det gäller golfen borde jag endera träna eller vila. Gårdagens runda var i stora stycken en katastrof, i några mindre stycken en klar framgång. Några lärospån kom med. Jag bestämde mig för att lägga dem i erfarenhetsbanken. Bland annat gjorde jag om ett tidigare misstag och förbannade mitt dåliga klubbvals-beslut.

Tänk att kunna vara ledig ! Sara har en ledig dag, jag har det alltid, utom när jag ”måste” spela golf. Denna strålande dag får jag med henne ut på sjön; det var länge sedan vi var ute i båten. Hon köper grillad kyckling när hon ändå är ute i några ärenden. Jag packar lunchväskan. Det blir den sista gemensamma dagen på sjön visar det sig senare. Jag badar för det är inte alls kallt ännu. Det blir en lyckad utflykt, en av få i båten denna sommar. Men jag har en gång kvar. Det skulle komma att bli dagen före båtupptagningen alldeles i slutet av september. Jag hade med mig, fika, telefon, sudoku och tidningar. Det blev en fin avrundning av båtsäsongen.

Eric dog innan vi kunde få komma och hylla honom på hans födelsedag; det var trist. Sara och jag hade förberett en liten uppläsning, men han var redan i så dålig form att det inte var lönt; han kunde inte ta emot. Det sista jag såg av Eric var när han kom för att titta på Saras staketbygge. Men han var lite fjär och frånvarande, vilket var helt förståeligt. Vi visste dock inte då hur lite tid han hade kvar. Nu vet vi. Agneta har varit här och gråtit med Sara under den sista tiden och särskilt nu när han är borta. Vi har ett ljus tänd och en speciellt utvald bild på bordet i vardagsrummet. Ofattbart är det enda man kan tänkla; vi har tänkt på honom så mycket den här tiden, hans lidande och kval, och Agnetas. Både hon och Sara hade tiidigt klart för sig att det var en brant backe utför, medan Eric sade sig inte vilja veta.

Golfsäsongen hade varit lyckad nästan hela vägen; så småningom lyckades jag få ordning på spelet i Veterantouren och vann den sista deltävlingen på ett blåsigt Söderby, trots en fyrputt och en hel del annat strul. Men det var en hel del kalasspel dessemellan. Jag avancerade till sjunde plats i sammandraget och fick pris både för det och för delsegern. Nu återstod bara att fullfölja matchcupen på hemmaklubben. Jag hade redan i den första matchen besegrat titelförsvararen från i fjol, Bosse. Vi spelade kanongolf med totalt fem birdies, varav tre för mig. Jag vann matchen redan på fjortonde hålet och var då långt under handicap. Sedan blev deet en riktig holmgång mot Magnertoft, som har samma hep. Jag lyckades avgöra på det sista hålet genom att vi delade på trippelbogey ! Det hade varit ett riktigt schabbel dessförinnan efter att jag slagit ut på det sista hålet med ett håls ledning. Vi schabblade bägge, men mest han; det blev min räddning.

Den här perioden, augusti till september tränade jag intensivt på Söderby och körde mycket fysträning enligt Karis rekommendationer. Det bar frukt och jag lyckades slå ut två kompisar i Seniorskommittén; mot Mats slutade det på 16:e hålet och mot Bosse i semi på det 17:e hålet.

Det var inte utan ansträngning, utan efter fokuserat spel med hyggliga resultat. Men jag var den bättre i båda matcherna och missade i stort sett ingenting. Det är nyckeln i matchspel.

Nu hade jag kommit till final i matchcupen. Det blev en lång mental resa, under vilken jag tränade både mentalt och fysiskt; jag drog ner på spelet för att spara mental kraft och tränade i timmar ungefär varannan dag på Söderbys övningsfält. Under helgen då Mamma fyllde år, på valdagen, tränade jag närspel på Eksjö Golfklubb; det var regnigt, men jag förstod att finalspelet skulle komma att avgöras till fördel för den av oss som skulle behärska höstens underläg bäst. Därför lade jag ner timmar på närspel från svåra lägen, chip och pitch från såväl ruff som fairway och ”first cut”. Så vidtog toppning av formen med spel på hemmabanen; det var ett bra sätt att skärpa fokus och sinne inför avgörandet. Jag kände att jag hade fått stabilitet i tekniken och att det därför skulle vara en bra bas att stå på; sedan skulle det komma att hänga på psyke och dagsform – samt vilja. ”Har jag tagit mig så här långt, då skall jag banne mig vinna också”, resonerade jag. Skärpan fanns där. Nu gällde det genomförandet.

Min fokusering gav resultat; men det var inte den som blev avgörande, inte heller den träning jag lagt ner under ett antal veckor, en tid då jag koncentrerade mig på att spela efter förutsättningarna. Jag antog att det skulle komma att bli blött på banan framemot finalen och tränade därför målmedvetet på att behärska det som då skulle komma att krävas. Men det blev något helt annat som kom att avgöra finalen. Yvonne, min motståndare, som gått fram som en slåttermaskin genom turneringen, hade inte sin bästa dag och jag kunde i stort sett promenera hem med segern. Jag hamnade i ett nästan ointagligt överläge de första hålen och kunde sedan bara bevaka ledningen tills vi kom till det trettonde hålet; vi delade det på par och jag stod som segrare med sex vunna hål och fem kvar att spela. Det var den största segermarginalen i någon av mina matcher och antagligen en av de största i någon match. Jag kände mig stolt, men samtidigt blev det lite av ett antiklimax att vinna så överlägset och så enkelt. Nu kunde jag bara se fram emot avslutningen på säsongen och prisutdelningen. Jag hade vunnit ”Gustafs Skål” som priset och turneringen kallas.

Den här hösten blev en blandad ”kompott”, inte alla så aptitliga. Eric gick alltså bort efter en kort tids sjukdom. Han besökte oss medan Sara höll på med staketet. Det var kort före hans födelsedag. Jag skrev ihop ett litet hyllningsode inför födelsedagen, men den dagen kunde han inte ta emot. Det var för eländigt. En månad senare var han död. Sara och jag läste upp ett modifierat hemsnickrat ode på samkvämet efter själva begravningen. Det känns märkligt att han är borta. Förgängligheten gör sig ibland påmind, särskilt nu.

Sara blev färdig med staketet under oktober. Ungefär samtidigt började projektet med carport. Jag hade fått tag i två bra killar genom frisörskan. De var snabba och gjorde ett gediget jobb. Men Harry obstruerade och det kom till en riktig kontrovers. Först var han på Sara och hotade med stämning, därefter en kille som grävde. Medan snickarna var här, var Harry framme igen och härjade om byggnationen. Så kom han och ringde på och härjade med mig – tills jag körde iväg honom från tomten. Därefter har han betett sig löjligt med att bygga upp en hög med skräp i närheten och med väl synlighet mot oss. Men nye grannen Gunnar är trevlig och lätt att prata med. Han har redan haft lite med Harry att göra. Vi får se hur det går på den kanten.

I september ringde Ingrid om sin stuga i Harsa. Nu var hon på gång att sälja den för hon hade kommit på att hon ville ha en sommarstuga vid kusten istället; hade redan skrivit kontrakt för övrigt. Så vi köpte hennes stuga i Harsa, mjen först gjorde vi en utredning för oss själva om

huruvida vi dels hade råd, dels har motivation och riktiga incitament att köpa den. Jodå, vi kom fram till att det var helt rätt, inte bara en defenmsiv åtgärd för att fortsättningsvis ha tillgång till förläggning i samband med skidåkning. Det blev en snabb affär med Ingrid med lån från Länsförsäkringar. Vi gjorde sedan två besök på en vecka för att inreda stugan. Saras skadade knä fick henne att avstå skidåkning, men jag gjorde säsonsdebut vid det andra besöket. Första gången var det bara pudersnö i Harsa, 5 november. Men andra gången hade det snöat rejält och vi kom inte uppför backen, utan fick bära upp de nödvändigaste grjerna. Dagen därpå fick vi hjälp från Harsagården med en fyrhjulsdriven bil, som körde upp. För min del blev det några mil i spåren medan Sara inredde med hyllor och annat som behövs för att kunna bo på riktigt.

Men det var inte bara utveckling denna höst. Det var också avveckling. Både Eric och John gick ur tiden, ännu ett par påminnelser om vår begränsade tid med varandra. Eric plågades ihjäl på några månader. Han ville inte veta, sa han. Vi fick inte träffa honom. Hans födelsedag blev tragisk, för han orkade inte och sedan var det inte långt kvar. Sara och jag hade skrivit en liten hyllning till honom på den dagen. Men vi fick inte tillfälle att framföra den, utan gjorde en omarbetning till begravningen. Det kändes snöpligt men rätt att fullfölja med ett framförande under minnesstunden.

John, Mammans granne då hon bodde i huset, blev hastigt sjuk. Visst hade han haft problem med hjärtat ett par gånger, men nu blev det illa. Han flyttade från sitt hus till Tuvan, äldreboendet. Men jag kände knappt igen honom, för han var förändrad, svullen, i ansiktet. Han var passiviserad och uppgiven, kanske en sen reaktion efter hustruns Alzheimer-orsakade bortgång? Han åkte ut och in på sjukhuset varje vecka tills han en gång inte kom tillbaka till Tuvan. Mamma skulle först inte gå på begravningen, men ändrade sig sedan. Jag hjälpte henne att skriva brev till sönerna och lade in en bild på John liksom en bild från trädgården tillsammans med hustru Stina.

Jag fick ännu en anledning att kondolera denna höst. En av mina föräldrars bästa vänner från tiden i Åtvid gick ur tiden. Jag skrev brevet åt Mamma. Så hittade vi också ett kort i hennes album. Jag scannade in det och lade in det i brevet. Skrev för säkerhets skull med större bokstäver, eftersom hon som skulle läsa, är i Mammans ålder och rimligen behöver lite lättare läsning.

Det var alltså en blandad och inte alltigenom lustfylld höst. Men köpet av stugan i Harsa blev lyckad. Vintern kom tidigt och redan på min namnsdag stod jag på skidor för försdta gången under säsongen. Vid det första besöket i Harsa, en knapp vecka tidigare, hade det alltså varit pudersnö på marken. Med ett par decimeter hade vi inte kommit upp för backen. När jag för tredje gången åkte till Harsa, den här gången på egen hand, kom jag nästan ända upp, bara nästan. Jag fick parkera i backen och bära de saker som inte tål kyla till stugan. Sedan åkte jag ner till Harsagården för att åka skidor under eftermiddagen. Under tiden kom traktorn och plogade vägen upp till stugan. Under veckan hann jag bli rejält insnöad, för snön föll varje dag. Det var ett riktigt vinterlandskap med uppemot halvmeter snö och tolv minusgrader. Så det blev en kämpig runda på Myrslingan, eftersom det yrde igen hela tiden. Jag nöjde mig med femton kilometer den sista dagen, den femte i sträck under veckan.

Vintertid är träningstid; det rann iväg kvickt med milen. Jag mailade med Nils och utbytte erfarenheter om spåren hemomkring. Ännu ett besök i Harsa gav ännu fler mil och det bara ramlade på. Nu var det dags att börja träna ordentligt, så jag tog fram och började lära mig pulsklockan. Jag hade ju använt redan i somras tillsammans med Anders när han och jag gick

uppför Höle Klack. Hade först ställt in minimipuls, men inte gjort något mer. Vi jämförde bara våra värden medan vi gick uppför.

En som kan det där med pulsträning är "Peter XX", min kollega från Ericsson-tiden. Han tränar för maraton-löpning och har använt pulsklocka länge. Han fick bli min rådgivare när det gäller träning. Jag räknade ut min maxpuls och körde igång i Blacksås-spåret. Men det bara pep och min puls gick långt över den maaxpuls jag räknat ut med en formel och ställt in i pulsklockan. Så jag stannade upp och ringde Peter XX; han visste besked. Eftersom jag tydligen är lite tränad redan så stämmer inte den vanliga formeln utan man får använda en alternativ beräkning. Jag gjorde den i huvudet och räknade baklänges från den puls jag kunde avläsa medan jag körde. Det stämde förvånansvärt bra med de värden jag hade under åkningen. Men det pep fortfarande hela tiden så jag stängde av varningarna och tittade bara på värdena.

Nu var jag inställd på att börja träna ordentligt, så jag tog fram manualen för pulssklockan men kom ingenstans med inställningarna. Sara har mer tålamod med manualer och apparater så hon tog sig an uppgiften. Men det var fortfarande oklart hur de olika pulszonerna skulle numreras och ställas in. Det blev nytt samtal till Peter XX. Nu klarnade det, men återstår att, som det heter, implementera.

Det är mycket som kretsar kring skidåkning nu. Jag fick en inbjudan av Mats att delta i träning med Oskar Svärd i februari. Dessförinnan hann jag med att uppleva skidåkarna på idrottsgalan som Mats också tog mig till. Så ringde Anders från Rengsjö. Han var eld och lågor för skidåkningen efter att ha varit på teknikträning med Ola Raval, sprintlandslagets tränare. Han drog det mesta av vad han hört och lärt under en halvtimme. Det resulterade i att jag beställde en DVD med träningstips av nämnde tränare. Han utlovar 45 minuters förbättring av tiden på sträckan Sälen-Mora om man gör som han lär ut. Här skall tränas !

Lars-Inge har kommit igång med sin träning och aavverkat en massa mil hemma på slätten i Linköping. Han kommer med till Harsa nästa gång. Eftersom Agneta också skall med, så får det bli logementet för oss killar. Huset blir fullt. Förra gången hade vi med oss Agneta och vi åkte i hennes bil eftersom det var väldigt halt och hon har dubbat.

Nu har vi passerat juletid och nyår; snön har vräkt ner, vi har sltat äta skinka och dricka champagne. På nyår skulle Sara arbeta kväll plus nyårsdag; men det innebar nykterhet och chaufförstjänst – för henne. Agneta och jag åkte till Gunilla på middag på Nyårsafton och sedan anslöt Sara för att sedan köra oss hem i natten; det var så mycket snö att underredet på bilarna gjorde avtryck i snön. På morgonen fick jag sova ut och Sara tog sig till arbetet för egen maskin.

Nu är det andra halvan av januari; det har varit töväder ett par gånger och därför blivit snabbt före. Jag har åkt till Hammarskog ett par gånger med KG, min nye golff- och lekkamrat. Han har inte så långt dit ut, men det är bra för hans utrustning tillåter inte någon högre fart. Härondagen mellanlandade jag hemma hos honom på lunch, fiskbullar; men det gick bra och sedan åkte vi fram och tillbaka till Hammarskog. För mig blev det en tremilare. Dagen efter körde jag stakning på Gipen; nu känns det att jag tränat ordentligt, för jag har blivit rejält stark i armarna av den senaste periodens idoga stakande. Nu gäller det att dels slipa på tekniken och dels höja konditionen ett snäpp. Jag måste träna in ett högre tempo. Det skall ske med pulsklockan. Jag har fått råd av peter XX; så har jag ju också den där DVDn att kolla på; det skall bli intressant och se vad den ger. Anders har förresten mer eller mindre övertalat mig att

köra Harsa-loppet i år. Men Lars-Inge avstår det. Jag kollade även med honom om det kunde vara aktuellt med Engelbrektsloppet, men han tyckte att det räckte med det han körde 1972.

Det blev inget Harsa-lopp med Anders, för han blev förkyld; Lars-Inge följde dock med till Harsa för en träningsperiod. Vi drog runt på Myrslingan och 15-km-spåret. Han var också nyfiken på Blacksås-rundan, men det blev nästan för mycket. Men han fick sig en riktig duvning och har fortssatt att träna för vårt lopp Sälen-Mora; det blir nypremiär efter 38 år, hans fjärde lopp.

Liksom förra året tog jag och anmälde mig till Lindmansloppet i Gimo. Agneta, Steffe och Anita åkte också. Damerna hade vunnit sin tävlingsklass med en halvtimma om de bara anmält sig; alla åkte i motionsklassen, alla utom jag. Eftersom jag fyller 65 detta år, så kunde jag ställa upp på 5-milen i klassen H65. Jag var bara några minuter efter Steffe, klart bättre än året före och hela 40 minuter bättre än förra året, kom på ”pallen” och fick bronsplakett. Det var nämligen samtidigt DM för Uppland. Detta sporrar.

Anders har varit och träffat sprintlandslagets tränare och fått instruktion; han var eld och lågor och berättade per telefon om tekniska detaljer. Jag letade upp en CD med hans instruktion och beställde den; sedan fick jag en inbudan av Ålandsbanken att träffa Oskar Svärd för teknikträning. Den var verkligen givande och nu har jag satt igång att träna på de detaljer han lärde ut; och det är inte bara detaljer utan verkligen väsentligheter, som gett möjligheter att inte bara åka bättre och snabbare utan verkligen effektivare för att spara krafter och orka mer. Det har dessutom blivit roligare att träna.

Det här skriver jag i Harsa ett par veckor före Det Stora Loppet; Lars-Inge måste backa ur på grund av smärtorna i en bröstmuskel, men Agneta är med den här gången också; efter en härlig middag spelar damerna nu AlfaPet.

Idag var det hela 17 minusgrader på morgonen så vi fick vänta tills solen värmt luften något. Nu har jag passerat hundra mil den här säsongen; det är i klass med förra året men skillnaden är att jag denna säsong har tränat med mer kvalitet och med mer hjärna än hjärta, mycket olika förra året, då jag mest malde på; nu har det varit fokus på uthållighet, tempo respektive teknik. Det är mycket roligare och mindre monotont. Nu tänker jag på tekniken och anpassar tempot efter pulsen. Jag märker att pulsträningen gett resultat. Teknikförbättringen sparar kraft och energi och gör åkningen roligare. Nöjde mig idag med två stycken 15-km-pass och koncentrerade mig på kvalitet i åkningen. På eftermiddagen var det dock slitsamt eftersom de nyare skidorna med valla från loppet förra söndagen inte alls var lämplig i dagens kallföre; det var så trögt att jag fick slita mig fram i de plattare partierna och staka i uppförslöperna; fördelen var att det inte var någon svårighet att hålla värmen.

Idag är det fredag, den andra i mars; vi har passerat såväl Öppet Spår som Vasaloppet; klarblå himmel inbjuder till att skotta på altanen och dricka kaffet utomhus. Det blir ingen skidåkning idag utan det får vänta till imorgon; inväntar besked om bilen som är på service sedan igår. Det har varit trassel med bakluckan och låset samt lampor och annat.

Fredag, ja; på fredag skall man städa – det vet varenda tant, som det står i visan. Så jag har dammat av i sovrummet och dammsugit nästan hela ytan; dessutom rensat spisen från askan som vuxit till ett alltför tjockt lager för att det skall bli bra luftgenomströmning och gynnsam förbränning. Det har varit en lite hektisk dag, nästan svettig, precis som igår. Jordskalvet i Japan och oroligheterna i norra Afrika har skakt om såväl börserna som oljepris och guldpris.

Jag har varit aktiv och jobbat med derivat, inte helt utan framgång. Det kunde ha blivit dundervinster, men det jag lyckades åstadkomma skäms inte alls för sig. Man kan inte alltid köpa på botten och sälja på toppen. Men om man tar mer än hälften så är det klart godkänt, faktiskt överbetyg. Vinsterna på derivaten kompenserar för skral utveckling i aktieportföljen dessa dagar.

Skidpåkning då ? Jodå, Öppet Spår gick bra; visserligen hade såväl Lars-Inge som jag vallat med för tjockst och långt lager för den temperatur det visade sig vara. Prognosen var ordentligt felaktig och avvek med minst fem grader åt det kallare. Vår buss var dessutom sen till Sälen, varför vi kom iväg sent och fick många framför oss. Det var svårt att avancera i köerna ända till framemot Risberg; men sedan gick det undan, så pass att det var ovanligt många som drattade omkull. Jag körde på en som fick min stav i sig efter att han oförsiktigt vänt sig in mot mitt spår när han skulle resa sig. Det var alltså fullt av incidenter och hinder men jag körde efter devisen ”Skit i det – kör istället !” Det visade sig vara inspirerande och från Evertsberg gick det undan. Visserligen kom det en och annan schackning, men jag var utrustad med ordentligt med energi-tillskott; drack som vanligt men avstod också som vanligt från att äta. Det hade jag gjort ordentligt i tre dagar före. Och träningen hade varit i det närmaste perfekt, så allt i allt var det en fin upplevelse.

Så har jag åkt skridskor; fick ju ett par helt nya Almgrens av Leif när han flyttade till Skåne. Nu åkte jag för att träffa KG ute på Vreta udd och grilla korv, men missade honom. Åkte istället till Skokloster och vände; det var stark motvind dit men gick som en dans hemåt förstås. Trots att det var första skridskoturen få flera år kändes det inte alls särskilt mycket; men då har jag alltså kört en del skate på skidor sista tiden.

När skidsäsongen går mot sitt slut, ett tag efter Öppet Spår, brukar jag övergå till att köra skate, så och detta år. Det var blandade förutsättningar ute i Storvreta, dit jag brukar åka för att hitta skate-bädd. Efter omväxlande mildt väder och kalla nätter blir det kvarvarande snötäcket hårt och svåråkt; när så solen värmer backarna i söderlägena blir det plötsligt tvärstopp; därför var det lite jobbigt att åka; det gick dessutom alldeles för fort utför i de isiga backarna. Men farten blev genomgående hög och jag passade på att dra iväg bortåt två mil.

Min golfkompis KG har investerat i riktiga skidor och vi har åkt en del tillsammans. Hammarskogsspåret var förvånansvärt väl bevarat, om än bemängt med riktiga sjök av granbarr i skogspartierna. Men på de öppna fälten gick det undan i de hårda spåren. De fryser till på natten och är snabba tills solen hunnit mjuka upp dem. Vi gjorde utflykt med matsäck till Kungbjörns hög och satt och njöt i solen.

På världens scen har nu utspelat sig dramatiska händelser. Mitt gamla ”andra hemland” Libyen har genomlidit en period av uppror, övergrepp, motanfall och inbördeskrigslikande händelser. ”Den store Ledaren” har som vanligt förvirrat omvärlden med motsägelsefulla uttalanden, med ständiga omsvängningar i sin ”politik”. Nu har västlänternas ordningsmän tröttnat på hans dribbleri och satt in stridsflyg för att beskydda och förhindra massaker på civila. Man kan undra med vilken rätt, legalt; men humanitärt och etiskt är det naturligtvis helt försvarbart.

Libyen-händelserna kom under en veckas tid lite i skymundan medan Japans tsunami och problem med kärnreaktorer fångade världens uppmärksamhet. Det osannolika inträffade och gav nytt bränsle åt den svenska debatten om kärnkraftens vara eller icke vara. Man kan undra varför deras säkerhet skall ifrågasättas – just nu. De är varken mer eller mindre säkra än för en

vecka sedan. Men så ser inte alla på saken. Många ”vaknar upp”, speciellt de religiöst övertygade, vilka inte har synts till på några år. Politiska frågor tenderar att variera i ”säsonger”; ”kärnkraftsäsongen” har kanske återkommit, trots att inget hänt, i alla fall inte med det som debatteras. Men som alltid: vi i Sverige uppträder ofta som besserwisser och som världssamvete; ”vi måste gå före” hörs i många debatter där faktum råder att Sverige är en liten och svag röst i världens informations- och opinionsbrus. Det gäller att minnas att bortåt halva mänskligheten är mer upptagen av att skaffa mat för dagen än att bekymra sig för framtida generationer. Därmed inte sagt att vi skall leva som ”alla andra” (majoriteten) men någon sans och måtta förtjänar att behållas.

Oroligheter i världen brukar återspeglas i variationer i prissättningen på bland annat guld och olja; det har därför gått att göra sig en hacka på spekulation i dessa råvaror den senaste tiden. Till exempel gick oljepriset snabbt upp när det hettade till i Libyen, men rasade när Gadaffi proklamerade vapenvila – trots att ”alla” vet att hans utsagor inte brukar överensstämma med hans handlande. Givetvis åkte oljepriset upp igen strax därefter, efter en hastig dip. Prissättningen har inget att göra med skolbokens resonemang om utbud och efterfrågan utan handlar i stort sett bara om psykologi, det vill säga rädsla, farhågor och spekulationer om framtida scenarier. Guldet har en naturlig efterfrågan vilken underbygger prisutvecklingen, men i tider som dessa tillkommer psykologin som påverkande faktor. Apropos det kan man minnas PG Gyllenhammars utsaga för ett par decennier sedan att ”i tider som dessa skall man komma ihåg att det alltid funnits tider som dessa”.

Det har blivit en hel del skidåkning denna vinter och vårvinter; förutom åkturerna hemomkring har jag passat på att åka i Lövhult varje gång jag varit hos Mamma. Förra gången körde jag bara skate, men nu senast blev det både klassiskt och skate. Men det var lite besvärligt efter den blåst som rivit ner massor med barr och annan smuts i såväl spår som skatebädd; jag hade för säkerhets skull lagt på lite fästvalla för den klassiska åkningen i det närmast isiga spåret; detta gjorde nu att jag nästan stannade i de partier som var värst drabbade av barr, medan det gick väldigt fort i de barrfria partierna. Bytte därför till skatepjäxor och –skidor och hittade fina partier. Det gick med en vådlig fart i utförsbackarna. Det hårda underlaget gav rejält glid, men var samtidigt lömskt, eftersom gamla skär och spår frusit till och ibland styrde iväg skidorna lite abrupt. Jag lyckades dock stå hela vägen. Så småningom, när vårvintersolen mjukat upp underlaget, gick det lättare att ta sig fram. Samtidigt var det en njutning att åka i den milda luften medan solen strålade. Det var riktig livskvalitet !

Efter bara en dag hemma efter besöket hos Mamma, bar det av till Harsa för några dagar. Det var några härliga dagar med omväxlande solsken och hagelskurar. Så här sent har vi inte varit tillsammans i Harsa tidigare, men jag har varit där för mina säsong avslutningar i april i två år i rad; men det var innan vi köpte stugan, så nu är det en annan premiär, en annan upplevelse. Nu skall vi inte jaga mil utan njuta av vårvintern. Och det gjorde vi. På söndagen var det strålande sol, fasta spår och ändå ett mjukt underlag. Anders och Birgitta kom på besök med övernattnings och utflykt till Gluggvallen. Dagen innan hade Sara och jag provgått dit och kunnat konstatera att skaren höll att gå på, åtminstone på de flesta ställen; här och var sjönk vi igenom, men efter ännu en kall natt bar det för Sara och Birgitta; Anders och jag åkte skidor i isiga spår. Det var inte att tänka på att försöka få fäste utan bara att staka på ovalade skidor. Det blev korvgrillning på Gluggtorget; vi höll oss inne i vindskyddet för det blåste en stark västanvind, precis som dagen innan. Det var gråväder men den här dagen slapp vi i alla fall hagelskuren.

Nu har jag övergått till skate; det blir för enformigt att bara staka sig fram, även om det går lätt och ger hög fart. Skate-föret växlade rejält. En dag var det så trögt i dagsmejan att jag nästan stod stilla i uppførsbackarna. Mot kvällen stelande dock snön och då gick det verkligen undan, så fort att jag brakade omkull med såväl kroppsskada som materialförlust som följd. Vid nedfarten från Norra Gluggvallsvägen gick det så fort att jag inte kunde kontrollera skidorna utan virvlade runt. I nästa uppförskörning brast plötsligt den ena staven och jag ramlade. Upptäckte dessutom att den ena skidan var bräckt, men ändå hängde ihop med hjälp av belaget. Det blev besvärligt att ta sig fram, men jag hasade hemåt så gott det gick, mörbultad och trött efter omkullkörningarna. Ramlade ytterligare en gång och stukade vänstertummen, den som måste vara intakt till golfsäsongen;. ”Det här är för ynkligt” tänkte jag när jag hasade hemåt med bara en stav och en skida som inte ville vara med; fick gå sista biten nedför backen för att hämta bilen nere vid Harsagården. Detta hände givetvis under den sista dagens sista åk, precis som det brukar vara i utförsåkning. Så hemresedagen tog vi och åkte lite tidigare än vanligt.

Skidsäsongen avslutas sedan vanligen med Skidspelen i Falun och de hade just förevarit. Jag hade blivit nyfiken på den så kallade Mördarbacken i Lugnets skidstadion så vi tog vägen om Falun på hemvägen. Jag fick prova på att åka där de stora grabbarna och tjejerna just avslutat världscupens finaltävlingar. Visst var det brant i Mördarbacken, men långt ifrån oöverstigligt. Till och med mina klassiska skidor klarade av att köra på tvåans växel uppför. Nu var det ganska skräpigt efter den blåst som härjat i flera dagar. Efter att ha kört uppför tog jag av mig skidorna och gick ner. Det var inte att tänka på att försöka hasa sig ner ens. Provade sedan ett av de klassiska spåren och spurtade in i stadion; Sara filmade med sin nya kamera. Hon hiuttade en svensk flagga i papper och fick mig att defiolera in i mål med den. Äntligen svensk vinst i Falun, alltså.

Nu är skidsäsongen på väg att ta slut; det märktes i sportaffären, som konverterats till cykelaffär; jag var där för att köpa ny skida eller för att få hjälp att laga den skadade; men man bara ruskade på huvudet, inget att göra något åt, sa man. Det fanns heller ingen skida kvar att sälja. Men en kille som råkade vara där samtidigt med mig sa att han hade Madshus' värstingskida till försäljning eftersom den var för hård för honom. Enligt uppgift skulle den ha varit med som ett alternativ för det kanadensiska skidskyttelandslaget i Holmenkollen eftersom en man i Storvreta SK är vallare till det laget. Jag köpte skidorna; de var verkligen bra och härliga att blåsa fram på i det snabba föret ute i Storvreta; jag var ute där på morgonen och då var det hårt och vasst; åkte tillbaka på eftermiddagen då det blivit lite mjukare; det var en skön upplevelse att kunna köra så fort som jag aldrig gjort tidigare. Det är roligare när man har bra utrustning; det visar sig gång på gång.

Mellan skidturerna hann jag åka och hälsa på THER i hans nya hus på södra Järvafältet. Där har det byggts massor av nya småhus de senaste åren. Nu har fru och barn flyttat in i Beijing sedan hon fått jobb där; Thomas är också på väg. Han har redan installerat familjen och förhandlar nu om kontrakt för telekombolaget. Det blir i så fall det fjärde utlandskontraktet för hans del. Så mycket som han har rest är det nog på tiden att han ånyo kommer till ett kontor där han behöver resa mindre. Båda vistelserna i Djakarta och i Hongkong blev bara något drygt år, vilket berodde mer på Ericsson än på honom själv. Alla bolagets nedskärningar och andra förändringar har gett ryckighet och diskontinuitet genom hela organisationen.

Mamma trillade och slog sig en kväll; distriktssköterskan ringde mig, men det vaar inte behov av akutvård, så jag väntade till morgonen därpå innan jag satte mig i bilen och åkte dit för att ta haand om henne. Tog med skidorna för en tur i Lövhult; det var åkbart, men inte överallt.

Det var lite märkligt, för när jag kom gående mot Motionsgården, träffade jag på vaktmästar, en kvinna 55+; hon frågade mig om jag skulle åka skidor, vilket jag givetvis svarade jakande på. Då upplyste hon mig att det var bart på femman; nu tänkte jag inte åka där, så det spelade ingen roll. Men jag tänkte att det hade varit mycket mer relevant att upplysa var det fanns snö. Det gjorde det på långa sträckor längs elljusspåret, trekilometersslingan. På några ställen vaar det bart, men då var det bara att gå försiktigt vid sidan där det var gräs. När jag kom sussande utför den första långbacken sskuttade ett rådjur framför mig en lång sträcka. Så här års är det inte stor konkurrens om utrymmet i skidspåren. Själva spåren är så gott som nedsmälta, men skatebädden vaar underbar, lagom fast och inte lös trots plusgraderna. Det började så småningom regna, men då hade jag redan hunnit åka tillräckligt.

Säsongen är på väg att ta slut; men strax kommer nästa, golfsäsongen. US Masters spelas till helgen och det är ett vårtecken. Under min tidiga ”karriär” i golfen brukade jag träffa de andra golfentusiasterna i källaren på Aseas huvudkontor och titta på golffilm; minns inte om det var från årets Masters eller från tidigare; i vilket fall som helst inspirerade det och fick oss att se fram mot den annalkande säsongen. Undrar just om Finn brukade vara med på de sessionerna; får ta och fråga honom nästa gång vi pratas vid.

Sista skidturen i Uppsal blev i Storvreta; skatebädden var OK långa sträckor men det var bitvis isigt och på andra ställen isigt. Jag körde i alla fall någon timme med god fart även om det inte gick lika fort som tidigare; mina nya Madshus är verkligen härliga att köra på; det blev ett riktigt lyft med nya skateskidor. Jag bestämde mig för att fortsätta åka så länge det bara går. Agneta kom hem från Grövelsjön och pratade entusiastiskt om förhållandena där; men när jag kollade fick jag höra att det kommit några varma dagar och förstört vinterföret. Kollade pointsresa med SAS för att eventuellt åka upp till Luleå; Nils hade berättat i ett mail att det var utmärkt fint i Ormbergets idrottsanläggning. Kollade med Lasse i Luleå; jodå, bara att flyga upp; det får nog bli nästa vecka, för nu, idag måndag, är jag i Harsa efter att ha kört upp söndag kväll. Sara skulle arbeta natt och sova idag.

Har just kommit in från en mils skatetur. Det var väldigt löst och därför svårt med stavfästet. Men jag kämpade mig fram. Här och där var det lite fastare och då gick det att köra på fjärde växeln, till och med på femman ibland. Annars var det tvåan med försiktig stavisättning som gällde. En orre (eller tjäder ?) flög upp när jag kom körande med ett fräsande ljud. På morgonen kan man höra dem kurra bland unggranarna, men på dagen syns de inte till. Då sitter de under granarna enligt de jägare jag träffade en gång förra vintern.

Nu skiner det upp ute; det har varit en grå dag hittills; det skall antagligen bli en klar natt och då fryser det på så att det blir bra spår och skatebädd på morgonen efter. Jag får se till att komma ut lite tidigare än idag; det blev lite sent igår kväll men det behöver det inte bli idag. Får se om det blir något mer åka av, kanske ikväll när temperaturen fallit. Just nu är det fyra plusgrader och solen tittar fram lite av och till.

Under skidturen vandrar tankarna; idag tänkte jag på den förestående visningen av Sjöarp på lördag; jag tänkte på samtalet jag fått på morgonen från en man som bor i Eksjö, inte långt från Mamma. Så kom jag att tänka på idrottandet där förr och Jan Agertz, som dog härom året. ”Agust” kallade han sig som pseudonym. Kom sedan att tänka på ”Knallen” och hur han och jag skrev ihop krönikan till Östanåbladet. Jag tänkte på hur det var på Ränneborg förr i tiden, då vi schasades bort av vaktmästaren med orden ”hö-I pojka, I få’nte va’ på sprrrringbanea”. Det var krattat i längdhoppsgropen så där fick vi inte vara. Inte hade vi höjdhoppssribba heller, så det blev inget hoppande. Heller. Humpe och jag skaffade oss en

juniordiskus och juniorkula och ägnade oss åt kastgrenarna istället. I skol-DM kom jag att tävla i diskus, höjdhopp och häcklöpning; det var nog en ovanlig kombination.

Det är inte varje dag som solen skiner i Harsa; det blev jag varse när det blev dags för kvällsturen; tidigare på dagen hade jag kört skate och hittat ett härligt stråk uppe på Norra Gluggvallsvägen så det blev hela tjugotvå kilometer före lunchen i Harsagården. Däremot var det trögt att åka runt sjön, så det blev bara ett enda varv. Kycklinggrytan hägrade. Passade sedan på att sova en stund på eftermiddagen; kroppen behövde det. På kvällen var det småregning och inte alls inbjudande, men jag hade bestämt mig för en runda på Lätta Milen, så det var bara att ge sig ut. Föret var lite sisådär, men jag gav mig ändå ut på Myrslingan, där det också var lite halvtrögt, blåsigt och ogästvänligt. Så det blev verkligen kämpigt. Här och var var det också skräpigt. Det gjorde dock att det inte gick alltför fort ner från Gluggvallen. Mot slutet var det åkare som kom ifatt mig. Jag hade inte sett en enda åkare under hela dagen. ”Jaså, man är inte ensam i spåret på kvällen” sa han när han gled förbi och vände sig om. Jag tänkte inte genast på hur han såg ut, utan kom så småningom på att det måste vara Jörgen Brink, årets segrare i Vasaloppet. Han vann andra året i rad, vilket inte så många gjort. Det är känt att han laddat i Harsa och bor i Ljusdal. Harsa är nog ganska ensamt i Hälsingland om att ha snö fortfarande och det beror på det höga läget.

Idag, min tredje dag i Harsa, pratas det om regnskurar i väderleksrapporterna, men nu på morgonen glimtar solen fram. Jag skall åka halva dagen och sedan ta mig hemåt. Det är bara sjutton kilometer kvar till förra årets 1632 kilometers åkning. Den siffran har jag siktat på och tänker jag överträffa. Det får bli minst tjugo kilometer idag före lunch och sedan åker jag hemåt.

Det blev en kanondag; visserligen kom dagsmejan snabbt och gjorde spåren lite tröga efterhand; men solen var på sitt bästa humör och strålaade generöst över såväl Myrslingan som Pissingsmyren. Jag gjorde mig ingen brådska, så de 25 kilometrarna tog runt fyra timmar. Det var många pauser och njutande på många ställen. Solen höll ut ända till eftermiddagen så att jag kunde få min skid-spaghetti i solstolen på baksidan; det var så varmt att jag kunde sitta i kortärmat. Skottade sedan hela balkongen på baksidan och det mesta på framsidan; underst hade det packats till is vilken inte gick att få bort på framsidan, där det rasat från taket och isat ihop.

Nu är skidsäsongen i praktiken slut; jag packar ihop medan molnen hopar sig över Blacksås. Det är utlovat regnskurar och mycket riktigt kommer de medan jag packar ihop och städar av för hemfärd. Det blir lite av att stänga för säsongen nu. Det dröjer nog tills vi kommer hit igen; men det skulle vara intressant att se Harsa på sommaren också.

Nu är det påsk; igår åkte Mamma och jag ut till Ydre som var verkligt försommarlikt redan. Sälgen är på väg ut och björkarna skiftar i grönt. Vi var på utflykt till Sjöarp för att ta emot det par som skall ha hand om torpet och sköta det som sitt eget mot en symbolisk summa. Vi hade med oss fika; jag hade köpt ordentligt med kaffebröd och kokat kaffe till TV-kannen. En sådan skulle finnas i varje hem på 60-talet. Man skulle förbereda sig för TV-tittandet och ha kaffet klart. TV-kannen är en termos och håller kaffet varmt under TV-tittandet. I början av 90-talet kom de kommersiella kanalerna och då fick vi reklampausar, som med fördel kan användas för att fixa fikaten. Nu behövs inte TV-kannorna längre och de flesta är säkert kasserade. Mken Mamma har sin kvar och den är idealisk för våra utflykter.

Det kändes skönt, men ändå lite vemodigt, att Sjöarp nu är i andras händer. Nu slipper jag det dåliga samvetet att jag åkt dit alldeles för sällan för att kunna hålla det istånd. Jag kommer väl att åka dit i alla fall lite då och då för att se till skogen. Jag vill ju också se vad hyresgästerna gör i Sjöarp. Jag hoppas ju att det blir bra med dem jag valde, Anna och Ulf från Tranås. Det var många som var på visningen och det blev sedan en kortlista med fya intressenter. Det var då det blev svårt, men Sara hjälpte mig med utvärderingen och till slut återstod just Anna och Ulf. De har sedan uppväxtenerfarenhet från liknande arrangemang med föräldrarna, som hade ett torp på samma premisser och av samma standard. Det var det som till slut avgjorde. De andra paren hade kanske en längtan efter ett torp, en fritidsbostad, men jag kom så småningom fram till att de nog hade lite annan inställning eller föreställning om torpet än den jag sökte.

Nu är påsken över, en sen påsk, som gör att Valborgsmässoafton kommer veckan efter redan; men jag hade dragit på mig en förkylning visade det sig, så det blev sängläge över Valborg och första maj; det betyder också att jag missar säsongens första onsdagstävling; hade räknat med att träna hela veckan före men nu är jag inte ens frisk; det var en hemsk helg, faktisk; hostan fick mig att skaka och det var jobbiga dagar. Mamma hade också dragit på sig en infektion, blev trött och bokade tid på vårdcentralen; men hon skickades vidare till akuten och blev sedan inlagd, som vanligt alltså. Sedan blev det den vanliga visan med förvirring och lätt aggressivitet. Jag hade kontakt med personalen hela tiden. Vi överenskom att jag skulle få hämta hem henne på tisdagen; vi pratade om det måndag förmiddag; då kände jag mig lite bättre och hoppas vara tillräckligt på bättringsvägen för att orka hämta henne på tisdagen.

Det är tråkigt att vara sjuk; jag sköt fram golfräningen dag för dag, men fick efter några dagar kapitulera helt och ställa in mig på att hoppa över tävlingspremiären. Men jag hjälpte KG med lottningen; jag höll till i grovköket på måndagen för att inte störa Sara som sov efter nattpasset. Hon smög in utan att jag vaknade. Jag håller mig längst bort i andra ändan av huset så att det inte skall höras när jag hostar. Här har jag mitt kontor, med närhet till såväl kök som badrum. Det är varmt och skönt på golvet av golvvärmen. Skall nog försöka ta en dusch och komma iordning tills Sara vaknar. Hon har bett om väckning senast vid tretiden och klockan är redan över tolv nu.

Det är som sagt tråkigt att vara sjuk; igår tog jag in min laptop i sängen för att slå upp några saker i Wikipedia; hade inte kunnat komma på vad landet heter som senast försökte bryta sig ut och bli självständigt ur det gamla Jugoslavien, det vill säga göra sig fritt från Serbien. Det var Kosovo, vars namn jag inte kunnat få fram. Hade kommit att tänka på det efetr att Sara och jag sett ett dokumentärt TV-program om massakern i Sebrnica. Jag läste på i Wikipedia om Jugoslaviens sönderfall och om de olika krigen på Balkan i samband med upplösningen och frigörelsen av Slovenien, Kroatien och Bosnien-Herzegovina. De två förra kom relativt lindrigt undan medan det tredje var rena massakrer på civila och oskyldiga människor, fyllt med etniska rensningar. Kroaterna var i och för sig inte oskyldiga i det avseendet heller. Krig är hemskt. Eftersom de här krigen utspelat sig mer eller mindre i TV och man kunnat följa dem medan de pågick, finns det ingen anledning att vara okunnig; Wikipedia är en utmärkt källa att snabbt få tillgång till det vetande man är ute efter. Det hör till allmänbildningen också, att känna till vad som händer och hänt under ens livstid. Balkan är en komplicerad region med många gamla oförrätter, förföljelser, krig och andra hemskheter. Man hänvisar där till slaget på Trastslätten 1389, då man slogs mot Osmanerna, det vill säga muslimer. 1804 är ett annat märkesår som serberna vill revanschera sig för. 1914 utlösta första världskriget.

Det är trist att vara sjuk, eller i varje fall att inte bli frisk; nu är jag inne på femte veckan. Tre till fem veckor fick jag höra hos frisörskan att somliga går omkring och hostar; det är två veckor sedan så nu borde jag tillfriskna inom kort. Det är klart att lite blåsigt väder och ett par timmars golfträning inte skyndar på processen, men nu måste jag få upp formen; både visterlsen med BSSGT på Ombergs GK och den efterföljande onsdagstävlingen gav dåliga resultat.

Nu har Mamma åkt in på sjukhus igen; hon har dragit på sig en lätt lunginflammation enligt sköterskan. Förra helgen var Betten och jag och hälsade på henne. Kanske hon fick något av oss. Betten kom sent på torsdagskvällen och vi var i Eksjö fredag-lördag, men Mamma stannade inomhus förutom en stund på balkongen på lördagen då det var så varmt och skönt att vi kunde dricka kaffe ute. Nu får jag hålla mig beredd igen att åka och hämta ut henne från sjukhuset och se till att hon kommer igång hemma när hon väl är i skick att skrivas ut från avdelning 7, samma ställe som förra gången.

Golfsäsongen är i full gång, men vädret är blåsigt och inte särskilt inbjudande. Jag vaknade tidigt och förberedde frukosten innan Sara skulle iväg till tidiga passet. Plöjer igenom de senaste dagarnas tidningar och löser alla Sudokun. Igår gjorde jag några på väg till och från Stockholm; var inne och slutförde en affär med Lars och sedan satt jag med Ålandsbankens Internetkontor-ansvarige. Det var andra halvan av min motprestation för den kompensation jag fick för Kaupthing-strulet för två år sedan. För ett halvår sedan satt jag med bankens kundtjänst för att gå igenom rutiner sett från ett kundperspektiv. Nu är jag klar med uppdraget, men fick igår en liten förfrågan om att fortsätta konsulta mot bankens huvudkontor på Åland; det skulle vara intressant att få fortsätta med det. Jag har ju inga andra uppdrag nu.

Igår är en hemmadag efter gårdagens Stockholmsresa och efterföljande golfträning. Jag har min lista, dels göra-listan, dels handlingslistan. Så är det en del ringande också. Börsen är i stiltje med nedgångar dessa dagar. Det är lite ”makro-oro”, det vill säga finansmarknaderna oroar sig för de svaga ekonomierna i södra Europa. Så har det varit av och till några månader nu; det kommer och går lite irrationellt. Men i avsaknad av bolagsrapporter är det så kallade makrofaktorer som tar över och styr börshumöret.

Mamma är hemma från sjukhuset igen efter åtta dagar; jag har hämtat som vanligt. Den här gången har hon ätit mindre cortison och är därför inte så ”agiterad” som man säger bland vårdpersonalen. Det betyder helt enkelt aggressiv. Det var värre förra gången. Jag har kört hemifrån på tisdagsmorgonen och handlat på Coop i Eksjö. Hittade också svenska jordgubbar på torget. Vid förra sjukhusvistelsen ropade hon efter jordgubbar, men då hade de inte kommit ännu.

Jag åker till Eksjö Golfklubb för lite träning medan Mamma tar sin middags-tupplur. Jag tänker på två saker – utöver alla dem som angår golfen. Jag tänker på ängsliga människor. Det finns två sorter av dem. Den ena sorten vill ha kontroll och bestämma själva, är rädda att det inte blir bra beslut annars. Den andra sortens ängsliga törs inte bestämma själva, utan överlämnar beslut till någon annan, i hopp om att det blir bäst då.

Det är mycket att tänka på under golfträningen; i efterhand kommer jag på att jag fullständigt glömt ”Karis magmuskler”. Med det menar jag den där lätta anspänningen av magmuskelnerna för att stabilisera uppställningen och därmed få stabilitet genom hela swingen. Så slår det mig det där med vanans makt. På vägen tillbaka saknar jag min iPhone; letar igenom golfbagen och bilen; åker tillbaka till golfklubben men hittar inte min telefon; killen i shopen hjälper mig

genom att ringa till mig. Då, först då, kommer jag ihåg att jag lagt den på ett nytt ställe, i den nya golfvagnens lilla låda. Det var försmädligt för jag har tagit för vana att lägga den i vad jag kallar värdefacket, det vill säga det fack där jag förvarar plånbok och nycklar. Men den nya golfvagnen spelade mig ett spratt. Frågan är nu var jag skall förvara telefonen under golfspelet. Det får visa sig. Jag borde för övrigt planera lite hur jag skall disponera utrymmena i bagen som också är relativt ny.

Mamma är svagare efter den här sjukhusvistelsen än efter den förra; men nu har hon inte fått cortizon och därför har vi lättare att komma överens; men hennes minne är sämre. Nu är det jag som får ta hand om henne, nästan som hon gjorde när jag var liten. Det är väl så det skall vara. Hon ropar på mig för assistans både från toan och från sovrummet. Hon liksom abdikerar från än det ena än det andra. Det är en omvänd utveckling mot min när jag var liten. Men det är väl livets gång. Bara att acceptera, om än lite nedslående då man inser det. Mamma tycker mest att det är tråkigt att hon, som hon säger, inte klarar av någonting längre. Men jag är där för henne, från morgon till kväll, hela veckan. Någon gång måste jag ju åka hemåt, men dessförinnan har vi ätit på balkongen, njutit av spätta-gratängen, ätit jordgubbar och gjort en utflykt via Sjöarp och Svinhult. Däruppe på höjden med utsikt åt söder packade jag upp kaffekorgen med bullar och Tosca-tårta.

Det var upplyftande att komma till Sjöarp. Mina hyresgäster har verkligen satt igång och gjort iordning. Det märks att de satsar på att vara där. Jordkällaren var åter i bruk, spisarna lagade och såväl brunnslock som trappan på baksidan utbytta mot nya i trä. De hade också rensat bort de halvdöda syrensnåren. Att den stora björken kommit bort gav ett mycket mera öppet intryck. Veden från den var kapa, huggen och inlagd i vedboden. Det kändes verkligen bra att se att de tar hand om mitt torp. Jag har ju varken möjlighet eller intresse av att hålla till där. Åker jag däråt, så åker jag till Eksjö, så länge Mamma finns; och då är det en lösning att hyra ut torpet; sedan får jag se hur jag gör med det. Det beror lite på hyresgästerna också.

Hemmavid är jag tillfälligt ensam. Njuter lite av stillheten och sover ut på söndagen. Det är långhelg nu och många är på resa. Sara har tagit sin mamma till Kråkmarö; jag använder söndagen till golfträningen, som verkligen blivit eftersatt den senaste tiden. Två resor till Mamma och fem veckors förkylning med hosta har uppskjutit den träning jag brukar ha under den första delen av säsongen. De tävlingar jag spelat har verkligen varit usla, likadant som det var på Omberk, ed Finn, Håkan och Rolf. Dfet var det sämsta jag spelat med dem någonsin. Höll på att få stryk av Finn, vilket verkligen inte händer ofta. Åt Håkan var inget att göra; men jag besegrade honom de föregående två gångerna, så det var väl på tiden att han fick revansch.

Revansch fick jag idag på KG; krossade honom i vår match; vann redan på hål 13. Sedan blev det birdie på det svåra 15 och jag kom i mål på ett under min hcp. Det var verkligen inte väntat. Vi hade tränat ett par timmar dessförinnan på Söderby innan vi intog lunchen på Håmö. Efteråt åkte vi tillbaka till Söderby för att korrigera vad som inte fungerat på banan. Men då var vi trötta i kroppen så det fick räcka med en halvtimme. Vi inspekterade hans trädgård istället och kopplade av med juice till eftersnacket. Jag fick med mig den utlovade plantan, Ricina, liksom lite uppgrävad pärlhyacinter. Dem skall jag placera bland de andra blommorna under hasseln. Det har nu blivit en tät äng.

Idag är en torsdag, dagen efter onsdagens slagtävling; den gick inte bra utan var en kämpig resa. Ingenting ville sig; men det var ett underbart golfväder, om än lite klibbigt efter några regnstänk. Men sedan klarnade det upp och blev en härlig kväll. Innan dess blev det åtta hål

med KG så att vi fick spela av oss det som inte lyckats på dagen. Nu gick det mycket bättre. Så hade det varit dagen innan då jag spelade bästboll med Martin. Vi hade spelat bedrövligt, precis som motståndarna. Vi kom dessutom i underläge efter halva varvet. Men sedan började jag storspela på tian, där både Martin och jag gjorde par dessutom. På elvan fick jag i min birdie sedan en av motståndarna mirakulöst fått till ett par. Nu var vi ifatt. Sedan rullade det på och på tretton lyckades jag med två konstslag, efter att ha grovt missat utslaget, få till ett par så att vi kom i ledning. Det var mirakulöst, speciellt den svåra utförspalten. Vi delade sedan både fjorton och femton innan jag kunde vinna sexton på en medioker dubbelbogey efter att ha schabblat med wedgen. Martin trädde in och delade sjutton för vinst av matchen. Det kändes skönt för honom efter att han vinglat en hel del under rondan. Det kom ett mail från Martin: ”Tack för en väldigt trevlig kväll på golfbanan. Det kändes som vi alla plockade fram hela reportören, från sorkdödare till drömslag. I matchen gjorde Kristian och Peter upp om vem som kunde sätta flest puttar, och jag är glad att det var Kristian som vann. Tack partner.” Det blev till slut en drömkväll. Det var en utdragen match och vi hade trevligt tillsammans hela tiden.

Idag är det åter målarväder. Jag skall jobba efter listan. På den står en hel del uppgifter, framförallt målning. Så skall jag kolla pumpen, som fått sig en törn och börjat gnissla efter att ha vält. Börsen är på surt humör och fortsätter väl ner, antar jag. Det finns inga triggers utan bara så kallad makro-oro. Man oroar sig för statsfinanserna i Grekland och utvecklingen på arbetsmarknaden i USA, liksom för hela USA's ekonomi. Håller konjunkturen redan på att vända är den överskuggande frågan.

På med skit-jeansen och ut för ett målningspass innan börsen öppnar. Jag har fått frukost i sängen av Sara innan hon gav sig iväg. Det kommer att bli varmt idag, så lika bra att komma igång tidigt där ute. Sedan har jag en del ring-jobb; skall påminna Mamma om att hon skall gå till frissan i eftermiddag. Jag skall hämta posten, boka notor och mycket annat på to-do-listan. Det är en härlig dag; skönt att komma igång tidigt. Det blir så när Sara arbetar dag. Jag kommer också i ”jobb”.

Mammas frissa glömde jag naturligtvis; det drog iväg över lunchen i trädgården och det blev sen lunch, inte alls ovanligt för mig numera. Förr kunde jag inte vänta med den utan att få huvudvärk. Speciellt vaar det i 30-års-åldern. Då höll jag på med datorn på Asea-Atom och då kunde det dra iväg över lunch. Huvudvärken infann sig automatiskt. Det var inte roligt. Så var det ju det att kompisarna redan hade ätit också så då blev det att gå till ”snusket”, macken på andra sidan E18 i Västerås. Det var ett inte alltför aptitligt ställe men tillhandahöll nödproviant då och då.

Sommaren hade så smått kommit igång och jag vattnade för fullt i trädgården. Kanske går det att rädda gräsmattan med gödning och bevattning. Vår carport är färdig och Sara har köpt sig en snygg blå Golf. Nu är jag ambitiös med golfträningen och drar med KG till Söderby. Nästa onsdagstävling går lite bättre trots några grova missar. Jag har ingen stabilitet, det är min svaghet nu. Vi är redan i veckan före midsommarveckan; midsommar är dessutom sen detta år. Det är dags för min födelsedag, tillika officiella dag för ålderspensionering. Detta faktum passerar obemärkt, men jag blir ordentligt uppvaktad på själva dagen. Det kommer en orkidé från Ultuna Invest och Hans. På söndagen, själva dagen, åker Sara och jag på utflykt till Örbyhus för picknick. Hon har uppvaktat på morgonen med paket, frukost och blommor. Hon har gjort en härlig buffé till picknicken, som vi förlägger till slottsparken invid Örbyhus, alldeles i närheten av där Erik XiV blev giftmördad med ärtsoppa. Det var lite småduggigt, men det spelade mindre roll; jag njöt av den härliga utflykten som dessutom innehöll ett besök

vid Vendel kyrka där vi lärde oss en hel del om Vendeltiden och bygden. Kultur och nöje med upplevelser i skön blandning ! Den innehöll också ett spontanbesök på Emmaus i Gryttby, där vi inhandlade ett par fina snapsglas, en blomvas och en filt till Saras nya fina bil. Det var den vi åkte i, dagen till ära; den går under namnet ”finbilen” till skillnad från min som kallas för ”storbilen”.

Nu är det ett tag sedan jag besökte Mamma, så jag passar på när Sara har mycket jobb. Vi är i midsommarveckan nu så annars skulle det dra ut på ttiden innan jag skulle komma till henne. Saara börjar tidigt så jag kommer iväg redan vid åttatiden, men väljer att åka över Enköping och Strängnäs ner mot Norrköping via Katrineholm. Essingeleden är alldeles för igenkorkad den tiden på dygnet; det går inte att ta sig fram helt enkelt. Jag minns hur det var vid påsk då det tog en timme längre än vanligt. Det var länge sedan jag körde genom Södermanland och nu är stora delar av vägen ombyggd; tyvärr haade man inte öppnat kaféet i Björndammen när jag kom dit; jag hade hunnit bli ordentligt kaffesugen redan. Hade avverkat ett antal telefonsamtal redan när Anders Svanberg ringde för att gratulera i efterhand. Han hade varit borta på bröllopet i helgen. Telefonen hjälper till att slå ihjäl tiden under resorna. Det har blivit ganska många mil hittills detta år. Med min iPhone kan jag ju också ha koll på börsen, som dock är väldigt tråkig så här i juni innan det börjar spekuleras inför de kvartalsrapporter som nu är cirka tre veckor borta. Dessutom är det ”makro-oro” som man säger i börskretsar. Marknaden oroar sig för vad som skall hända med greklands ekonomi, som är i allvarlig kris. Går det snett där väntar antagligen en riktig villervalla.

När jag kommer fram till Eksjö passar jag på att få med mig ett par liter jordgubbar från torget. Oberga-ståndet är nu på plats. Förra gången fanns det bara belgiska jordgubbar, men nu är de svenska på plats; de flesta vill ha Oberga-gubbar. Handlar för ssäkerhets skull lite på Konsum också innan jag åker hem till Mamma. Det brukar vaara ganska utplockat i hennes kylskåp när jag kommer, men välfyllt när jag åker. En måndag är det lite utplockat även på Konsum; jag köper färdiggrillade kycklingfiléer. De går fort att tillreda, bara att värma på i stekpannan.

Det är villervalla med Mammans medicin; jag får reda ut det hela med hemtjänsten och med distriktsköterskan; det visar sig saknas tabletter, för Mamma har inte kunnat hålla reda på om/att hon tagit medicinen, utan hon har ätit för många tabletter; därför saknas det i dosetten. Jag överenskommer med distriktsköterskan om att hon skall fylla på dosetten och att hemtjänsten sedan skall hålla reda på att medicinen tas som den skall. Dosetten får gå in i medicinskåpet. Nyckeln dit saknas, men det gör nog inget, för Mamma kommer inte att gå dit och hämta själv. Så får det bli; så är de för de andra åldringarna också, så hemtjänstens personal är van vid procedurerna.

Idag tisdag tar vi en lättlunch på sill med färsrskpotatis; jag passade på att handla medan städkillarna var där; jag mötte dem på väg ut och passade på att beställa en storstädning; det behövs verkligen, för jag märker hur det dammar igen från gång till gång. Nu var det desutom hela sex veckor sedan förra städningen eftersom Mamma var på sjukhuset vid förra tillfället och städkillen följaktligen inte kunde komma in. Han hade lämnat en lapp i lådan. Jag visste ju inte om att han skulle komma så jag kunde inte avbeställa. Detsamma gäller hårfrisser, vars bokning Mamma missade. Den här våren har varit lite stökig på grund av de två sjukhusbesöken. Nu går vi förhoppningsvis mot lugnare tider, men jag vet ju aldrig.

Golfträningen idag innebar ett fall framåt. Det kan låta märkligt, men jag hittade timing, rytm och harmoni. Järnslagen satt ”som en smäck”; avslutade sedan med chip mot olika mål. Det

var klart upplyftande. Annars var dagens stora min shoppingrunda. Jag ville hålla mig borta under städningen, så jag körde ett par varv runt i min gamla hemstad. Hittade parkering vid torget och gick in i min gamla ekiperingsaffär, Thörnell & Andersson; jag har bvarit kund där sedan 1956. Nu var jag på jakt efter byxor av märket Dockers, men det märket fanns inte. Hittade dock ändå två byxor av ungefär samma typ. Eftersom jag handlar sällan passade jag på att plocka med mig ett par skjortor, en långärmad och en kortärmad. Hoppas på poäng på hemmaplan.

Hemma igen på kvällen; det gick på mindre än fyra timmar efter effektiv körning; pratade golf med Finn under vägen. Det hinner bli många telefonsamtal och batteriet går tomt i min bluetooth-snäcka som sitter i örat. Men mobilen kan jag ladda i det som förr kallades för cigarett-uttag, en tolvvoltsanslutning med en kontakt som började glöda. På så sätt kunde rökarna tända sin cigarett i bilen. Usch ! Det är något som antagligen inte alls förekommer numera. Dagens användning för laddning av diverse apparater, som mobiler, ”paddor” PC, iPod o.s.v. Tiderna förändras, från skadlig rökning till distraherande underhållning. Man kan fundera över vilket som ger mest njutning, respektive mest skada.

Att cykla är en fröjd; man ser och upplever så mycket. Det är sommarlukter, hundar, blomster, smultron och vacker natur. Cyklade idag för att träffa KG vid bryggan och sätta upp en skylt. Vi badade i det tjugogradiga ekolnvattnet. Sedan blev det lunch med mtjessill och snaps', en riktig herrlunch. Jag fick med mig några blommor från trädgården att plantera på Långvägen. KG och Marianne hjälptes åt att gräva upp dem.; fick också lökar från pärlhyacinter. Dagen var varm liksom eftermiddagen så det gällde att hålla dem våta. Några fick vänta på plantering tills Sara kom hem. Under tiden fanns det tvätt att hänga.

Under cykelturen träffade jag på en äldre man med två trevliga hundar, en vallhund och en rumänsk gatuhund. Han hade blivit omhändertagen av mannens dotter efter att ha levt ett hårt liv och antagligen blivit misshandlad. Vi pratade en stund om hundarna; vallhunden hade blivit anfallen av en stor hund ute på Gipen och illa skadad, men överlevt. Vi förfasade oss tillsammans över det innan jag cyklade vidare. kG hade berättat om Lubostigen som leder från IF Thors klubbstyga till viken där han bor. Klubbstugan ligger alldeles vid det gamla stallet i Lurbo; av det finns nu bara kvar gödselplattan och en hög med bråte från själva ridhuset. Det var en vacker stig genom skogen och jag kom fram samtidigt med KG som hade med sig stolpe, skylt, spett och slägga. Tillsammans valde vi ut lämplig plats för skylten med ”Privat område”. Bryggan tillhör den samfällighetsförening där han bor.

Idag berättade Mats om sin förestående undersökning av tjocktarmen, coloskopi kallad. Jag minns hur jag brukade assistera vid de undersökningarna när jag sommarjobbade på röntgen i Eksjö en gång i tiden; ”doktor Gösta”, en jämnårig medicine kandidat brukade berätta för mig vad han såg. Läraktig som jag var, lade jag ytterligare ett antal medicinska termer, på latin, till mitt ordförråd. Det var intressant och spännande. Det här var sommaren 1969 och ”doktor Gösta”, från Vetlanda, fick följa med hem till mig för att i TV se den första månlandningen. Jag berättade lite om mina erfarenheter för Mats, som genomled andra dagen av fasta. Jag tänkte på honom när KG och jag åt matjessill på hans terrass. Nubbe fick vi också. Det har vi förtjänat; och eftersom jag cyklar idag så går det bra. Tjolahopp ! Härligt vara pensionär, för vem kan leva livet så här ? I alla fall inte löneträlarna !

Det är annars ganska lugnt på börsen, de flesta aktörer verkar ha pustat ut och glömt krisen i Grekland – fastän den är långt ifrån överstånden. Men vi glömmet så lätt – och så gärna i det här fallet. Igår var det 4 juli och då är amerikanerna lediga; de är ute och grillar den dagen.

Alla är ute, för så skall det vara. Nu hukar man inför den jobbstatistik som kommer senare i veckan. Budgetunderskottet växer, men det bekymrar bara ibland, och bara vissa. Men det glöms bort allt emellanåt. Skönast så. Börserna rullar på, till synes bekymmersfritt. Men det är allt långt ifrån vad det är. Kriserna kommer tätare numera, men försvinner – eller glöms bort – fortare och fortare, kanske till ooch med mer lättvindigt.

Dylan var här i helgen, eller rättare sagt i Borlänge; men JOD gillade inte det för staden invaderades av deltagarna i "Love and Peace"; det var dock inte alla som var snälla och det registrerades ett antal våldtäkter och andra brott. Jannes trädgård hemsöktes av besökare som uppenbarligen ansåg sig ha rätt till hela stadens område under den så kallade festivalen. Och invånarna uppmanades av myndigheterna att vara gästfria och accepterande för att ge omvärlden ett gott intryck av Borlänge; lätt att säga för den som inte behöver leva upp till detsamma !

Nu fokuserar jag på golfmatchen senare i veckan; datorn har krånglat men är nu tillbaka i ganska så samma skick som tidigare. Det var ett krånglande minneskort som ställde till det. Det tog en stund att lista ut för det var mycket som spökade och datorn startade om och betedde sig väldigt konstigt. Det var inte helt lätt att identifiera vad som var själva orsaken. Nu har jag dessutom laddat om allt från grunden och nu fungerar maskinen som tidigare, fastän med reducerat minne vilket inte verkar hämmande. Men jag skall reklamera det hos Alina.

En annan reklamation som tog skruv var mitt brev till Upplands Motor; jag blev uppringd av verkstadschefen. Efter ett långt rundsnackande med ursäkter och undanflykter kom vi fram till att de skall få en ny chans. Jag skall betälla tid för felsökning. Men det känns inte bra att vända sig dit igen. Jag har tappat förtroendet för dem och verkstadschefen verkade inte ta till sig det jag framförde, vilket i sig är allvarligt, inte bara det som skett tidigare. Hur kommer det då att bli nästa gång. Jag vill inte bli uppskörtad. Som kund är jag i underläge och beroende av att få ordning på ljustet. Att vända sig någon annanstans vore att börja om, tappa bort förhistorien och kanske råka värre ut. Jag tvekar inför att beställa tid, avvaktar rätt känsla.

Idag kommer Andres; han stavar så. Han var här för att ta hand om felet på toaletten, det som gjorde att det ibland luktade illa. Det fixade han. Hoppas nu att det blir lika bra när vi skall montera pumpen i garaget och dra ledning från brunnen. Det behöver borrar genom sockeln och genom brunnen för att komma in; förra gången sa han att det klarar han. Igår grävde jag upp som förberedelse. Vi får se om det räcker och hur det kommer att fungera. Lite krånglig ledningsdragnig blir det nog. Men han verkar inte vara den ängsliga typen.

Andres hade med sig en kollega; de delade upp jobbet och var klara efter tre timmar; Andres gjorde grovjobbet med borrar och dragnig av inloppsröret, medan hans kompis monterade pumpen och drog utloppsröret; så småningom fungerade hela arrangemanget och pumpen fick stå och surra i garaget medan vatt net strömmade i slangen till vattenspridaren. Till och med sara var nöjd med installationen.

Idag när jag klippte gräset fick jag en association; tänkte på att det ger bra motion att klippa gräs; därmed kom jag att tänka på när vi bodde på Vetlandavägen och hyrde hos Mabel Haglund; då brukade "Hajje", en av hennes söner klippa gräset; det var bra motion för honom sa Mamma. "Men problemet är att han äter ändå mer då" menade hon. "Hajje" var nämligen lite kraftig, men inte fet, hade mage, och det gillade inte hon. Hajje brukade hålla till i Prästängen som simlärare om somrarna och det var han som introducerade mig till ESLS,

Eksjö Sim- och Livräddningssällskap. Jag gick med i klubben och böprjade med simning. Till en början var det dock mest lek och bad. När vi höll på och lattjade däär en gång kom Hajje simmande och kopplade grpp på mig och höll mig sedan under eller strax under vattenytan så att jag fick kallsup på kallsup. Han skrattade åt mig och släppte inte förrän jag nästan förgåtts. Så här i efterhand kan jag tycka att det var ren misshandel eller mobbing, för jag kände mig lite beroende av eller underdåning mot honom eftersom vi bodde i hans mammas hus och därför att han var en av de tongivande i simklubben. Med tanke på att han dessutom var simlärare är hans beteende mer än förkastligt. Om han lever har jag lust att ringa upp honom och berätta vad han gjorde mot mig den gången. Han kanske inte lever längre för han var nog cirka tjugo år äldre än jag. Men jag har lust att försöka leta upp honom. Många år senare träffade jag på honom i Vetlanda vid en tävling i fri-idrott. Han arbetade som gymnastiklärare där förstod jag. Av de andras kroppsspråk förstod jag att han kanske inte var så populär. Det kunde jag förstå.

Idag är det måndag; missade att anmäla mig till onsdagens tävling för jag var så fokuserad på dagens Ericsson-golf-match. Martin och jag skall försöka vinna en omgång till efter första omgångens holmgång som slutade lyckligt för vår del efter att vi ryckt upp oss från nionde hålet; dessförinnan hade det varit rent bedrövligt spel, även från motståndarna som tur var. Det är lite småregningt nu på morgonen, så det återstår att se hur golfvädret blir. Börsen är lika sur som vädret så där finns inte mycket att göra. Skönt att ha löst spreaden även om det finns andra instrument att oroa sig för. Men det är som vanligt när Mats är på semester, börsen går ner.

Jo då, vi vann igen, Martin och jag; spelet var som vanligt upp och ned, men på sluttampen skärpte vi oss; jag tog några viktiga hål och Martin kompletterade. På tolvte brände han sin drive och vi letade boll, förgäves. Vi trodde den gått in i en buske ochj letade där; nu var den inte det utan låg på ett annat ställe; det gjorde nu inte så mycket för jag hittade kantareller som jag tog med mig innan jag gjorde ett skönt par på hålet efter såväl taktiskt riktiga beslut som bra slag. Sedan rullade det på bra och jag sänkte en chip på det trettonde hålet; det har blivit vårt "lucky hole" numera. Förra gången vann jag hålet på par efter ett fantastiskt inspel och en svår putt i hål. Den här gången var det mycket vingligare. Jag hade i min spelplan utslag med järn nr 4; det blev en liten draw vilket resulterade i längre inspel än nödvändigt. Inspelet gick snett från ett svårt/lurigt underlag och hamnade i ett tistelbestånd. Jag gav dock inte upp utan rafsadew iväg bollen mot green, men den rann ner i bunkern. Upp kom jag men bara till greenkant; chippen satte jag i hål och motståndarna spelade bort sig. Jag vann hålet på bogey efter två svåra lägen, otroligt. Det visar att man aldrig, aldrig behöver ge upp förrän hålet är färdigspelat. Ibland bara händer det ! Och jag känner mig så förbaskat nöjd när jag smörfräser kantarellerna. Vilken belöning !

Dagens golf gav lite blodad tand; jag känner mig motiverad att träna mer; jag har dock inte slöat med den delen sista tiden, men ändå känner jag att jag vill öka träningsdosen. Nu skall jag köra ryggprogrammet och komplettera med en av Karis styrkeövningar; den har jag inte gjort på länge, så nu är det på tiden; känner också att den behövs, för höftböjaren fungerar inte som den skall. Jag är för svag i högersidan så den vill jag stärka upp med Karis övning. Den tar inte lång tid utan fordrar bara at jag betämmer mig för att göra den. Så får det bli, för den här säsongen har inte blivit vad jag hoppats på. Först var jag sjuk i flera veckor och kunde inte träna, sedan inte spela. Hela programmet försköts och ännu har jag inte gått på handicap över en hel rond utan bara sporadiskt spelat bra. Det har varit för instabilt och rent av vingligt ibland, till och med rena haverier. Det får det absolut inte fortsätta med. Nu skall det bli bättring, tack vare dagens match !

Det finns mycket skit att förarga sig över i dessa tider; en vettvilling skjuter ungdomar och spränger i Oslo; andra knivskär eller gör bara tokiga saker och ger idiotiska uttalanden; i USA dribblar man med ekonomin i förspelet till nästa års presidentval; kineserna kallar det för omoraliskt och ansvarslöst. Men nu är det sommar och en härlig tid; så jag skiter i det för nu är det härligt i trädgården, solen skiner mest varenda dag och jag har fått till årets första hcp-sänkning i förra veckans tävling. Det var en bra runda som kunde blivit enorm, hade det inte varit för ett par skitlägen och bunkrar. Men nu är jag på rätt väg i golfen och ökar träningsdosen stimulerad av den ökade motivationen, i sin tur genererad av en framgång. Så enkelt kan det vara, en liten framgång ger ökad motivation som ger stimulans till träning och därmed förbättring.

Sara skall åka till sin mamma och vattnar i trädgården; jag har hela söndagen för mig själv; först blir det lite vattning av rosor och hallon, sedan 11-kaffe och en omelett. Har planer på golf, men avvaktar KG's planer. Om inte spel så blir det träning på Söderby, det vill säga mängdträning. Igår var det mer en genomgång av alla slag ute på Håmö. Jag övade det som måste övas, chip och annat närspel; var till och med nere i en bunker och tränade. Har läst i golftidningen att man bör ägna 80% av träningen till närspel och inte tvärtom, vilket de flesta gör. Nu var jag ambitiös och gjorde faktiskt så som jag läste om, ägnade mest tid åt närspelet, såväl på som utanför green.

Jag älskar att skröfsa; idag blåser det lite men är soligt och fint; jag vattnar, kollar lite på TV, bokar golftider och lyssnar på George Harrisons konsert för Bangladesh från 1977; på den tiden var herrarna riktigt fräscha, till och med Dylan. Väntar på att KG skall återkomma med förslag på golftid; men hör jag inget ifrån honom sticker jag ut och spelar ändå. Nu är jag ju dessutom nysänkt och får väl se till att höja min nivå; då gäller det att spela mycket för att få till score; det räcker inte med bara träning på rangen och chipping-green. Sätter igång med matlagning; det finns grillkött från igår då vi var hos Agneta på grillning. Steker på en biff och steker upp kokt potatis. Sedan skall jag nog dra mig ut till Håmö.

Jag körde ett kortare ryggprogram imorse; det känns alltid dagen efter träning. Nu får jag mjuka lite till så att golfen fungerar; minns att jag körde igenom rejält inför den förra tävlingen – och den gick ju bra. Ryggen är nyckeln till bra och avslappnat spel. Svingen blir lugnare och mjukare då. Påminner mig att den senaste hcp-sänkningen skedde utan en enda birdie; det fanns bara en rejäl chans, på hål 14; flaggan stod ganska svårt placerad men jag lyckades slå en järnfemman till några meter ifrån. Putten var för svår. Långputten på tredje hålet var nerför och skrå, så jag fick vara glad för paret. Sedan var det en hygglig chans på sista hålet, vilket inte är vanligt. Men bara tre greenträffar är för dåligt, så rondan kändes inte som helt lyckad, trots sänkningen.

Vår semester närmar sig; Sara avslutar arbetet med att sova efter natarbete. Vi har inte bråttom att åka iväg någonstans utan är hemmavid ett par dagar. Sara vill cykla. Vi åker till Hågadalen och vandrar Linnéstigen, vilket ger upphov till ett behov att titta i floran. Sedab gör vi en ”hemlig utflykt”, vilken går till Enköping och Strängnäs. Vi besöker trädgårdar, skröfsar, fikar och äter en god middag mitt i Strängnäs. Det blir en lång dag. Kråkmarö hör till sommarens besöksmål; vi åker dit tillsammans; Sara stannar några dagar medan jag besöker Mamma innan jag hämtar henne i Valdemarsvik. Det tar bara halvannan timme mellan ”Viken” och Eksjö.

Martin och jag har gått till tredje omgången i Ericsson-golfen efter en ny fin match; som vanligt var vi lite vingliga i början men vann första hålet efter säkert inspel mot green. Vi hamnade dock i underläge redan på det fjärde hålet efter skruttiga slag. På tian började det ta sig och sedan ordnade jag själv vinst på elvan och tolv. Det höll på att gå illa på 15:e, men där fick jag till en 15 meters pitch från bakom green till dryga metern med avslutande dryg meterputt. Motståndarna brände det läge de hade med en treputt från ett läge bara ett par meter längre ifrån mitt. Matchen blev ”dormi”, d.v.s. motståndarna måste nu vinna varje återstående hål för att få till särspel. Det gjorde de inte även om de tog hål 16. På 17 kunde både Martin och jag avgöra. Det räckte med bogeys och det kändes som en lättnad. Nu är vi framme i slutspelet, precis som förra året. Det skall bli spännande. Ajg känner att mitt spel har börjat fungera. Bara ibland ramlar det ur det spår jag övat på länge nu. Det är två detaljer som måste fungera och då blir det fina slag. Jag har fått upp längden och kan nu driven bättre, vilket ger kortare inspel. Även järnen bär nu längre och jag kan gå ner i klubba. Det är viktigt för träffsäkerheten och för möjligheten till greenträff, tvåputt och par. Nu senast var det ett par riktiga katastrofer på inte alltför svåra hål, men sedan säkra par på svåra hål. Det har varit temat den senaste tiden.

Nu har vi semester på riktigt och är framme på Capri efter övernattningar i Mariestad och Hamburgsund och skröfsande däremellan. Vi börjar få in rutinen och hann med åtskilliga stopp på vägen. Jag handlade till och med på rea, nya swimtrunks, i Fjällbacka. Det var mycket folk, 50% nedsatt, och jag fick vänta en bra stund för att komma in i provrummet. Sedan var köpet snabbt avklarat och vi for vidare till Havstensund och en härlig räksallad på toast nere vid bryggan. Det var ett fantastiskt sommarväder hela vägen fram till Capri men nu ser det lite sämre ut. Jag har i alla fall hunnit bada två gånger, både på lördagen och söndagen. Jag verkar ha blivit mindre av badkruka än tidigare. Idag kastade jag mig i vattnet efter att vi varit ute på en trettimmars svamppromenad. På kvällen kom regnet så det blev innemys resten av dagen.

Så långt årets Capri-tur. Den var i många stycken lik tidigare års, men med nya inslag av långa motionspromenader, skröfsande på vägen dit men sträckkörning hem. Standard är att leta svamp, vilket var mindre framgångsrikt detta år samt att åka en tur med båt. Den gick som vanligt till Tjurholmen; dagen var underbar och vädret visade sig från sin allra bästa sida. Annars hotade regn lite då och då. Och på hemvägen var det regn hela vägen, alla sju timmarna. Vi unnade oss dock fikapaus vid Alster Herrgård, mest känt som Gustaf Frödings födelsehem, utanför Karlstad. Sällan har det väl känts så skönt att vakna upp hemma, nu på en lördagsmorgon eftersom vi bestämde oss för att åka redan på fredagseftermiddagen då det hade regnat oupphörligt sedan morgonen. Sara fick tid på sig att komma i form inför första arbetsdagen efter semestern, nattpass. Vilken start ! Jag fick tid att klippa gräset och komma ifatt med post, mail med mera.

Man kan tro att sommaren är slut. Många återvänder till sina arbeten, börjar pendla eller bara snurrar vidare i ekorrhjulet. Det märks också på de evenemang och TV-program som är typiska för den här tiden på året. Samer skall börja skolan; jag pratade kort med honom över Skype ikväll; han sa att han var lite nervös och måste lägga sig tidigt. ”På min tid” kallade Mamma det för livets allvar och fick mig att gå till kojs tidigare än jag annars skulle ha gjort, allt för att orka upp dagen därpå. Skolan och idrotten tog musten ur skolpojken. Nu är det mitt barnbarn som börjar ”livets allvar”.

På Skype var också Tor i Oslo. Vi pratade säkert en timme om många olika ämnen, allt från händelserna i Oslo till politik och historia. Jag har märkt ett stigande intresse för historia. Till

exempel tog jag och läste på om domkyrkorna utan stift, de i Mariestad och Kalmar. På många sätt påminner deras historia om nutida skeenden. Vi hade tagit med en broschyr från Mariestad och den studerade jag efter hemkomsten. Domkyrkans historia påminner om nutida religiösa motsättningar och kamp om makt, inflytande och anhängare, marknadsandelar kort och gott. Då gällde det frigörelsen från påvens inflytande och det var under Karl IX, Gustav Vasas son. I Kalmar, som också har en domkyrka utan stift, gällde det budgetmässiga övervägande, fördelning av medel och prestige, precis som i dessa tider då medel skall fördelas mellan stat och kommuner, mellan olika grupper av medborgare, eller olika departement. Den gången, det var i början av 1900-talet, fick Kalmar och Växjö stift gå samman för att ge budgetutrymme för det nya stiftet med domkyrka i Luleå. Den processen påminner om kattrakandet om budgetomfördelningar mellan departement eller inom "vård, skola, omsorg". Historien går igen !

Det har varit strul med den nyaste av datorerna, borsdatorn eller "Snabben". Skype ville inte fungera och inte heller en del andra funktioner, till exempel i den viktiga kontrollpanelen. Jag fick ta och ladda om Snabben. Den här gången var jag noga med att spare säkerhetskopior vartefter jag byggde upp den. Det är praktiskt att kunna backa till ett fungerande system om den skulle sluta fungera som jag vill. Det är alltför många programvaror och inställningar som måste till med en nyladdad PC; vid det här laget börjar jag dock bli rutinerad och det går fortare för varje gång, men känns som bortkastad tid, i varje fall onödig sysselsättning.

Trots ett långt uppehåll från golfen gick det riktigt bra på träningen redan första dagen efter semestern. Ja, jag har semester jag också ! Räknar den tid som Sara har semester som min egen semester; resten av tiden är mitt arbete, mitt arbete med att göra det jag själv vill göra. Det händer dock att jag tar lite "komp" då och då. Idag var jag ute och spelade golf i regnet med KG. Vi har planerat in en mini-tour i början av september till ett par för mig nya banor i Bergslagen. Nu börjar min omläggning av swing ge resultat. Det börjar gå automatiskt, bara jag koncentrerar mig och ställer upp riktigt. Det började egentligen med att Kari betonade hur viktigt det är att aktivera magmusklerna för att få till en stabil uppställning som håller genom hela swing-rörelsen. Anders skickade en video med instruktioner av sin tränare. Den var värdefull och där lärde jag mig en hel del. Sedan har jag läst "Svensk Golf" och hittat några detaljer, om än så viktiga. Det är uppvidningen och genomgången med höfterna. Det kan låta banalt och enkelt, men "bär syn för sägen" i så motto att de två elementen är helt avgörande för slagkraft och riktning. Jag har diskuterat just de delarna av golfen med Hasse, en diskussion som bekräftat mycket av det jag funderat över. I söndags tittade jag på golfkompis Lennart på rangen. Han kollade sedan min uppvidning och kom med ett värdefullt påpekande, vilket jag tagit till mig och vilket gett en stabilisering av själva vändningen mellan baksving och nedsving. Jag märkte det på dagens träning och ävenså under de fem hålens spel i regn. Såväl driver som järnklubbor fungerar bättre med en distinkt vändning, nittiograders vinkel mellan hand och arm samt en minimal paus på toppen av baksvingen.

Idag kommer sotar'n. Jag skall klippa naglarna och fila fötterna. Samer börjar skolan. Sara har cyklat till arbetet. Hon försov sig lite så jag hjälpte henne iväg. Hon fick frukost; jag körde fram cykeln och hämtade tidningen; gick till sängen igen ett par gånger innan jag vinkade av henne; låg och tänkte på dagens uppgifter, "Tankar för dagen". Klockan har hunnit till halv sju. I Libyen kan kriget vara över när som helst. Det har säkert hänt saker inatt också. Det finns tio punkter på listan, min lista för dagen. KG skall spela match. Det är fuktigt i luften så jag får se hur jag gör med golfträningen; kan inte klippa färdigt gräsmattan ännu; måste vänta på torrare väder. Imorgon är sista dagen att anmäla sig till DM; glömde det igår.

Meteorologen lovar uppsprickande molntäcke; för onsdagens golftävling ser det ännu bättre ut med sol och bortåt tjugo grader; vågar jag tro på det och gå i kortbyxor som många av de andra spelarna? Några av dem spelar alltid i kortbyxor, oavsett väder; det verkar vara en principalsak för dem. TVn står på; jag kollar av och till. Datorerna är up-to-date och jag har tagit backup eftersom båda fungerar som de skall. Ute är grått och disgt, men ljusst. Längre fram i höst kommer det att vara mörkt när Sara cyklar iväg.

Jag har börjat fylla på listan till Ålandsbanken. Har inte fått betalt ännu för det jag levererade tidiagare, men det kommer väl. Har gett bankgironumret på fakturan. Det är den enda kund jag har just nu; kanske skall sätta upp lappen på Konsum igen? Borde ha några kunder till och lite att göra i höst. Det tar ett tag innan skidsäsongen kommer igång. Den här säsongen kanske jag skall göra slag i saken och åka på teknikläger; skulle också kunna åka norrut i början av säsongen, för det har inte blivit av, till exempel det är med Luleå och Lasse Sundin. Det gäller bara att bestämma sig för att genomföra; jag borde ha tid.

Idag har jag spelat min sämsta golf för säsongen, i onsdagstävlingen dessutom. Det var så erbarmligt att jag undrar hur jag kunde ta det med jämnmod, för så mycket jämnmod finns inte; kan inte finnas helt enkelt. Jag måste ha gjort slut på årets dos. Andraslaget i sjön redan på första hålet, bollen borta på tvåan och ny boll i sjön på trean var egentligen för mycket, men jag bet ihop; ny motgång på femman och ytterligare ett blankt hål. Nu var jag redan sex slag efter mitt hcp och inte blev det bättre i fortsättningen; en liten ljusglimt var den fina järnfyrn till green på det svåra sjätte hålet, men det var allt. Birdieputten gick nämligen inte in. Det blev alltså en bedrövelsens runda och jag kom in med hela tolv slag över mitt hcp. Det var bara så uschligt och dessutom nedslående efter den träning jag lagt ned den senaste tiden. Det var något i kroppen som gått snett under uppvärmningen, ryggprogrammet, på morgonen. Inte heller på kvällen under en liten extrarunda fungerade det. Något var fel i ryggen. Kändes som att jag skadat ett muskelfäste för det hade knäckt till under mitt vanliga ryggprogram som inkluderar egenmassage med hjälp av blåa rullen. Det var just när jag rullade på den som det hände något. Nu får jag jobba extra med uppmjukning och egenmassage; har tagit med blåa rullen till Mamma som jag skall vara hos några dagar; skall också köra lite lätt swing-träning ute på Skedhult.

Det blev lätt swingträning på Eksjö GK; tog med Mamma för det var strålande väder, en riktigt skön sommar dag, trots sen augusti; placerade henne i skuggan vid restaurangen tillsammans med fredagens båda dagstidningar, SmT och SvD. Min träning var bra, ingen tillstymmelse till känning av skadan; nu lärde jag mig lite till om min ”nya” swing; provade med aningen mindre uppvridning och mer fokus på att stå stilla, undvika såväl glidning som vingel med armarna. Jag tänkte på ”Karis magmuskler” och Peters ”huv’et bakom bollen”. Det är viktiga detaljer i en helhet som måste fungera med alla komponenter tillsammans och i rätt sekvens; annars går det fel. Det kommer kanske att ta ett par säsonger att få det att fungera, men då får det göra det. Man måste tro på det man försöker åstadkomma och våga göra därefter.

Golfresturangen erbjöd fisk- och skaldjurssoppa som dagens rätt. Mamma var inte nödbedd och den var verkligen njutbar. Vi åt den utomhus med utsikt över golfbanan. Jag träffade och hälsade på Hans P., en gammal handbollskompis, om än tretton år äldre; han hade spelat som senior medan jag ännu var junior i Eksjö BK. En gång spelade han SM och vad jag minns var han klubbmästare ett antal gånger. Nu åkte han golfbil och spelar inte mer än erton hål; han har i alla fall inte börjat spela från röd tee som andra trekvartssekel-gubbar. Det hade aldrig fungerat för honom, sa han. Det tyder på att han fortfarande har längden i slagen. Riktigt

duktiga spelare brukar kunna upprätthålla den med ren bollträff. Det är något jag strävar efter och hoppas på för fortsättningen av golflivet.

Nu är jag inne i en intensiv golfperiod med spel mest varenda dag; började idag med Lars R. På Frösåker, hans hemmabana numera; det var en spännande match där jag kom i underläge men skaffade mig överläge med stabila par i flera hål; så gjorde jag ett misstag och sedan delade vi fram till 17:e, där jag fick ge bort ett slag; där blev vi så lika; matchen fick vi bryta på sista hålet då himlen öppnades för ett skyfall som gjorde att banan stod praktiskt taget under vatten. Vi hade väntat ut tillfälliga skurar då och då, varför det hann bli för sent att komma in i restaurangen; istället blev det Statoil i Irsta; där fikade vi och diskuterade aktier ett bra tag. Det hade varit bra spel och vi var båda nöjda. Jag var särskilt nöjd med mina drives, vilka nu blivit stabila i längd och riktning. Den senaste tidens träning har gett resultat. Med ambitiös ryggträning kommer det att bli en bra fortsättning på den här säsongen, som fortfarande är långt från slut. Jag har fortfarande mina bästa rundor framför mig. Så känns det i alla fall. Imorgon blir det scramble med Ålandsbanken på Österåker och sedan är det som vanligt onsdag, alltså tävling på Håmö.

Det gick inte särskilt bra i veckan, men i DM på Roslagens GK lossnade rejält; det var en fantastisk sensommar dag med spel i kortbyxor och t-shirt. Jag var bäst i bollen, låg på sjunde plats efter de första arton hålen och slutade sedan delad elva. Det var en framgång med utmärkta drivar hela vägen ända till slutet på de sista nio hålen då jag slog en jättehook och sköt bollen i vatten; ytterligare ett par dåliga slag och ett bunkerbesök gav en ”kvadrupel”. Men totalt sett var det stabilt spel som kvitterar att träning lönar sig. Det är några detaljer jag måste sätta upp på träningslistan. De fungerade inte mot slutet av tävlingen. Jag kände mig nöjd och var bara tre slag från prisplats. Kanske var det just att jag lyckats så väl på första arton hålen som gjorde mig nöjd. Sådana känslor kan lura. Nu kanske jag kan komma med i vårt seriespelande lag i fortsättningen; men det blir i så fall först till våren. Men jag har tiden för mig; det är ju första året jag spelar H65. Nu skall det bli roligt att spela med kompisarna från Täby och dessförinnan på minitouren till Hagge och Saxå med KG.

Det är alltså mycket golf nu, nästan varje dag. Men nu börjar formen komma så det känns härligt. DM kändes som lite succéartad; att de sista/extra nio hålen gick dåligt skyller jag på trötthet och nöjdhet; dessutom var det en ny och dittills icke spelad bana som jag ställdes inför. Så då blir dert ibland så att det blir felaktiga beslut eller onödiga chansningar. Jag hade också lite otur ett par gånger med dåliga lägen; så blir det lätt om spelet inte är på topp.

Minitouren kallar jag utflykten som KG och jag gjorde till Hagge och Saxå. Janne Dahl mötte på Hagge och gudade på banan eftersom han spelat där många gånger tidigare. Det blev en runda med mycket upp och ner. Till slut lyckades jag vinna över KG, men åt Janne var inte mycket att göra; får ge igen när han kommer till Håmö på måndag, då vi spelar ”Upsala Golf Classic” med Hasse och Anders. Det var en succé förra året och blev redan då en klassiker.

KG och jag körde från Dalarna till Värmland och Saxå; när vi kom dit fanns ingen i receptionen och vi letade runt bland byggnader och tittade i alla brevlådor efter eventuellt utlagd nyckel. Men tji ! Vi fick tag i en sent inkommen golfare som via en kompis lyckades få tag i Monika som jag pratat med och bokat såväl starttid som boende med. Men hon hade tydligen glömt bort det och fick åka ut med en nyckel och släppa in oss i en byggnad som visade sig innehålla två dubbelrum, kök och stort vardagsrum. Vi bodde som prinsar; enda aber var att vattnet försvann på morgonen. Det meddelade vi Monika i shopen när vi betalade

greenfee och boende; kompensationen blev en greenfee-check för framtida återbesök. Vi får väl se när det blir nästa gång.

Vatten verkade det inte vara någon brist på, åtminstone inte uppifrån. Vi gick ut i regn och fick då och då vänta ut skurarna. Så gott som hela banan erbjöd droppning för tillfälligt vatten. Mot slutet av rondan kom KG igång. Han hade i och för sig gjort birdie redan på tredje hålet efter en boll i vattnet på vardera av de två öppningshålerna. Där var det jag som spelade stabilt, men efterhand sjönk min spelstandard. Jag kom i underläge, fick ett riktigt skitläge och förlorade matchen på sjuttonde hålet. På det föregående hade jag chippat fantastiskt till någon decimeter från hål men fått se KG slå sin putt hårt i min boll och sedan ner i hål för birdie. Det kändes som en motgång, för hans putt var inte bra och hade den inte min boll legat i vägen hade han gått långt förbi och förlorat hålet. Sådan är golfen. Han vann birdie-ligan. Jag fick trösta mig med att jag vann sammanlagt, såväl slagtävling som poängbogeys. Han vann matchen på Saxå, jag den på Hagge, men där satt det hårt åt. Det blev sedan en lång resa hem, där vi jagade fika på Gillesklack, i Kopparberg, på Fagersta GK, Elsa Anderssons Konditori i Norberg och Måns Ols i Sala. Det blev glass på klacken. I Kopparberg var utecaféet stängt och det andra verkade alldeles för fullt. Det var inte fräscht i Fagersta GK's kiosk och Elsas missade vi med fem minuter från stängningsdags. Måns Ols var inte öppet. Det var en kaffesugen resa det !

Min golftröst kom dagen efter hemkomsten; det var onsdagstävling med regn i cirka tre timmar. Men jag höll huvudet kallt (varmt) och lyckades med otrolig puttning och bra närspel ro hem segern. De flesta andra spelade långt under sin standard. Jag missade två kortare puttar och hitade inte bollen på nionde hålet trots idogt letande. Den måste ha försvunnit ner i den blöta marken. Jag var då på handicap och spelade sedan ända fram till sextonde hålet där dagens enda dubbelbogeys kom. Det var en arbetsseger i krävande omständigheter och förhållanden. Det inte bara regnade utan blåste emellanåt. Men jag gick hem med segern. Äntligen en framgång och lite bra resultat, om än med lite primitiva slag här och där. Men det gäller att anpassa sig till förhållandena. Den som behärskar det vinner, andra blir lätta offer i det klafsiga föret.

Nu bär det av till Åland för årets SvsE Trophy, en mini-Ryder Cup. Jag har förberett mig med swingträning ett par timmar för det idag. Det gick inte så bra, men var bra för självförtroendet att hålla igång svingen. Bra dock att jag vann båda matcherna på Åland, även om det satt hårt åt. Spelade bästbollen med Tommy och vi vann som vanligt, dessutom ganska lätt på slutet. Men länge var det ovisst innan vi fick vårt övertag, som vi lyckades med genom bra spel på bägge händer. Och precis när jag sviktade så trädde Tommy in i handlingen och matchade de andra. Det är så en bästboll skall spelas. Det har vi gjort förr och nu upprätthöll vi den vanan.

Tyvärn frös "Upsala Golf Classic" in även denna måndag; den här gången lovade meteorologerna bra väder fram på eftermiddagen, men det såg länge så hopplöst ut att vi ställde in. Och då kom givetvis solen. Det var nu inte mycket att göra åt det utan vi får hitta ett nytt tillfälle. Men nu är det tjockt med engagemang.

Pumpen är installerad, allt är klart. Vi har en extra vattenutkastare också. Sara har fått allt som hon önskade sig. Jag har täppt igen hålen för rör genomföringarna och lagt tillbaka stenarna, till och med bättre än de låg tidigare. Dessutom är jag rättat till den där förargliga puckeln som man snavade på allt som oftast. Hela projektet är fotografiskt dokumenterat och upplagt på webben; finns till och med som ett av årets highlights.

Det har varit mycket nu en tid. Golfsäsongen har varit intensiv. Börsen har rasat, oron för en finansiell härdsmälta har lagt sordin på mycket; jag har krockat bilen. Men nu är den i plåtverkstaden. Det var en klassiker; låg för nära framförvarande bil, kastade en blick i backspeglarna, bilen framför bromsade in och jag körde på. Det retfulla var att jag var på väg till Volvo för att lämna in bilen för felsökning av bromsljuset. Det kändes försmädligt att krocka på vägen till service; nu hade jag dubbel anledning lämna in bilen. Det skulle ta lång tid innan jag kunde räkna med reparation av krockskadorna. Och inte hittade teknikern felet med bromsljuset heller. Det fick han ta i samband med krock-reparationen.

Börsraset har rasat i veckor. Alla är nervösa; minsta uppgång följs av kraftiga nedgångar, till den här veckan då det plötsligt vände upp kraftigt och höll i sig i flera dagar. Jag har jobbat med snabb-trading i olja och S&P-index. Det har gått lysande, i vissa perioder; sedan har vinsterna smält ihop. Det är inte lätt att behålla det jag just vunnit; det är många parametrar att hålla koll på och det går fort, både uppåt och nedåt. Att växla mellan innehav och blankning kan ibland bli dubbelt fel och då rasar pengarna iväg; kruxet är att då blir det mindre att jobba med i fortsättningen. Som vanligt missar jag de stora vinsterna; de kunde ha kommit om jag varit med alldeles i slutet av börsdagen; ett par dagar i rad har USA-börserna rusat den sista halvtimmen medan jag av säkerhetsskäl avslutat dagens trading.

Sara har gjort om i gästrummet. Det är nymålat och omstrukturerat. Det blev verkligen fint; jag har mest ägnat mig åt golfen och annat mitt eget. Upsala Golf Classic lyckades vi så småningom få till; vädret hade strulat till det ett par gånger innan vi slutligen kom ut i ett strålande sensommarväder. JOD och jag bildade "Lag Bystan" eller "ex Täby" mot Anders och Hasse i "Lag Täby". Just den här dagen råkade jag spela årets golf; det var i och för sig roligt att visa upp, men det gjorde matchen ojämn; Janne och jag vann överlägset och jag kunde notera en hcp-sänkning trots två blanka hål och ett pliktslag. Det var en sådan där dag då det mesta lyckades, inte minst puttingen; driven var som vanligt pålitlig. Det har den varit under lång tid nu och gett mig mycken glädje.

Golfsäsongen är "på upphällningen" kan man säga; vi har just haft avslutningstävlingen med lunch och prisutdelning. Jag blev inte lottlös; visserligen kammade jag inte hem lika mycket som förra året, men jag fick pris i onsdagsserien och hade dessutom tur i utlottningen av en lektion med tränaren. Den skall jag spara till våren och få en bra start på säsongen. Det är allt annat än man kan säga om året. Jag vann en tävling sent omsider, i regn. Lyckades också sänka min hcp under säsongen. Nu måste den ned på singel. Jag har utmanat KG om det. Vi får se vem som lyckas, om ens någon av oss. Det känns lite skamligt med stigande hcp; jag känner mig ju som en singelspelare. Men det var ett tag sedan jag lyckades hålla den standarden.

Hösten är på väg; det kom ett första kall-luft-inbrott häromdage; dessförinnan hade det blåst och regnat. Nu känns golfen inte så angelägen längre. Det är svamptider och vi har hittat tillbaka till den svarta trumpetsvampen. Det blev så mycket att det räckte till flera svampmackor i helgen. Den har vi ägnat åt "hemarbete", det vill säga jag har klippt gräs och lagat boden; Sara har målat och ordnat med garderoberna. Hon är duktig på sådant. Nu har vi fått ordentligt med utrymme och jag har två garderober i mitt rum.

Måndag morgon, vaknar med huvudvärk; får inte Winnerbäcks låt ur huvudet; kommer inte på texten till "Singel". Jag tänker på hur tydliga och förståeliga hans texter är. Det är annat än Tranströmers osammanhängande kombinationer av lösryckta meningar utan meningsfullt innehåll. Han verkar ha blandat sina meningar som i en tombola. Jag köpte hans samlade

dikter för kanske sju år sedan, försökte läsa, men gav upp. Det är samma sak nu. Ändå får han Nobelpriset i litteratur för bland annat dessa skapelser. Kanske är det en finkultur som bara vissa förstår sig på. Och kanske är det så det skall vara för att vara så kallat fint. Jag gillar i alla fall inte det jag sett av det han skrivit.

Har just kommit hem igen vid åttatiden på morgonen efter att ha skjutsat Sara till bilfirman. Jag lånade Agnetas bil och körde försiktigare än försiktigt hela vägen, för nu är det den enda bil som vi har tillgång till, kan låna vid behov. Min blir klar först senare i veckan och Saras kommer att vara hos hennes bilfirma minst åtta dagar. Men å andra sidan har jag inget särskilt för mig; skall jag till golfbanan får väl KG hämta upp mig. Jag har redan varit och lagt ett brev i brevlådan, tagit en promenad med omväg från Agneta, lagat mina skitjeans som gått sönder på knät och satt på elvakaffet fastän klockan bara är kvarten över åtta. Hur lyckligt lottad är jag inte att kunna disponera dagen som jag vill, om än utan bil. Fast Agnetas bil finns till låns om jag vill och behöver. Men det är lite småregnigt så jag håller mig nog inne; har tre stycken Sudoku att avverka och dessutom ett ofärdigt söndagskryss. Mailen skall avverkas och börsen bevakas. Så har jag en massa telefonsamtal att avverka. Det är mycket nu, precis som vanligt. Andra människor skyndar nu till sina skolor, arbetsplatser, expeditioner och serviceställen. Inte jag, nej jag gör mitt efter eget val. Jag har inga direkta måsten, men jag känner att jag borde ringa några prospect-samtal.

Min egen bil är hos Upplands Motor för reparation av bromsljusrampen och skadorna efter krocken på väg dit förra gången. Nu är vi helt utan bil och får förlita oss på cykel. Det är väl inte hela världen jämfört hur många andra har det – alltid. Det kan vara bra att känna av och betänka. Skadar inte. Det går att ta sig fram med cykeln eller att ta bussen. Det är i alla fall tidsbegränsat.

Bilreparationen har blivit en långdragen historia. Det blev ett nytt upprivand och hetsigt samtal med verkstadschefen om priset för reparationen av ljusrampen. Till slut kunde vi enas om ett pris och jag betalar bara för delarna och inte för arbetet, eftersom bilfirman sjabblatt hela tiden sedan jag betallade reparationen. Men det sket sig igen när jag hämtade ut bilen efter nästan två veckor hos Upplands Motor. Ljusrampen var inte lagad. Man hade missat i kommunikationen internt och plåtverkstaden lånade inte bilen till den som skulle montera en så kallad REM-box. Det blev ett nytt samtal till verkstadschefen som kom med en massa förklaringar och undanflykter. Det blev upprivet och ett nytt gräl. Jag sade ifrån att jag var grymt besviken på hanteringen. Redan i somras bad han om en ny chans för att Upplands Motor skulle få revanschera sig för dittills förekommande tillkortakommanden. Nu hade man fått det och lyckades ånyo sjabbla till det. Till slut föreslog jag att han skulle tänka ut hur han ville lösa den uppkomna situationen och sedan ringa mig med sitt förslag.

Jag fick i alla fall tillbaka bilen före helgen och vi kunde åka upp till Harsa som planerat. Det är nu mitten av oktober och det finns inte så mycket att göra i Harsa annat än att gå i skogen. Vi hittade till och med kantareller, om än frusna. Det räckte till varsin svampmacka. Annars sover vi mycket och myser i stugan. Vädret minner om vinter, en vinter som uppenbarligen är i antågande. Skall man tro vad rönnen säger, blir det en härlig vinter med massor av snö. Inför säsongen har jag tänkt igenom förra vinterns träning och resultat. Förra årets volym, eller snarare distans, har jag tänkt mig att satsa mer på tempo och intervallträning med hjälp av pulsklockan. Idag fick vi besök i stugan. Det var Lennart, som jobbar i Harsagården. Han var ute och gick med stavar tillsammans med Valle i grannstugan. De berättade att de sett björnsår i skogen. Vi hade bara sett älgår.

Tre dagar hos Mamma; jag märker hur livet rinner ur henne när hon får allt svårare att röra sig. Det mesta blir besvärligt och hon struntar i mer och mer. Hörseln blir givetvis inte bättre med tiden och hennes ouppmärksamhet mot omgivningen, hemtjänsten och ibland jag, ökar för varje dag. Hennes värld blir mindre och mindre. Ena dagen gick vi en promenad, det vill säga vi gick från ena ingången till den andra och trottoaren framför huset. Vädret var uselt och en hel dag regnade det; men jag passade på att ta ut henne i bilen för att se på höstfärgerna och passade samtidigt på att plocka trattkantareller på det vanliga stället ute vid Hult. Det blev svampmackor när vi kom hem, sedan en tupplur för henne. Sista dagens middag var en fiskgratäng iugnen på spätta och torsk, riktigt god.

Hemma igen med en dag avsatt för gjutning av fundamentet för altanens kommande markis. Det är en dramatisk dag på börsen, bladad med bra rapporter och farhågor inför helgens finansmöte i EU. Det pågår vadslagning om hur länge euron består. Det gör marknadernas aktörer oroliga vilket ger utslag i slagiga börser. Ericssons rapport var för en gångs skull över förväntan och mottogs positivt i en negativ marknad. Bra för min portfölj som är tung i bolagets aktier.

Gjutningen gick bra; det var lätt att blanda till betongen; alla påsar gick åt trots mängder med sten som fyllning. Men jag hade ju grävt ambitiöst också. Jag fick hämta tre påsar till utöver de fyra jag redan använt. På botten av gropen sprattlade en groda i den första skvätten betong. Men att ta upp den och spola av med vatten skulle sannolikt inte gett den ett bra liv, varför jag lät den stanna i gropen, kvarhållen med en stor sten som jag släppte ner. Vilken betongkeps !

Under helgen löste sig finanskrisen, eller i varje fall så lyckades finansministrar och andra politiker komma med sådana besked att oron lade sig och börsen skenade sedan under intrycket att allt nu är bra; så är långt ifrån fallet, för inte mycket har gjorts åt de urusla statsfinanserna i olika länder. Men marknaden är lugnad, ordningen återställd. Sedan kom flera bolag med bra rapporter och är alltid bra för aktiemarknaden. Min portfölj ser inte lika risig ut längre.

Det bar av till Wien i några dagar. Jag hämtade pojkarna på dagis och i skolan tillsammans med Sarmad. Sedan hade vi en trivsamt helg tillsammans. Jag fick kontakt med Samers lärare och hjälpte till i skolan såväl måndag som tisdag. Första dagen var vi sena men på tisdagen var vi först på plats. Jag var assisterande lärare och lyckades få igång några elever som hade det lite kämpigt. Roman, med rysk mamma, hade koncentrationssvårigheter; men jag lyckades få honom att för första gången, enligt lärare Thessy, bli färdig med en uppgift. Jag kände mig lite stolt. Det visade sig att Roman är riktigt intelligent, men har svårt att koncentrera sig på uppgifterna som han uppenbarligen finner tråkiga och inte alls appellerar till honom. Varken skrivning, teckning eller matte verkar vara tillräckligt engagerande. Men logik, fantasi och teknisk förståelse besitter han. Jag hade ett samtal med hans mamma, på begäran av lärarinnan.

Några av flickorna var ordentligt pratsamma och sprang omkring en hel del. Jag sa till Thessy att de hade mundiarré. Hon skrattade åt uttrycket och använde det själv senare. All undervisning försiggick på engelska. I klassen fanns det elever med modersmålen japanska, ryska, bulgariska, spanska, maltesiska och säkert flera andra. Allas föräldrar har dock valt den internationella skolan, som verkar ha en fin avvägning mellan disciplin och lekfullhet för de yngsta. Samer går i sexårsverksamhet, eller "nollan" som man kallar den i Sverige. För hette det "första förberedande". Samer verkar trivas i skolan och jobbade oförtrutet med sina uppgifter och lät sig inte störas alls av omgivningen. Själv säger han att det är roligt att få gå i

skolan; det verkar bra och ser ut att stämma med mina observationer i klassrummet. Han verkar komfortabel med att vara i gruppen om 22 elever. Hela skolarbetet är välorganiserat. Varje dag får eleverna välja en bok att ta med hem för att läsa. Nästa dag byter de mot en ny efter eget val. Redan nu tränas de alltså i att göra egna val och ta beslut.

Det var en trevlig erfarenhet att vara med i skolan. Jag kunde ta flygbussen bara fem minuters promenad från skolan. Efter en hamburgare på flygplatsen klev jag ombord med bara Barnevik-boken i handen. Jag hade checkat in väskan för att inte bli av med chokladen som Betten skickat med mig till Farmor. Det var bra att ha ätit för ombord får man numera bara muffins eller en enklare smörgås till kaffet och det är inte mycket att leva på. Jag var extra glad för hamburgaren några timmar senare när jag hos Ålandsbanken upptäckte att det även där serverades smörgås. I vanliga fall brukar det vara en buffé.

Det fick bli snabbtåget från Arlanda för att besöka Ålandsbanken och delta i ett seminarium i teknisk aktieanalys; det var en yngre kille från deras malmökontor som gjorde en alldeles utmärkt presentation, var mycket kunnig och entusiasmerande. Mitt gamla intresse för teknisk analys fick sig en rejäl kick. Även Lars, vilken som vanligt följde med, verkade intresserad.

Jag hade köpt en biljett för 260 kronor i kassan på Arlanda; när jag passerade automaterna upptäckte jag att det fanns biljett för pensionär till halva priset. Nu hade jag redan köpt biljett så jag tänkte att "skit samma, nästa gång åker jag som pensionär". Jag är ju inte så van vid min nya privilegierade status ännu så jag får ta saker och ting som en vanlig vuxen, det vill säga till fullt pris och utan rabatt. Väl på tåget nämnde jag saken för konduktösen, som förvånande nog erbjöd sig att lösa tillbaka biljetten om jag köpte en pensionärsbiljett för halva priset av henne. Vilken överraskande vänlighet och vilket tillmötesgående; det hade jag verkligen inte väntat mig, utan "köpt är köpt"; men uppenbarligen inte denna gång på det här tåget. Det var första gången som jag åkte kommersiellt. En gång för kanske tio år sedan hade min kollega Jan från ND-tiden bjudit mig på en provresa tillsammans med andra inbjudna från diverse leverantörer. Jan jobbade då i ett databolag som gjort delar av IT-systemet för Arlanda Express. Tåget gick så fort, 260 km/tim stod det på displayen, att det var svårt att få något riktigt samtal i mobilen. Men å andra sidan tog det väl bara cirka kvarten till Stockholm. Jag hade god tid på mig att ringa när jag kom fram och jag var i riktigt god tid hos Ålandsbanken.

Det blev en lång dag; jag hade varit uppe redan ½7 för att hinna i tid med Samer till skolan; han var lite sölig och krånglig när vi skulle iväg. Han skulle också ha med sig utekläder för dagens utflykt efter lunch. Barnen hade fått utförliga instruktioner dagen innan. Det skulle vara mössa, halsduk och grova skor och det hade han fått med sig. Jag hade inte hunnit se avfärden utan lämnat skolan under "PE", Physival Education". Där klädde barnen om i samma rum och rassade sedan omkring med bollar i en lek som motsvarar "Vargen kommer".

På kvällen, efter seminariet på Ålandsbanken, rullade jag med väskan tillbaka mot Centralen och tog som vanligt tåget 21.11. Sara mötte som vanligt med bil på den vanliga platsen. Som vanligt var det en ström av människor som lämnade perrongen och det tåg jag kommit med. Det är åtskilliga som pendlar mellan Uppsala och Stockholm, uppenbarligen inte bara arbetspendlare.

Killarna från Kalmar kom på torsdagen som avtalat för att sätta upp den markis som jag gjutit fundament för. Vid lunchtid satte de igång och Sara som jobbat natt vaknade förstås och kom ut för att bese det hela. Jag dokumenterade hela förloppet med foton, även fikapausen i köket.

Det blev verkligen bra och ordentligt gjort så nu behöver vi inte ta in utemöblerna i fortsättningen. Det skall bli skönt. Så kan vi sitta där när det regnar också. På sommaren kommer markisen att ge välbehövlig skugga för ibland blir det outhärdligt gassigt. Vi får se till våren, för nu är hösten här och löven faller. Dagens räfsning räckte precis till att bädda om rosorna.

Börsen fortsätter att svänga; jag får följa den noga nästan hela tiden; plötsliga rusningar med kursuppgångar över hela linjen följs av bakslag och snabba sättningar. När eurokrisen sägs vara löst rusar alla världens börser; "happy days are here again" frstas man utbrista men det dröjer inte länge förrän hela uppgången är utraderad. Här skulle man kunnat göra snabba pengar med ömsom Bull ömsom Bear. Men det är lätt att trampa snett och jag gjorde en tabbe med en så kallad minilong. Den gick till lösen, så kallad knock out, medan börsen gick åt "fel" håll. Om det inte skett hade den varit guld värd när det inträffade ett större fall. Men då var den borta. Bara att ta smällen. Men placeringen hade egentligen varit avsedd som "försäkring" mot börsfall. Sådant får man ta.

Nu är jag hos Mamma igen några dagar; Sara arbetar. Det är början av november men ändå ett mildt väder, det varmaste på 53 år sägs det. Och det är inte mig emot; det får gärna vara mildt fram till dess att det är dags för tjäle och snö. Det vore bra om det blev riktig tjäle först och snö sedan. Då blir det kanske skridskois också. Det var länge sedan nu som det var riktigt åkbart med glansis i flera veckor. En positiv sak med det milda vädret är att trattkantarellerna fortsätter att frodas. Idag var jag ute och hämtade svamp till ett par svampmackor som vi åt till lättlunch. Vinet har tagit slut, så jag får ta mig till systemet. Annat på listan idag är att pyssla om Mammans blommor. En del behöver noppas och andra behöver vattnas.

På senare år har snön kommit tidigt och ödelagt skridskoisen. Å andra sidan har det förlängt skidsäsongen. Men det är sällan snön blir liggande direkt. Oftast försvinner den ganska raskt eftersom marken ännu inte frusit till. Då kan det bli en enda dags åkning på Gipen innan snön smält undan. Det skall bli spännande att se hur den här säsongen börjar. Rönnarna är röda av mängder med rönnbärr. Jag är lite osäker på om det betyder smällkall vinter eller vinter med mycken snö. Det är nog ganska oklart hur det står till med korrelationen. Just nu är det lite småkris för de svenska skidessen som får hålla till på konstsnö eller hopskottade banor om 2-3 kilometer. Jag har provat på det uppe i Högbo och det är gaanska trist. Hoppas slippa iår och jaag hoppas kunna vara mycket i Harsa. Jag har inte provat på rullskidorna ännu, men har sett några åkare ute redan i september. Jag följer dock min strategi att inte börja för tidigt denna säsong. Så nu är det ett vacuum mellan golf- och skidsäsong. Det får vara en viloperiod med kraftsamling inför skidsäsongen, en konsolideringsfas.

Nu är det fredag ige, för vilken gång i ordningen? Men inte fredag 13:e, nej 111111, det vill säga 11 november 2011. Jag ställer in "väckning" för att dricka 11-kaffet klockan 11:11 den 11 november 2011. Det är bara en lek med siffror, men själva sifferkombinationen får stor uppmärksamhet i morgon-TV. Det var inget jag tänkte på när jag hämtade tidningen; första gången jag skulle vittja brevlådan hade tidningen inte ens kommit; jag var för tidig. Hade bara satt på morgonens vattenkok för thé och kaffe. Fick göra frukost först, tömma soppåsen och ta fram cykeln åt Sara innan jag kunde hämta tidningen. Jag hade sett hur tidningsbudet kom i bil med strålkastare på taket. Nu har temperaturen krupit ner mot bara några få plusgrader och jag måste ta på jacken för att gå ut så dags på dagen, eller rättare sagt i svinottan skulle nog många säga. Men jag tänker varje gång jag går till brevlådan på hur privilegierad jag är som kan välja helt själv när jag vill stiga upp, vad jag vill göra och hur jag skall disponera dagen.

I förrgår var jag på kaffe hos KG; han hade också varit duktig och jobbat undan på sin lista. Han bjöd på en slurk hemgjord Madeira-vin; det var alldeles utmärkt. Som motprestation befriade jag honom från en del saker han samlat ihop för "skräpet", avfallsstationen; jag tog rundan om Gottsunda och lämnade av en del eget trädgårdsavfall.

Eftersom Sara hade torsdagen ledig kunde vi jobba tillsammans utomhus och i trädgården; det fanns en hel del att göra; sedan tog vi oss en skogstur och hittade faktiskt både kantareller och "trattisar". Det blev till en härlig svampstuvning som komplement till varsin entrecote. Vi hade tänkt oss spaghetti med köttfärsås, men på lilla Konsum fanns det färskt kött så jag passade på att få lite variation i kosten.

Det är inte ofta man går på banken numera. Men nu hade jag ett ärende att ta ut pengar från Bettens konto. Besökte därför Nordea, den skandalomsusade banken. De har lagt ner kontoret i Gottsunda och därför måste vi åka till Boländerna inne i Uppsala. För en gångs skull gick hela ärendet helt smärtfritt och utan krångel. Nu var det bara en överföring mellan två konton i Nordea det var fråga om, men jag fick också hjälp med nya batterier till säkerhetsdosan och upplysningar om lämpligaste sätt att göra utlandsbetalning. Personalen var överraskande hjälpsam och tillmötesgående. Visserligen satt båda kassörskorna passiva när jag kom in i banklokalen, ända tills jag tryckt fram en kölapp. Det tyckte jag var onödigt eftersom jag var ensam kund i lokalen. Men så är systemet och så är kutymen i dagens Sverige. På en fråga vad jag skulle göra med säkerhetsdosan som visade "low battery" hoppade den andra kassörskan upp och hämtade fram ett paket med färskna batterier som jag fick utan kostnad. Det hade jag inte väntat mig. Men min lite hjälplösa attityd framför kassan hjälpte nog till lite att få lite medgörlighet och tillmötesgående. Det var en ovanlig upplevelse.

Idag är det Fars dag; jag får väl ringa på Skype till Betten. Det är 13 november, en speciell dag i vår familj, min namnsdag och Pappas dödsdag. Jag brukar ringa till Mamma den dagen; ringer för övrigt varje dag numera. Det är också precis ett år sedan jag inledde förra skidsäsongen med en vistelse i Harsa. Denna säsong ser ut att bli senare och antagligen kortare. Igår blev jag inspirerad av säsongens första Vinterstudio i TV och stack ut på rullskidor. Det var skönt. Kanske får jag ägna mig mer åt det den här säsongen. Det visar sig och beror på hur vädret blir framöver.

Vädersituationen styrs slumpmässigt av hur vindarna och lufttrycken rör sig runt nordpolen; ibland (till exempel för ett par veckor sedan) blåste det ner kall luft över Nordamerika vilket gav snö(o)väder långt nere i Maryland i USA; kom ihåg att New York ligger på Neapels breddgrad ! New Orleans ligger på samma breddgrad som Alexandria i Afrika. Vid andra tillfällen blåser den kalla luften från nordpolen ner över Skandinavien istället. Då är det vi som får fimbulvinter. Hur det blir denna (skid)säsong vet inte gudarna, varken de romerska, grekiska eller nordiska. Hoppas i alla fall att det blir mildt i 08-området så vi slipper 08-orna i Öppet Spår. Söndagens Öppet Spår lär redan vara fulltecknat liksom själva Vasaloppet; jag kör alltid på måndagen, då det brukar vara runt hälften av söndagens deltagarantal. Varför folk envisas med att trängas på söndagar har jag fortfarande ingen aning om. Varje vecka har sju dagar och det borde räcka för att sprida ut sig istället för att trängas i köer. Dessutom är Sverige stort nog för att vi skulle kunna behålla glesbefolkningen över veckan. Sedan får man ju acceptera en viss säsongsvariation förstås.

Idag är jag göra mina saker på listan, sortera golfbollar och röja i skid- och stavutrustning. Har just skickat iväg Sara klockan tio över sex på söndagsmorgonen. Om jag kommer ihåg det skall jag lyssna på "God morgon världen" i P1 och sedan är det dags för Vinterstudion i

TV. Sedan blir det en tur till Alina för att byta datakabeln och sedan skall jag köpa nya stavar för rullskidåkningen. Det fungerar inte med den trasiga men lagade vänsterstaven; den bara studsar i asfalten och dessutom vrider sig själva spetsen så att jag inte får något grepp i asfalten. Kanske kan jag istället använda ena skating-staven, den som fortfarande är hel efter kraschen i våras då den andra gick av. Så skall jag göra mig av med den trasiga skateskidan; jag har ju köpt ett nytt par. Det blir roligare att hålla på med en aktivitet när man har ordentlig utrustning det har jag lärt mig; men det tog tid. Det gäller såväl datorer som skidor. Men jag höll på länge och slet med dåliga skidor och höll länge liv i datorerna under en tid. Nu får det vara slut med det. Onödigt att ödsla tid på meningslösheter. Numera tjänar man så lite på att försöka få datorerna att hänga med ett tag till. De går att underhålla och man håller dem pigga, men efter ett tag verkar de somna in. Då är det bara att byta - till högre prestanda än tidigare version och till ett lägre pris dessutom. Förklara det den som kan.

Det blir inte så ofta jag skriver numera. Därigenom går många tankar förbi utan att bli noterade. Men tanken är snabbare än handlingen så det är nog inte att räkna med att få med ens de flesta tankar eller funderingar. Det rör sig fortfarande en hel del i min skalle. Just när jag vaknade tänkte jag på Mamma som nu är inne igen på avdelning 7 på lasarettet i Eksjö. Det börjar bli en vana under höstarna. Hon får en lättare förkylning och blir rosslig och svagare än vanligt. Personalen i hemtjänsten gjorde en riktig bedömning och skickade iväg henne med ambulansen till akuten. Sedan blev det inskrivning. Jag kan procedurerna numera. Nu får hon vara där några dagar innan jag får hämta hem henne. Det brukar ta fyra till fem dagar, lite beroende på hur allvarlig infektion hon fått och hur snabbt hon återhämtar sig.

Som vanligt var Mamma färdig på sjukhuset efter den antagna perioden. Jag blev uppringd av personalen som flaggade för att hon var klar att hämta. Sara och jag var då hos hennes syster i "Viken". Jag hade räknat med att vara där just den tiden som det blev innan det var dags att åka till Eksjö. Jag börjar bli van nu hur många dagar hon behöver stanna så det blev perfekt timing med besöket i Valdemarsvik.

Efter åtskilliga besök på Eksjöklinikerna känner jag till bästa vägen, parkering och hur mjan tar sig in och bäst tar sig runt i trappor, hissar och korridorer. Alltså åkte jag till baksidan, den som vätter mot den stadsdel vi kallar Kullstad, det vill säga Tallvägen och parkerade framför ingången där det var tillåtet att stå för lastning. Jag hade först hämtat rullstolen hemma i lägenheten, för jag förstod att det skulle vara för jobbigt för Mamma att gå genom korridorerna. Det visade sig vara en riktig bedömning och det var därför smidigare att rulla henne till hissen och sedan ut till bilen. Hon hade bara de tunna sjukhuskläderna på sig men det gick fort och smidigt att få in henne i bilen. Hemmavid tog vi sedan rullstollstransport igen. Hon var som vanligt glad att komma hem och tog sig till rollatorn. Det var i och för sig lite mindre kraft i stegen än vanligt och jag noterade att hon blivit bräckligare än förra gången, betydligt svagare och än mer ängslig. Nu ville hon ha hjälp med det mesta – och behövde det.

Det blev några jobbiga dagar hos mamma, som blir alltmer svag och glömmer det mesta; hon abdikerar från det ena efter det andra och bryr sig allt mindre om omgivningen. Det känns sorgset att se henne regrediera i den takt det nu sker; det accelererar och frestar tålmodet. När jag lämnar henne efter tre dagar är hon ängslig och säger när vi pratar på telefon att hon är rädd. Hon vet inte för vad men ängslar sig och stannar hellre i lägenheten än går ner till matsalen för lunch. Ändå klagar hon över ensamhet, men förstår inte att hon själv skapar den. Det blir närmast en apati när hon sitter och hänger, antingen på stolen i köket eller långa stunder på toaletten. Hon intresserar sig allt mindre för att läsa tidningen och det är numera den enda sysselsättningen. Hon ringer ibland och undrar var jag är trots att jag ringer henne

minst en gång per dag. Nu funderar jag på att flytta henne till Uppsala och ett äldreboende närmare mig. Jag kan ju inte åka de 38 milen dit och tillbaka på en dag för att hälsa på henne om hon nu måste flytta till Marieberg där det finns ständig närvaro av personal. Jag kan inte heller bo över där så det blir ett dilemma i så fall. Det är inte upplyftande med dessa tankar kring Mamma och hennes situation. Jag känner ju ett ansvar för att hon inte utlämnas till "offentlig förvaltning". Jag har hört efter med bekanta om deras erfarenheter av motsvarande situation och det vore absolut det bästa att försöka hitta ett äldreboende i närheten av Sunnersta för då kan jag besöka Mamma mer frekvent. Numera kommer hon inte ihåg när jag var hos henne senast. Ibland tror hon också att jag varit där på morgonen och åkt iväg. Hon kan inte skilja på dagarna och lägger inte på minnet från en stund till en annan. Hon undrar när jag kommer nästa gång, redan dagen efter jag varit hos henne. Men idag verkar hon vara på lite bättre humör och lovar att gå ner och äta med de andra; lite social kontakt behöver hon allt. Det är för lite med de korta besöken av hemtjänsten. Men personalen är empatisk och ställer upp på det mesta.

Har pratat med kommunens omsorgsansvariga i Uppsala idag. Får en blankett i posten att fylla i med uppgifter, varpå de tar kontakt med motsvarande funktion i Eksjö för utvärdering av behov och möjligheter. Jag frågade Mamma om hon kunde tänka sig ett sådant arrangemang och det var hon med på. För hennes del spelar det knappast någon roll var hon bor eftersom hon inte har några bekanta kvar i livet. Och några andra bindningar har hon inte till Eksjö. Jag hoppas det låter sig ordnas.

Nu åker jag till betten i Wien, vanliga förmiddagsplanet. På den tiden då jag jobbade i Libyen åkte jag med morgonplanet. Nu skjutsar Sara till Arlanda. På den här fligheten får man bara kaffe och chokladmuffins så jag är hungrig när jag kommer fram. Träffar Sarmad på flygplatsen i Wien, schwechat. Han skall iväg till Beirut; ger mig nycklar och sin österrikiska telefon med inlagt nummer till Betten.

Jag tar "Postbus", den vita bussen som går förbi Bettens jobb, Vienna International Center, och vidare till Kagran, där Samer finns i Vienna International School. Jag känner mig hemmastadd i byggnaden och går till kantine. Det hade inte känts så inbjudande att besöka McDonalds i shoppingcentret som jag gick igenom. Jag hann precis få mig en sallad i kantine innan de stängde, prick 14.00.

Jag hann vara med om den sista timmen i klassrummet och fick kaffe av Thessy, Mrs. Acquah, den pedagogiska negressen, som är Samers lärare. Hon har god disciplin och ordning i klassrummet, utan större åthävor. Hon balanserar disciplin och mjukhet på ett utmärkt sätt. Pedagogiken lyser om henne och det är antagligen Montessori i sin prydno. Jag tänker på hur det var när jag gick mina första skolår. Det var nog inte mycket till pedagogik och jag minns inte mycket av sådant i fortsättningen heller. Det var råpluggande som sitter än idag, på gott eller ont ?

Jag hann vara även fredagen med Samer i skolan och fick göra en hel del jobb för att avlasta Thessy; åt en utmärkt fisklunch i kantine. Barnen hade redan hunnit äta upp och stormat iväg ut för att leka och rasa av sig. Jag kunde bevaka börsen via en av de Macar som finns i klassrummet. Det finns ett Wifi i skolan, men dit får jag nog inte access trodde Thessy; jag frågade om det redan förra gången. Men hon erbjöd mig sin dator.

Måndag och tisdag blev det att stanna hemma för min del. Leil har börjat hosta förskräckligt så jag fick stanna hemma med honom medan Betten tog Samer till skolan och sedan åkte

vidare till sitt jobb. Annars är det jag som tar honom till och från skolan. Men nu fick det bli en nödlösning med barnpassning för mig. Det är en prövning och ger inte mycket utrymme för egen aktivitet. Det gäller att vara på pass med potta och rena kläder eller delta i ”legoarbetet” inemellanåt. Det blir inte långa lugna stunder. ”Moussa” säger Leil uppfordrande när han tycker att jag skall ägna mig åt honom.

Leil har börjat vilja stå och kissa; han skulle härma mig på toaletten och det gick ganska bra. Men när han försökte samma sak med pottan gick det inte så bra med riktningen utan det mesta hamnade på tröja, byxor och golv. Första klädbyte för dagen alltså. Men haan är bra på att gå på pottan själv; och samarbetsvillig när det gäller att klä på sig. Det är en harmonisk krabat. Idag har vi också tränat på liggunderlaget på golvet. Leil har gjort kullerbyttor och andra övningar. Han vill göra som Moussa. När han vill ha mitt deltagande är det ”kom” som gäller. Och lyder jag inte direkt blir det upprepningar eller uppfordrande ”Moussa”. ”Payback time” kallar Betten det.

Igår lärde vi oss ”nej, nej, nej, nej” och ”jaha, ja”. Leil lär sig väldigt snabbt. Så fort han hör ett nytt ord så upprepar han, på sitt sätt, inte alltid fullständigt utan kanske bara enstavigt, eller tvåstavigt om det är ett långt ord. Men nu var det dags att tömma blöjan. Han brukar inte ha sådan på dagen, men nu hade jag satt på en och det kändes på lukten att det var dags. Först nekade han, men jag kollade. Sedan var det dags att neka att följa med till toa för rengöring, men efter lite bestämdhet från mig följde han med och verkade sedan uppskatta att bli av med blöjan och bli tvättad. Han är överhuvud taget lätt att ha att göra med. Jag lyckades också övertala honom att först äta upp resten av frukosten innan han fick ta den banan han var ute efter.

Mamma är på sjukhuset igen, den här gången inte med infektion utan av ren svaghet; hemtjänstpersonalen märkte och gjorde bedömningen att hon måste in till sjukhuset. Hon var så svag menade man. Den här gången hamnade hon på avdelning 9, inte 7 som det har brukat vara. Det är ju lite synd, för hon är numera rätt välkänd på sjuan. Den här gången är det visst ”vatten på hjärtat” som sköterskan uttryckte det. Hon sa idag att doktorn ville prata med någon anhörig och att han skall ringa mig senare idag. Kanske jag skall be Sara tala med doktorn istället eller också? Hon kan ställa mer adekvata frågor. Jodå, hon tyckte det var ett bra förslag när jag ringde henne. Vi pratade också om Harsa och hur det skall bli med vår vistelse där. Jag ringde också till Lars-Inge för att höra om han har tillfälle att följa med upp till Harsa senare i veckan; men han har samma behov att ställa upp för den äldre generationen, för honom svärmor. Vi överenskom att det är där som prioriteringarna får ligga nu. Tids nog hinner vi åka skidor.

Häromdagen var Samer och jag på bio och såg en 3D-film med pingviner och andra arktiska djur. Det var en ny upplevelse och det var verkligen en upplevelse i tre dimensioner. Vi var tidiga till bion så vi hann se oss omkring på julmarknaden vid Haydn-statyn; det var kommers med diverse drick- och ätvaror samt mössor vantar och en del tingel-tangel. ”Det är bara köpa och köpa” sa Samer. Det var inget där som han ville ha och inte jag heller.

Vi hann också med ett besök på den engelska teatern efter fotbollsträningen på lördagen; det var en pjäs av Charles Dickens, en typisk Dickens-historia, en sådan där som är så tråkig för en när man är barn. Men den vr gjord på ett underhållande sätt och slutade bra. Samer tyckte nog att den var lite otäck och Leil hostade så att Betten var tvungen att gå ut ett tag med honom.

På lördagen var Samer och jag på fotbollsträningen; han har nu blivit uppflyttad till "Bears" från "Cubs"; det märks också att det passar honom bättre för han har butvecklats fysiskt. I den här gruppen är det mer systematisk teknikträning med fokus på bollkontroll. Alla behärskar inte det, men några har mer känsla. Samer har ett bra löpsteg och rör sig bra.

Lille Leil har bronkit och hostar; det blev jag som stannade hemma med honom måndag och tisdag medan Betten var på arbetet; hon tog Samer till skolan, jag lekte med och passade på Leil. Han är så duktig med pottan och leker själv långa stunder. Nu vill han börja stå och kissa som han sett "Moussa" göra. Det gick nu inte så bra. Medan jag var på toa hade han passat på att ställa sig framför pottan, men varken fått ner byxorna ordentligt eller lyckats sikta rätt. Halva han var blöt liksom golvet. Bara att tvätta unge och torka golvet.

På onsdagen, min hemresedag, var det jag som åkte till skolan med Samer medan Betten stannade hemma. Sarmad var som tut var på hemväg från sin Beirut-resa. Han hade tagit med sig egenproducerat vin och jag fick med mig två flaskor hem. Vi hann ses ett par timmar innan det vaar daags för mig att ta taxin till Schwechat.

I skolan hade Samer och jag "show and tell"; jag hade förberett ett par bilder i PowerPoint och pratade om gamla tiders uppvärmning och kylning. Visade bilder på gamla hus och på hur man tog upp is förr för att använda för kylning under sommarhalvåret. Sedan blev Samer och jag intervjuade om hur vi leker och hur våraa respektive mödrar lekte. Vi pratade om våra fyra generationer. Det är intressant med dagens pedagogik och roligt att vara del av undervisningen i Samers 1TA i Vienna Intenational School.

Det blev en naatt hemma och sedan resa till Eksjö för att hämta ut Mamma från sjukhuset; den här gången blev det inte så många dagar eftersom det inte hade blivit något anslag på lungorna. Hon hade antagligen slarvat med taabletterna och samlat på sig vätska. Det gör att hon blir extra trött och hemtjänsten gjorde tack och lov rätt bedömning att hon behövde komma in på sjukhuset. Väl hemma repar hon sig som vanligt även om hon fortfarande är trött och blir allt svagare.

Lördag eftermiddag är det dags för hemfärd till Uppsala; nu har det kommit snö i Harsa och man har till och med spåret Myrslingan och Lätta Milen. Sara och jag sover ut och åker sedan upp på söndag eftermiddag är planen. Hon har bakat lussebullar. Det är Lucia i veckan och då skall vi mysa i stugan, åka skidor och njuta av stillheten och naturen i Harsa-terrängen. Nu får jag ta hand om Mamma resten av dagen innan jag lämnar henne för den här gången. Nu går resten av dagen åt till dammsugning och tvätt; det hände en liten olycka under natten; jag hade gett henne den vätskedrivande tabletten väl sent och då vaknade hon inte för toabesöket. Vi skall dricka 11-kaffe nu och sedan äta fiskmiddag. Inemellan håller jag på med tvätten; måste torka i tumlaren för det finns ingenstans att hänga. Det tar sin tid. Jag tar ut lakanen och luftar dem för att få ur fukten. De är varma och ångar av. Hoppas få dem torra tills jag måste åka; skall hinna bädda också, och laga mat med mera.

Här hos mamma är det många bestyr. Nu är det jag som knappt hinner med mig själv utan mest bara passar upp. När jag var liten var det tvärtom. Betten kallar det för pay back time, men syftar nog mer på att jag skall hjälpa till med hennes barn. Som småbarn blir Mamma trött och sömnig när hon ätit. Hon sjunker ihop framför tidningen och håller sig inte uppe; vill ha kaff och får det; hon piggnar till ett taag men blir sedan sömnig igen så jag lägger henne uppe på den nybäddade sängen. Nu är det rent och jag har för säkerhets skull lagt i ett plastskydd mellan underlakan och bäddmadrass. Så haade jaag också en gång. Mamma hade

tröttnat på allt sängvätande. Nu får jag stå ut med det, för det lär inte upphöra även om det är bra länge sedan senaste olyckan.

Efter att ha varit borta en vecka i Wien har jag mycket att ta igen. Jag tog med mig SvD och UNT för att få koll på nyheter, vilket jag inte följt med på under en vecka. Jag skummar SvD och river av alla Sudokun utom de lätta i SvD. Det tar sin tid. Får spara Affärsvärlden och Veckans Affärer till Harsa. Så är jag ju igång med två böcker också, Barneviks och "En Herrgårdssägen". Jag saknar inte sysselsättning. Det finns en del på SVTplay att ta igen också. Och så har Sara spelat in en del program medan jag varit borta. Undrar när jag skall hinna se dem, bland annat dokumentärerna om Sovjetunionens fall.

Snön är sen denna säsong. Vi är i början av december och det är bara puder hemma i Sunnersta. Upp i Harsa väntar man också på snöfall. Det blir gradvis kallare men bara lite snö och inte tillräckligt för skidåkning. Så det blir några dagar hemma innan vi åker till Harsa på söndagen. Då har det börjat snöa och man preparerar spåren. Vi får tre dagar med härlig skidåkning, om än svårvallat eftersom temperaturen håller sig runt nollan. Jag lyckas dock få till någorlunda fäste och några mil. Inför den här säsongen har jag tänkt mig ett annorlunda träningsupplägg och tar det därför väldigt lugnt i början; jag fokuserar på teknik och inte så mycket på att "blåköra" för kondition; väntar med intervall- och pulsträning till januari, då föret är mer lämpat för rejäl körning.

För en gångs skull åkte vi hem någorlunda tidigt på söndagen och det var skönt att vara hemma igen. Det har varit en period med mycken bortavaro för min del den senaste tiden och det är inte långt till jul. Hade en liten tanke på att hinna jmed ytterligare en period om några dagar i Harsa till veckan och före jul, men överväger att satsa på att bli fri från halsbesvär som uppstod i det lite fuktiga vädret i Harsa. Det gäller att komma in i den riktiga träningsperioden helt frisk; annars blir det ingen träning utan bara slitage på kroppen och förlorad status. Det har jag lärt mig vid det här laget. Nu blir det hemarbete och mys vid brasan denna fredag i mitten av december. Passar på att komma ifatt med tidningsläsning, sudoku och böcker som jag håller på med. Skall avverka Barnevik-boken så att jag kan byta med Lars-Inge; han fick den i födelsedagspresent av Bibbi; han får min med dedikationen från Percy och jag får hans.

Jag skrotar omkring hemma i min mysoverall denna regniga fredag. KG är ute på en ärenderunda; han ringer och bjuder sig på kaffe. Jag plockar fram lussebullar ur frysen tills han kommer. Vi fikar och han löser sudokun i SvD innan vi sätter oss framför brasan och pokulerar en stund. Sara kommer hem tidigt för en gångs skull.

Det blev ingen mer resa till Harsa före julen; en förkylning satte stopp för det. Och den var särdeles efterhängsen långt in i själva julen. Jag fick med mig min julklapp. Jag skulle kunna räkna ut vad det var, sa Sara; men det kunde jag för mitt liv inte komma på. Inte förrän precis innan jag packade upp den. Det var den där stora thékoppen som vi letet efter i varenda loppis vi passerat de senaste åren. Hon hade hittat en riktigt stor och fin i teboden. Det var den enda julklappen i år, bortsett från de där "Bungy Pums", gångstavarna, som jag impulsköpte på Clas Ohlson strax före jul.

Julmaten det här året blev minst lika enkel som förr om åren; jag fick med mig gravlax, vaarmrökt lax, paté och lussebullar. Dessutom hade jag packat ner några Svenska Nubbar. Sara skickade med en stor Janssons Frestelse. Mamma och jag hade så att vi redde oss hela julen. Hon hade redan en del ingredienser i kylen och tillsammans blev det tillräckligt. Förr om åren har det brukat bli över, speciellt av skinka och rödkål. I år hade jag med mig en bit av

den skinka Sara köpt för att ha med till sitt arbete. Men det hade blivit en avbeställning, så nu fick vi äta av den själva. Den kom väl till pass.

Julen blev tyvärr grön för på självaste julafton regnade snön bort. Jag hade tagit med skidustrustning för att åka i Lövhult, men det blev inget av med det. Dagen före julafton hade en skåning lyckats åka där läste jag i spårreporten, men det blev nog inget mer med det för det snöade inte alls trots kyligare väder på juldagen. Både julafton och juldag var annars klara och soliga dagar. Så här års så stor solen lågt även mitt på dagen. Jag har ägnat mig åt Wordfeud och åt att lura mina bekanta med PåSpåret-mail. Både Lars-Inge och Eric är snabba att svara och verkar uppskatta sysselsättningen. Även Nils har hängt på; han var duktig och fick höga poäng. Mats är inte lätt att vilseleda. Han har fått några gåtor i julveckan. Dem jag skickat under julen får jag väl svar på så småningom. Jag har gjort mitt bästa för att höja svårighetsgraden och har lyckats något sänkt.

Här har varit matlagning och disk som vanligt; hinner läsa en del också; det ligger jag efter med. Börsen är stängd under julen så jag får ledigt. Det behövs. Jag behöver bli av med den infektion jag känner att jag fortfarande har i kroppen; är inte riktigt säker på hur det står till med tanden. Kan det vara en permanent infektion i den som spökar. Jag har haft en sådan smak i munnen, men det kan också bero på förkylningen. Det är inte riktigt samma smak och lukt som när jag hade tandinfektionen. Jag tar dock det säkra före det osäkra och försöker hålla rent med specialtandkrämen och sköljmedlet. Jag måste vara frisk tills det är dags för Harsa i veckan. Det vore katastrof med en infektion i kroppen under träningen. I så fall får jag hålla mig lugn och avstå skidåkning.

Under julen får jag ta hand om Mamma; visserligen kommer hemtjänsten som vanligt, men vi ha dragit ner på antalet besök till att vara bara påklädningen på morgonen. Idag blev vi sena efter en olycka i sängen. Det blev dusch och tvätt av nattlinnen och underbyxor precis som förra gången. Som tur är finns det torktumflare, för vi har ingenstans att hänga tvätten på torknumera. Tvätten sköter kommunen, den så kallade Kärntvätten, som håller till uppe i Itolvområdet. Arrangemanget fungerar alldeles enastående och det är faktiskt helt gratis, d.v.s. ingår i service-boendet. Här finns inget att klaga på.

Idag har vi en utdragen julmiddag. Vi börjar med gravlax-tallrik med paté och grönsaker. Sedan fortsätter vi med sill och sillsallad. Till den blir det Hallands Fläder och för övrigt genomgående vitt vin. Huvudrätt är varmrökta laxen och Jansson. Det är mer än nog. Idag blir det ingen skinka, så den får vi väl ta imorgon på Annandagen. Då tar vi också resten av rödbetssalladen. Jag känner mig nöjd att det är begränsat med julmat detta år. Det blir nog lite över ändå kan misstänkas. Vi ha baara druggit glögg en enda gång också. Men det känns mindre angeläget nu när vädret ärr som det är. Det är ett antal plusgrader.

Jag har som ambition att läsa ut Lagerlöfs "En herrgårdssägen" under julen; men det blir inte mycken läsning mellan frukost, lunch, kaffe, måltider och disk. Dessutom skall jag passa upp på Mamma och hinna med ett antal Wordfeud. Idag kom ingen tidning så jag kan vila från mina Sudoku. Men jag har med mig några som jag inte har hunnit med förut och därför sparar; borde sova tidigare, men det blir liksom inte av. Det är nästan alltid så när jag är här. Ikväll vr Mamma besvärlig och ovanligt surrig. Jag sa till henne att det är OK att hon är lika besvärlig som jag var som liten men inte mer besvärlig. Jag hotar med att vara lika sträng som Mormor. Då bara skrattar hon.

.Nu är vi inne i februari och jag har mer eller mindre pendlat mellan Harsa, EKsjö och Uppsala. I Harsa var det kallt men som vanligt underbara spår. Var där varje vecka omväxlande med flickorna och kompisar. Fick med KG ena gången och Åke den andra. Nu hoppas jag att Lars-Inge följer med nästa vecka för flickorna vill hellre vara hemma. Den här veckan är jag hemma inför söndagens DM; får ta och köra lite på hemmaplan för att behåll formen; det kändes tungt igår; idag sticker jag till Storvreta som lär ha både klassiskt och skatebädd. Hoppas få med Åke.

Väl framme i Storvreta efter en snabblunch på sill och ägg var det ett lite otrvligt väder som mötte, nästan som igår i Bälinge. Men här var det en bra skatebädd och ett bra och fast spår. Jag började med 8 km skate som uppvärmning och blev förvånansvärt trött; kanske var jag inte färdigvilad efter sejouren i Harsa ? Gick sedan över på klassiskt; tog för säkerhets skull "gamskidorna", men det var trögt och jobbigt, inget fel på fästet men urdåligt glid. Det kan nu ha berott på att det kom ner små snökorn i spåret. Så småningom fick jag dock fart på skidorna och körde en mil i något såbär tempo. Sedan var det skönt at dra på den nya överdragsdräkten. Jag kände mig fin och det var skönt att kunna fortsätta hålla värmen. Jag drog upp huvan för att känna mig ordentligt "omhändertagen".

Nu är det dags för det årliga Lindmansloppet, tillika DM; jag har ju en pallplats från förra året att försvara så det är klar att jag måste göra det; fick lite blodad tand efter förra årets förbättring av åktiden och en bronsplakett som belöning; extrapriset i form av ett paket Gimo knäckebröd var inte någon så kallad höjdare. Nu har jag fått veta att årets upplaga av loppet kommer att gå på en sjö; hm, vad betyder det ? Blir det bara ren stakning då ? Pratade med tävlingsansvarige och han menade att det kan bli svårt om det blåser enligt erfarenheterna från ett annat lopp; man måste diagonala om det blåser motvind; jag drar slutsatsen att jag måste ha åtminstone något fäste och vallar därefter; viktigast blir dock glidet med tanke på att spåret kommer att vara helt horisontellt.

Jag var och träffade Thomas idag; han hade beslutat sig för att börja åka skidor och ville ha hjälp att inhandla utrustning. Vi åkte till Bromma och en stor sportaffär där han fick hjälp av en kunnig kille; det blev FFischer för Thomas, precis som för mig. Sedan satt vi vid köksbordet och pratade om hur man vallar, för han får sina grundvallade skidor först imorgon. Men det kommer nog att gå bra. Självs skall jag ju åka DM och femmil; därför bjöd Thomas på rejält med spaghetti med köttfärssås. Jag verkar kunna äta hur mycket som helst nu.

Femmilen blev en jobbig historia. På grund av snöbristen fick vi köra fyra varv på Gimosjön. Blåsten gjorde sitt till för att det skulle bli riktigt jobbigt. Förra året var vi sex deltagare i H65, iår bara fem. Nu hade det tillkommit två riktigt duktiga gubbar; förra årets segrare kom först på tredje plats och jag blev femma. Det var ett enformigt lopp med stakning mest hela tiden; jag hade vallat för mycket och missat vid glidvallningen så det blev ett tungt lopp som kändes i många muskler, framförallt i magen. Jag kände också när jag kom till Harsa i veckan att det var många spår kvar i kroppen från femmil: armarna och baksidan på låren hade fortfarande spår av mjölksyra. Ryggen hade fått sitt också. Det gjorde att jag fick satsa mer på tempo än distans vid sista veckans träning. Det är också det man skall göra enligt experterna, se till att få upp tempot. Nu har jag passerat åttio mil så det räcker med distanssträning. Harsa börjar bli riktigt njutbart med några få minusgrader och strålaande sol. Hade det inte varit för blåsten kunde det varit skönt rentav.

Det blev ytterligare mil i Harsa de där tre dagarna med Åke som träningskompis; vi körde i backarna tills vi inte orkade mer. Jag hade svårt att få kroppen att fungera; hade styrka i armar

och ben men kroppen mådde lite illa. Gröten kändes stå i halsen. Jag fungearde i lätt stakåkning men förmådde inte driva upp farten med bibehållen teknik. Åke var på alerten och körde extra mil, men jag lyssnade på kroppen; den skrek för övrigt så det gick inte at undgå signalerna. Nu får det bli vila och stretching fram till årets Öppet Spår. Möjligen skall jag köra något kortare mjukningspass; kanske skulle lite simning göra gott.

Det blev en veckas vila och det känner jag behövdes. Tog en liten kort runda i Lövhult på isdagen för att hålla igång kroppen. Det var ett uselt före i tre plusgrader och snö som liknade spunnet socker. Kroppen kändes fortfarande trött efter den ruggiga femmilen i DM. Skidorna fick åka på stenslipning och sedan jobbade jag med dem i garaget för att preparera för Öppet Spår.

Idag är det lördag och igår klämde jag i med två jätteportioner pasta och blandade til Vitargo för att dricka lördag-söndag. Väderprognosen lovar kallföre men jag får nog glidvalla i alla fall. Stenslipning och mättning av belaget har Team Sportia fixat. Nu får jag köra på ett par lager glidvalla och lägga fästet. Det är lördagens jobb i garaget medan Sara steker pannkakor.

Kroppen börjar kännas bättre och jag kör ryggprogrammet för att mjuka upp kroppen. Var hos Kari härom veckan och fick några nya övningar. Jag skall köpa en boll för att träna ryggen med. Det blir ett komplement till rullen. Måste bygga styrka i ryggen; men inte nu tätt inpå loppet.

Årets lopp blev en halv framgång och en halv motgång. Det var tyvärr snöfall under några mil och sedan blev det givetvis kökörning med små möjligheter att köra om; plockade i alla fall 500 åkare på några mil. Kom in på tio minuter över medelvärdet på tidigare åtta loppet. Därmed ökade medelvärdet med cirka en minut; jag får väl ta igen det nästa år. Funderar faktiskt på att åka jubiléumsloppet i det ”riktiga loppet”. Men det är en mental barriär mot det. Redan då jag kom till starten kände jag att startfältet nu vuxit till alldeles för stora proportioner. Att behöva köa till insläppet till startområdet kändes inte bra. Och det var kökörning bra länge. Det var många som inte j’hade lika bra glid som jag; i uppförskörningarna i början och upp emot Risberg fick jag hålla igen och kunde inte diagonala ut ordentligt eftersom många hade svårt med fästet uppför. Jag hade vallat snålt och hade därför ett ganska perfekt förhållande mellan fäste och glid för diagonal i slakmotorerna. Men det gick alltså inte att utnyttja fullt ut.

Det var en nesa att få stryk av Åke, min träningskompis. Han hade satsat på mer fäste än jag men jag trodde att jag haft igen det på glidet. Så blev det dock inte. Detta år blev det säker minst 80 kilometers stakning och det kändes i magmusklerna; men jag var tränad för det efter femmilen i DM. Jag tycker att jag börjar behärska distansen nu och kunna disponera fart och krafter efter såväl före som andra omständigheter.

Mamma hade blivit sjuk alldeles efter att jag lämnat henne förra gången; nu blev jag stressad, för direkt efter Vasan skulle jag ju iväg till Wien; det var stressande. Men jag resonerade som så att hemtjänsten finns där och skulle kunna ta hand om henne då hon skulle få lämna sjukhuset. Nu blev det aldrig aktuellt, för hon fick stanna så länge på lasarettet att jag hann tillbaka från Wien lagom för att hämta hem henne. Som vanligt var hon lite tagen, men vid gott mod och hon hade längtat hem i flera dagar. Fysiken blir inte precis bättre med tiden. Vi hade i alla fall ett par dagar tillsammans; jag tog ut henne i solen även omdet var lite kyligt i vinden som drog runt knutarna.

Nu har jag fått ett nytt uppdrag för veterankraft; den härr gången är det en bilfirma som sysslar med sportbilar och trimning. Det gäller bokföring och redovisning. Det kan nog bli spännande. Ersättningen är inte något vidare men det är intressant att träffa människor i nya verksamheter. Jag får ta det som halvt ideellt. Det är ungefär som med assistansen till Thessa i Samers skola. Nu har jag fått hjälpa henne inte bara med hennes privata PC utan också med hennes Mac. Det går att vidga sina vyer ! Nu har även Norrbo kommit med en förfrågan om att hjälpa till och fixa hennes dotters Mac. Man lever så länge man lär !

Nu längtar jag till Harsa; Sara tar eventuellt med sig en av systrarna dit ett par dagar. Vi får se; kanske får jag med mig Lars-Inge. Han hoppade ju av Loppet iår efter att ha återdebuterat förra året med ett uppehåll om 38 år. Nu lyckades han inte komma in på dn tid han föresatt sig så det blev nog en liten besvikelse; ett annat resultat hade säkert gett mer motivation för årets förberedelser.

Tre dagar i Harsa bjöd underbart solsken; Sara åkte med syster Tora och Sven; den senare gav dock upp efter en dag och tog sig istället till Järvsö för utförsåkning. Det är lite bekvämare än att flänga runt i Harsas spår. Jag fick till ett tiotal mil och hade en underbar sista dag med slösande sol. Nu skulle det dröja ett tag till nästa gång det visste jag; kanske skulle det inte ens bli någon mer gång den här säsongen för vädrret tog hårt på snön.

Så blev det haastigt dags för Mamma att flytta; jag hade konfererat med bisdtåndshandläggaren och listat några olika boenden i närheten av mitt hem; det fanns tre klara alternativ när jag varit runt ännu en gång och tittat på ett par olika alternativ som ligger någorlunda nära. Meddelade mina alternativ och vips dröjde det inte mer än några dagar förrän jag blev uppringd och erbjuden inflyttning redan inom tio dagar.

Mamma blev lite överraskad, men glad, när jaag berättade att hon skulle få flytta. Nu var det bara att hyra flyttbil och hitta lämplig dag; och det fanns inte många att välja på för jag måste åka en gång med flyttlass och en gång med Mamma i min egen bil. Sara ordnade ledighet så nu ordnade det sig riktigt bra. Vi åkte ner en söndag, packade på måndagen och åkte tillbaka med flyttlasset. Kompis KG hjälpte på tisdagen till att flytta in grejor i ädreboendet innan jag lämnade tillbaka flyttbilen och återvände till Eksjö med min Volvo. Sara ordnade till i Mammans rum medan jag var iväg för att hämta Mamma; först packade jag i det sista, bland annat kristallkronan, som måste hänga på ett kvastskaff i bilen. Hela kvällen gick åt till att stuva.

Onsdag morgon blev Mammans uppbrottsdag och det var just den sista dag då hon måste vara på plats i Uppsala. Hela flytten dokumenterades med kameran och Mamma fick se bilderna i bildvisaren. Hon var duktig under resan och behövde bara en enda paus; vi stannade i Herrbeta och åt en god lunch; det var en riktigt fräsch kallrökt lax och den uppskattade hon verkligen. Det tog sin tid att äta så vi var framme i Uppsala först vid fyra-tiden men det gjorde inget för vi hann lagom till middagen och det var en bra start. Annars var det jobbigt för Mamma som inte riktigt orkade ända in till sitt rum utan fick rasta i en fåtölj på väg in; det gjorde inget dock, för all personal kom hälsade; de visste att hon skulle komma, visste hennes namn och tog hand om henne. Hon blev glad när hon kom in i sitt rum och kände igen sig på möblerna som var på plats; Sara hade kvällen före ordnat till det mesta; det var blommor på plats i fönstret och några tavlor på plats. Hon hade också hunnit packa upp en hel del så det var välkomnande. Jag fick också middag tillsammans med de boende.

Nu blev det inskolning i några dagar; jag var där och ordnade med tavlor och annat; rutinen blev att åka dit efter frukost och sedan komma en stund runt fikadags på eftermiddagen. Det var likadant hela tiden att jag fick äta med de boende om det var maaddags, eller fika vid fikadags. På servicen finns absolut inget att anmärka. Tidningen hämtade jag i vestibulen; hade dock glömt adressändra Svensk Damtidning så det blev ett litet uppehåll; men jag köpte ett ex på Blomsterlandet när jag var där och hämtade gödsel. Inga likheter med tidningen dock.

Efter några dagar tyckte jag att Mamma skulle kunna vänja sig på egen hand i det nya boendet så jag tog mig några dagar ”ledigt” och åkte till Harsa; lika bra det tänkte jag när Sara ändå skulle åka tillmsterdam för att se på tulpanblomningen. Det är nu ett par veckor sedan jag var här senast så snön håller på att försvinna i det för säsongen ovanligt varma vädret. Att köra skate var helt OK, men att försöka få glid och fäste i klassiska spåret var nästan omöjligt. Jag åkte till Gluggvallen och vände sedan för längre ner var det avbrott i spåret. Detsamma var det på sina håll i skatebädden, så då var det bara att ta av skidorna och gå en bit.

Snön är verkligen på väg bort; båda morgnarna har det ösregnat en bra stund; idag var det ingen idé att ge sig ut förrän efter lunch när regnet upphört; det var lite grått men sken upp efterhand. Här och där kurrade orren i skogen och det var riktigt vårlikt. Nu börjar det bli ömsom skare och ömsom mjukt vilket gör det förrädisk att köra skate. Igår störtade jag två gånger då snön brast. Skateskidorna plöjer bara ner i snön och då är det bara att följa med ner och lägga sig så mjukt som möjligt. Idag var det än värre men jag klarade mig från fall. Jobbigt var det dock i de partier där det var varken stavfäste eller fast under skidorna. Det ser ut att bli kris med snön till påsk, som väl är lite sen detta år.

När jag körde samma sträcka som igår kände jag direkt att ”det här när sista åket för säsongen”. Känslan förstärktes när jag körde uppför den långa backen mot masterna. Där var bdet varken stavfäste eller fast under skidorna och därför oerhört jobbigt. Jag kunde inte åka hela vägen förbi milspårkorsningen, vilket jag gjorde igår. Jag fick vända för snön bar inte och det är för varmt för att sskaren skall utvecklas under natten. Jag nöjde mig med skate-rundan och hade intee en tanke på att åka klassiskt, vilket jag gjorde igår – och fick nog av. Det var riktigt svampigt i spåret. Istället slutade jag med en härlig känsla i skatingen. Solen tittade fram på slutet och det var ett härligt före nere vid vägen.

Det var frestande att sätta sig och fika nere i Harsagården, men jag motstod frestelsen för att istället äta en tidig middag på kycklingköttbullarna med råstekt potatis. Lite nötter och en öl för att släcka törsten gav en skön after-ski-känsla. Nuförtiden känner jag mig vän med börsen; men det gäller att se upp, för det kan vända snabbt; har dock lärt mig att jobba med buffert och inte sätta mig i squeezezen. Mats har dessutom haft semester och då brukar det gå dåligt för mig. Men den här gången har det fungerat bra utan honom.

Jag hade egentligen bestämt mig för att inte åka skidor idag; men väderleken lovade uppehåll fram till eftermiddagen så jag tänkte att jag hinner med både skidåkning, börsen, fika i Harsagården, göra lunch, plocka ihop och städa av innan jag skall åka till Rengsjö. Hade avtalat med Anders att åka den vägen på hemvägen. Jag hann precis till och med ”att” i förra meningen innan han ringde, så nu var det bara att sno iväg. Sagt och gjort, tre saker på listan: betala i Harsagården samt ringa till Telia och Jerker. Jag kommer nog på annat också under vägen. Försöker komma ihåg att ringa till Bertilssons och att stanna till i Bollnäs på Apoteket för att hämta ut Mammans medicin som skall finnas på hennes konto enligt Jakob,

sjuusköterskeeleven på Linné. Han ringde igår för att dels berätta att Mamma trillat ur stolen och dels prata om medicineringen.

I Rengsjö blev det tomatsoppa med macka. Vi hade mycket att prata om, våra mödrar bland annat. Anders' mamma är också på väg att flytta närmare sonen. Han har nu lika långt att åka som jag haft i alla år. Nu ordnar det sig på bäge håll.

Nu har vi hunnit till nästan mitten av april och jag har varit hos Mamma så gott som varje dag. Det var bara under sista vistelsen i Harsa som jag inte besökte henne. Idag har vi varit ute och åkt i omgivningarna för att hon skall komma ut lite. Det var dock inte tillräckligt varmt för att sitta på altanen och fika. Jag har hämtat kalk och barkmull till trädgården. Sara jobbar kväll och hade glömt nyckeln, varför jag fick ta mig en sväng om sjukhuset. Vi har inte varit särskilt aktiva på sista tiden och igår blev det inget av att ta en runda i spåret tillsammans för det regnade. Men nu ikväll har jag tagit mig två varv runt Sunnerstaspåret. Det är lite tråkigt det första varvet men går sedan lättare av bara farten. Lite uppvärmning gör susen. Måste tänka på att sova tidigt sedan för jag fick tid halv åtta hos tandläkaren för att sätta tillbaka det guld som fastnade i ett påskgodis.

Betten var här med lilla familjen i påsk. Samer och jag besökte äventyrsbadet i Fyris men lille Leil var sjuk och kunde inte vara ute alls. Han fick mest hålla till framför TVn. Även Betten var hostig och halvsjuk. Men Sarmad och jag passade på att träffa en vinimportör inne i Stockholm på Skärtorsdagen. Det var ett konstruktivt möte och verkar lovande, även om det är en lång väg till verkliga leveranser. Det är roligt att kunna hjälpa honom tillrätta för en eventuell export till Sverige. På påskafton tog jag Mamma till Långvägen för att träffa Betten med familj. Vi åt påsklunch och dessförinnan hade vi traditionsenligt målat påskäggen och lagt dem på en bädd av fjädrar.

Aprilvädret har fortsättningsvis varit - aprilväder. Jag känner mig inte alls golfsugen, men passade på att i alla fall ta ut klobborna till klubben; slog en hink på rangen på Påskdagen. Snöflingorna singlar i luften. Samers föräldrar var för ängsliga för att låta honom följa med så jag åkte ensam. Några spelare var faktiskt ute på banan, men för mig fick det anstå ett par veckor till. KG var ute tidigt på säsongen, men jag hade ingen lust följa med. Vårgolf är inte särskilt angenäm, varken vädermässigt eller spelmässigt. Men när vi väl åkte ut och spelade mot mitten av månaden gick det rätt bra efter en urusel start. Vi gick backnine och jag började med en superhook på 10an. Men på 15 slog jag en kanondrive och en perfekt j7 upp på den svårträffade greenen, varpå en fyrametersputt åkte i hål för birdie. Helhetsintrycket var verkligen positivt. Jag har väl sällan känt vintern så kort med avseende på hur golfen känts i början av säsongen.

Mamma är på plats på Linné och jag besöker henne alltsom oftast. Hon är lite väl glömsk och vet inte alltid var hon är eller i vilken stad. Men jag framhärdar och tränar hennes minne så gott det går. Vissa dagar går det bra, men andra är hon helt väck. Men hon börjar trivas nu och nu är hon inne på andra månaden efter flytten. Jag kör ofta bildvisaren med bilder hon känner igen. Vi har också tittat i hennes gamla fotoalbum. Saa har köpt tyg till en gardinkappa och gardinstången är på plats. Tavlorna är uppe på väggarna och för ett par veckor sedan tog vi dit en byrå för att kunna plocka undan resterande av flyttgodset. Nu är rummet klart så när som på gardinkappan. Hänggardiner låter vi vara för att inte ta bort ljus från det enda fönstret. Rummet är förvånansvärt ljust för att ligga mot norr. Men det blir nog bra i sommar, då hon slipper direkt sol. Personalen är väldigt bra med Mamma och bra att ha att göra med. Maten är riklig och kaffeservering förekommer flitigt. Matsedeln såg i början väldigt aptitlig ut men

den här veckan har jag inte lust att äta där. Sara är dessutom ledig några dagar och då ha vi hållit på med Ikea-besök och montering av TV-bänken. Den blir väldigt bra och snygg utefter väggen vid sidan av spisen. Sara har monterat belysning bakom så nu ser det mysigt ut på kvällen.

Jag tog och köpte, efter något år av överväganden, en mediaspelare som vi nu kopplat in, konfigurerat och börjat använda. Den kan det mesta och krånglar inte med en massa frågor och programstarter som PC/Mac utan spelar upp det man vill. Den fungerar också mot internet så nu kan vi se SVTPlay i TVn. Det betyder att vi är oberoende av TV-tider och kan se det vi vill när vi vill; behöver inte ens spela in. Men TV4-program spelar vi alltid in för att kunna se efteråt med förbispolning av reklamen. Kanalen är vedervärdig att se i realtid. På Linné står den på hela dagarna i ett hörn. I ett annat hörn kör man SVT eller DVD. Igår samlade man de boende för att se Änglagård. Men Mamma hade inte lust att se; hon påstod att hon nog sett den.

Nu återstår att röja ur lägenheten i Eksjö. Sara och jag räknar med att hinna med det under en dag. Vi åker dit när hon vaknat efter nattarbetet och har sedan nästa hela dag på oss. Det tar ju givetvis fyra timmar att köra i vardera riktningen, men vi räknar ändå med att bli färdiga den dagen. Jag skall köra ett antal gånger till avfallsstationen och några vändor till Retro med möblerna. Det är inte långt och borde vara smidigt.

Idag börjar det våras lite igen; det var regnigt igår när Sara och jag var i Eksjö för att röja ur Mammans lägenhet; nu är den helt tömd. Det var ett styvt jobb med transporter till Retro och avfallsanläggningen. Ändå hade vi med oss en hel del i bilen; jag kom också ihåg att hämta ut och ta med vinterdäcken hem. Nu skall jag åka över till Mamma och plocka in en del saker vi tog med åt henne. Annars så har morgonen varit lugn med den vanliga börshandeln, sudoku och mail-läsning. Behövde dock cykla ner till Coop för att handla mjölk till kaffet.

Det blir nog ingen golf med KG idag för han har en massa uppgifter. Jag har gjort mitt beting, att räfsa sista biten på gräsmattan. Det har även blivit några kryss på listan, så nu kan jag ta mig till Linné och hälsa på Mamma. Då blir jag dessutom av med en del av det som ligger i bilen. Känner mig rätt nöjd med den här förmiddagen som började med att hämta tidningen, göra frukost och väcka Sara. Hon jobbar nu i eftermiddag och ikväll. Jag har tid på mig för de övriga punkterna på listan. Det är fredag så börserna håller sig säkert lugna, kanske med dragning nedåt.

För en gångs skull är jag kvällstrött, kanske snarare eftermiddagstrött på tidiga kvällen; kan det vara jobbet med att tömma Mammans lägenhet eller är det vårtröttheten? Jag tog i alla fall en lite "nap"; det är bra för en pensionär. Jag känner mig slö, fakiskt; det blev inget jobb i garaget idag; får bli imorgon stället då Sara jobbar dag och jag förmodligen är uppe tidigt för att serva med frukost och framkörning av cykeln. Jag hinner nog med att röja i garaget, vilket stått på listan ett tag nu. Så har jag scanningen av Saras diabilbilder att bita i; har nu kört de första två lådorna och det är många kvar. Jag njuter lite av att vara slö, bara ta det lugnt. Hade en skön stund på altanen med en drink och Veckans Affärer; har kommit efter lite nu igen och har två nummer att läsa. Det är bra det inför helgen då Sara jobbar båda dagarna.

Dessa dagar går tankarna dels till Mamma, dels till Håkan. Jag har även reflekterat över varför en revisor sprider osäkerhet istället för confidence; har nämligen börjat scanna in gamla årsredovisningar och påminns då om mötet med den revisor jag fick hos Finnhammars då det infördes revisorsplikt för mina bolag, auktoriserad revisor. Jag var ju ganska oerfaren i

redovisning och hon gjorde mig mer osäker än tidigare genom att prata lite påstridigt om krav och till exempel huvudbok. Det begreppet kände jag inte till då; hade bara använt en enkel kassabok och senare byggt ett bokföringssystem i Lotus 1-2-3, vilket jag senare konverterade till Excel. Jag kände mig alltid osäker då jag skulle träffa den här revisorn. Jag kände mig lika ställd som den gång då jag var 5-6 år och som ganska stuvuxen konfronterades av ett par arbetargubbar med att jag antagligen skolkade från skolan. Alla andra barn i min storlek var i skolan, men inte jag. Alltså skolkade jag menade de; men jag visste inte vad det betydde så jag kände mig dum och bortkommen. Det var nästan likadant med den här revisorn. Jag hade henne i några år men bytte sedan till Peter som jag kände från golfklubben och dessutom hade bott granne med. Då kände jag glädje över att presentera årsredovisningen, kanske inte över resultaten, men över att jag hade fullständig koll och en välutvecklad bokföring. Peter tyckte till och med att jag skulle försöka få golfkompisen JOD att göra likadant som jag, men så långt ville denne inte sträcka sig. Han är betydligt latare i det avseendet.

Jag har med tiden kommit att bli rätt bra på bokföring och redovisning; har till och med fått uppdrag i gebitet genom Veterankraft. Bokföring får dock inte gå till överdrift utan bara vara dels en ren redovisning legalt och dels ett styrmedel för bättre affärer. På senare tid har det senare varit till god hjälp och visat på klara förbättringsområden. I aktieaffärerna har jag lärt mig vad som lyckas och vad som misslyckas - och vad det kan kosta !

Tankarna går till Håkan som råkat ut för ännu en malign åkomma. Vi får ställa in eller i varje fall skjuta på vårt så kallade BSSGT, som detta år skulle gått på Forsbacka. Istället får väl Finn göra en tur hit till Uppsala och spela med mig och Rolf. Både Finn och Rolf har på senare år varit inne för fysiska reparationer. För Rolf gällde det hjärtat i två omgångar och för Finn var det först knäna och sedan samma som för Håkan. Det året ställde vi också in BSSGT. Jag tror det får bli et substitut i år.

Sara och jag satte båten i sjön igår. Medan vi väntade på kranen ringde man från Linné om Mamma som var ovanligt trött och låg och vilade; jag åkte dit och fick henne att somna innan jag åkte tillbaka till sjösättningen; jag kom exakt rätt i tid, för Ohlson dinglade just i kranen. Hellas Johan var också där så vi passade på att masta på omgående. När det sedan hade blåst upp och blivit riktig sjögång fick Sara vända om igen och vi lade Ohlson på en tillfällig förtöjning vid uppläggningsplatsen. Så småningom mojnade det och vi kunde flytta båten till ordinarie plats vid Skaholmen. Dessförinnan hade vi varit hos Mamma vid middagstid och sett till henne. Hon var exceptionellt trött, så vi lade henne i säng för natten. Hon ville inte äta middag, men istället fick Sara och jag äta av den kassler som serverades. Medan Sara flyttade båten på kvällen passade jag på att än en gång åka och se till Mamma. Hon var lite halvvaken då. Jag träffade även nattpersonalen och fick hälsa på henne. De är en på varje våning på natten.

Idag är det söndag och strålande sol. Saa hade svårt att sova inför kvällens nattpass men efter frukost somnade hon om. Jag fortsätter med att scanna in gamla årsredovisningar; borde slå några bollar på rangen, för det har inte blivit så mycken träning den senaste tiden. På onsdag går första tävlingen och det vore skönt med en bra start i poängserien. Jag brukar vara en slow starter och vinna först då regnet börjar falla i september. Hoppas på lite tidigare framgångar denna säsong.

Golfsäsongen är i full gång; har redan spelat tre ävlingar med seniorerna; inga riktiga framgångar men en känsla av riktig potential. En tävling i Burvik gick sisådär; blev iallafall tredje bästa Uppsala-spelare. Igår spelade jag i den nyanlända sommarvärmen, minst 25

grader med tre senior-kompisar en bästboll. Det var lite hit och dit med vissa slag men överlag och sammantaget rätt OK. Det var pressande i värmen; måste ha blivit avkyld efter svettningen för rösten började svika och ögonen rann. Det känns som lite sommarfeber och det är inte läge att ta hit Mamma idag. Ringer och säger det till henne. Häromdagen var vi ute på en biltur och åt lunch i Ulva Kvarn. Det var en strålande försommardag och vi satt alldeles intill vattenfallet och åt en härlig grillad lax. Hon var så nöjd.

Läser nu Zlatan-boken som blir alltmer fängslande; passade också på att köpa några pocckets när jag passerade Pocket Shop på Arlanda på väg till Wien. Där var det som vanligt och jag var med Samer både i skolan och på fotbollsträningen. Han är exemplarisk där men lite svårstyrbar i hemmet. Vi var också hembjudna på grillning i trädgården hos en av hans fotbollskompisar och kompisar från dagistiden. Föräldrarna som båda är radiologi-läkare har adopterat två färgade barn och bor alldeles vid Donau. Det var en härlig och lång efermiddag. På söndagen var Leil på födelsedagsparty med piat-tema. Under tiden var Samer och jag i ett bad i hela fem timmar och lärde honom att dyka från startpallen. I den grundare bassängen fanns det en vågmaskin som rörde upp vattnet till meterhöga vågor lite då och då. Det var roligt, inte bara för barnen.

Hemma är golfsäsongen i full gång; jag spelar tävlingarna på onsdagarna och tränar däremellan, spelar inte på banan så ofta. Till skillnad från tidigare år har jag börjat slå enorma drives och dessutom göra birdie på nästan varje runda. Det är ett annorlunda spel, men ojämnt. Järnen går inte som de ska utan pendlar mellan himmel och helvete. Chipparna har börjat strula, trots en väldigt bra lektion med vår pro John. Men det är övning som behövs, samt koncentration och "mindfulness" i spelet. Jag einrar mig att jag har vunnit ett presentkort på en lektion och träffar John i golfstudion. Han kvitterar några positiva saker i de mätningar han gör i sin apparat. Det är en bra grund jag har; två saker får jag besked om att absolut ändra på. Det är två moment som blivit konsekvenserna av tidigare träningsperiod samt spel utan korrigerig från vant och kunnigt öga. Det är nästan tjugo år sedan jag gick hos en pro och tio år sedan senaste gruppträning på Täby. Föregående säsong förskte jag själv öka svingtempot, vidga svingen och slå längre. Det förstörde ett par detaljer som John nu hjälper mig att rätta till.

De senaste dagarna har jag tränat på mina nya moment i golfsvingen. Jag försöker "implementera" det John sade till mig. Efter träning åker jag sedan till Mamma och ser till att hon äter av de jordgubbar jag köpt åt henne och ställt i hennes kylskåp, men som hon inte kommer ihåg att hon har och därför inte äter av. Vi pratar om dagen, 4 juni, som är den berömda Invasionsdagen då Europa började befrias 1944. Den minns hon. Vi pratar också om lilla prinsessan Estelle och hennes familj samt Sveriges regentlängd. Mamma blandar ihop flera personer och jag får reda ut. Hon tycker jag minns och kan mycket, men glömmer då att det är hon som lärt mig om kunligheterna, iallafall de gamla.

Nu väntar jag snart hem Sara. Hon cyklar. Idag har vi pratat ut om den senaste veckan och om en föregående händelse. Nu har vi en väg att vandra tillbaka till varandra och vi måste gå varlig tillväga. Våra olika åsikter, tycken och smak om till exempel trädgården finns fortfarande kvar och måste hanteras och respekteras. Hon tycker jag har fel i det jag tycker, men jag tycker det jag tycker och föredrar det som tilltalar mig. Det har hon svårt att förstå och angriper det verbalt. Det räcker inte som förklaring för henne att jag har de preferenser och den smak jag har. Hon hoppas att jag skall ändra mig och tycka som hon.

Idag hade jag klockan på ringning strax efter tre på morgonen för att gå ut och titta på när planeten Venus passerade framför solen. Det sker nästa gång först om mer än 200 år, så det gäller att passa på. Tyvärr var det molnigt, så jag ställde fram klockan en timme. Ringde sedan till Feraz och tog honom med ner till slottet där Uppsalas amatörastronomer monterat upp sina teleskop. Det var många människor där men ingen sol i glipan mellan moln och horisont. Venus' passage framför solen skulle kunna observeras mellan klockan halv fyra och halv sju, men vid femtiden när vi kom dit var solen bakom tjocka moln. Strax efter klockan sex sprack det upp och solen tittade fram. I teleskopen och på en projektion bakom ett teleskop kunde vi se den lilla mörka pricken, planeten Venus, den närmast oss i solsystemet, passera framför solskivan. Det gick även att urskilja några solfläckar på den projicerade bilden av solen. Många fick sig en titt, antingen i teleskopen eller på den vita skärm där bilden av solen projicerades. Det var en historisk händelse och Feraz var hänförd. Vi sjutiden var vi hemma igen och jag kröp ner bredvid Sara som sov ännu en timme.

Idag, på själva Nationaldagen, har vi gjort en cykeltur till Linnés Hammarby för fika. Men förs plockade vi liljekonvaljer i Lunsen-skogen och hälsade på med dem hos Mamma. Sedan cyklade vi samma väg som jag åkt med Mamma dagen inna då vi gjorde en rundtur i det uppländska landskapet. Då hade jag uppäckt Mora Stenar, ett historiskt monument från Sveakungarnas tid. Det var där de valde kung och en gång i tiden var Gustav Vasa där tillsammans med sonen Johan, sedermera Johan III. Sedan blev det fika i Linnés Hammarby; vi hade för säkerhets skull med oss mackor och några kokta ägg som komplement till kaffe med bulle och kaka.

Sommaren är i full gång; eller rättare sagt regnet. Delar av Sverige lider av översvämning, men inte här hemma. Jag har dock inte behövt vattna gräsmattan ännu. Pumpen har i stort sett varit oanvänd. Växterna har dock fått vatten då och då. Gräsmattan har tagit sig igen efter förgiftningen för ett par år sedan; den är till och med riktigt saftig.

Sara är inne på sin sista semestervecka och ännu, straxt i mitten av juli, har vi inte varit ute i båten en enda gång. Jag har försökt locka henne till det, men det är mycket som kommit i vägen, till exempel semesterresan till Gotland och Karlsö. Det var en fin upplevelse med återbesök på flera av de platser vi varit på tidigare. Den här gången var systrar och svågrar med på resan och vi agerade ciceroner. På Stora Karlsö var vi i två dygn och upplevde ringmärkningen av sillgrisslornas ungar. Jag har ju varit därute förut men bara observerat fåglarna från åskådarpåsar där uppe. Nu var jag nere på stranden på natten och plockade upp de små parvlarna som lockats att försöka flyga ut i vattnet från bohyllan. Med stumpar till vingar slutade det givetvis med fall rät ner bland klipporna, där vi sprang runt och samlade in dem för märkning på båda benen innan de fick förenas med fäderna ute i vattnet och vidare färd mot södra Östersjön. Det var en fantastisk upplevelse som knöp ihop hela historien och upplevelsen av fågelberget.

Golfen går bättre och bättre; den ändrade svingen har gett bättre slag, men ännu är inte stabiliteten på plats; jag har dock vunnit två matcher i cupen och går vidare; den har nu nästan blivit ett huvudmål för säsongen. Jag har tränat flitigt och omsorgsfullt, med kvalitet. Så har jag tagit till mig av tränare Johns påpekande att 46% av spelet sker runt green och på den; chippingen har blivit ganska bra nu. Det brukar den alltid bli vartefter säsongen fortlöper, men denna säsong har jag tränat systematiskt på olika längder och från olika lägen; det har gett utdelning och resultat på green. Driven har i perioder varit mitt bästa slag hittills under säsongen, men nu börjar mellanjärnen ta över i det avseendet. Driven var inte riktigt lika vass just idag på tävlingen, men den fallerar i varje fall inte helt utan duger något sänär; men jag

fortsätter att träna. Nu vill jag verkligen gå långt i matchcupen. I nästa match får jag möta KG's besegrare; den matchen gick till 20:e hålet innan han måste ge sig, trots ledning med tre hål inför de sista tre.

Jag har nu besökt Mamma i stort sett varje dag och sett till att hon har jordgubbar som hon ju älskar; det är hennes guldkant. Igår tog Sara och jag med henne ut till Fjällnora för fika vid friluftsgården; det blev en härlig eftermiddag med blåbärspaj för henne och glass för Sara och mig. Jag har glömt att fråga om hon kommer ihåg utflykten; jag var där bara en liten kort stund idag för att ordna med TVn. Själv fastnade jag framför TV med Kunskapskanalen som oftast har väldigt intressanta program; den här gången var det en dokumentär med intervjuer om Sovjetunionens fall och spelet bakom Gorbatsjov; dessutom belystes de misstag han begick, vilket troligen ledde till att unionen upplöstes och Jeltsin kom till makten över Ryssland.

Idag vaknar jag ensam, men hämtar ändå tidningen ute i brevlådan som en ren rutin. Jag tar paraplyet för det har regnat en del och inte riktigt slutat ännu. Det känns skönt att vara pensionär; jag kan lugnt ligga i sängen med UNT's sudoku innan börsen kommer igång. Jag har det förbaskat bra och njuter verkligen av det; skröfsar omkring men gör ändå en del nytta. Jag har sågat ner pyramidgranen och grävt upp stubben liksom den efter thujan, som jag tog ner igår. Så har jag börjat kapa granhäcken mot Harry. Det var några torra granar som jag kunde dra upp ur jorden. Sågade sedan ner en och klippte grenar på några andra. Jag tar lite efterhand. Det passar bra att lämpa av riset på återvinningen när jag åker till Mamma. Hon behöver få mer jordgubbar för hon hade ätit upp de sista när jag var där igår kväll.

Min lunch brukar vara enkel när jag är ensam hemma; idag blir det en av mina få standarder, sill och ägg. En öl och ostsmörgås får komplettera liksom några jordgubbar som efterrätt. Så skall jag då iväg till Mamma med jordgubbar och sedan till återvinningen med morgonens skörd av gran och thuja, Undrar vad granne Harry tänker när han ser att vi börjat jobba med granhäcken. Vi passar på medan han är borta; så här på sommaren är han bara hemma sådär varannan vecka och klipper gräset. Då passar vi på.

Idag vaknar jag ensam hemma igen; följer min rutin: hämta tidning, göra frukost, öppna datorn, kolla mailen, ringa Mats. På dagens agenda står begravning av Einar, arbetskamraten som var med och startade ND i Sverige; han ramlade ner med sitt flygplan, en ultralight som han flugit i många år. Nu skulle han som flyglärare ha en "uppflygning" med en erfaren elev, också han en gång på ND. Det var rutin för honom att öva med elever och han hade redan genomfört en uppflygning före den med Andrzej. Men den här gången fungerade inte allt som det skulle vid starten, motorn hackade eller lade av och de hann inte tillbaka till flygfältet utan slog i ett träd. Eleven blev svårt brännskadad och flygläraren omkom i lågorna. Det blir 120 gäster på begravningen och gamla arbetskamrater kommer från Norge. Conny och jag skall träffas en god stund i förväg för att få parkering och hinna hälsa på gamla ND-iter.

Det har regnat under natten, som vanligt; det är en typisk juli-morgon när jag tar traskorna på balkongen och går till brevlådan. Undrar om det kommer att skina upp till eftermiddagens begravning; jag har tagit fram såväl paraply som kamera; jag vill ta kort på gamla ND-iter och få med dem på ND-sidan. Nu är det rakning och framtagning av kläder så att jag passar tiden. Mörk kostym och vit skjorta givetvis, men sedan är det slipsvalet. Bara de närmaste har vit slips kom Conny och jag fram till, så det blir svart eller en diskret mörk. Begravningar har sina former. Egentligen skulle jag ha varit och klippt mig för flera dagar sedan, men nu får det bli imorgon istället. PÅ måndag börjar Sara arbeta igen och då kommer vi in i de vanliga

rutinerna igen. Jag har lottning för golfen. Kanske spelar jag Frösåker med Lennart den dagen. Time will tell.

Börsen är inne i rapportperiodens tubulenta tid. Den här gången verkar det mer osäkert och vingligare än vanligt. Den stora frågan är om recessionen verkligen satt in eller om orderingångarna fortfarande hålls uppe. Här och där i USA har det vacklat lite, men Alcoa, som vanligt först ut, var helt OK. Mats påbjuder försiktighet och han brukar ha rätt. "Vi håller i stålarna" säger han allt oftare.

Vädret bättrar sig; det blir en solig dag. Begravningsdagar känns alltid speciella. "Döden tillhör livet" tänker jag i duschen. Man skall övervara några, sedan står man över. Jag kollar "yr.no" som varnar för regn. Jag tar med paraplyet. Det hade jag tänkt i alla fall. Jag är ute i god tid och plockar fram skjorta, kostym och skor. Slipsen måste väljas med hänsyn till tilldragelsen. Ringer Mamma inann jag åker. Det gäller att passa hennes tider så att jag inte missar när hon är och äter. Igår var jag där med jordgubbar som vanligt. Hon svarar inte när jag ringer; antingen hör hon inte eller så är hon på toa; så brukar det vara.

Det skiner upp, begravningsväder eller inte; jag är klar i tid efter att ha ätit en omelett och några jordgubbar. Tar en timme på mig till kapellet; Conny och jag skall ju ses där i god tid före. Vi vill få parkering och plats i kapellet. Jag vill fotografera; har kollat vägen dit och vet ganska precis var det är. Dags att säga adjö till Einar men att återse forna arbetskamrater.

Ibland går det fort även när det inte är bråttom; jag hade en lång morgon med förberedelser i god tid; jag hade ätit lunch i god tid o.s.v. Så jag kom iväg som beräknat; ringde till Conny på väg mot Skärfälten; just som jag upptäckte att bensinmätaren visade gult, kom jag på att jag faktiskt åkt ifrån plånboken, men hade kommit ihåg såväl kamera som telefon och paraply; det var bara att vända; så nu fick jag plötsligt bråttom; vände hemåt igen och försökte köra effektivt för att inte tappa för mycket tid; ville ju vara i god tid vid kapellet. Det var mycket trafik och även en del bilar på den gamla vägen mot Yttergran. Jag hade tur att hamna bakom två bilar på väg genom Övergran; där var det hastighetskontroll med radar. "Du hade aldrig klarat den" sa jag till Johnny, som var en notorisk fortkörare med sin Saab Turbo då han jobbade på ND i Sverige. Jag träffade honom och Knut med fru utanför kapellet. Conny var också redan där; jag hade trots allt kommit i väldigt god tid och vi fick nära trekvarts timme att hälsa och prata.

Det var en fin upplevelse mitt i bedrövelsen över flygolyckan; Conny visste att berätta att även Andrzej avlidit av de brännskador han fått. Hans son var där och väldigt fattad. Vi satt tillsammans vid samkvämet efteråt. Det var väldigt varmt i kapellet, men en befriande hög luft med klarblå himmel utanför. Einars flygklubb hade ordnat med en överflygning med två sportflygplan innan kistan skulle sänkas i graven. Det var en ljus stämning och det praktfulla vädret blev till en fin inramning. Med 120 gäster var det ett stort följande till graven med avsked på kanten.

Vid samkvämet fick vi en ordentlig redogörelse för hur olyckan gått till. Det var en av medlemmarna i klubben som deltagit i haveriutredningen och han berättade att motorn stannat strax efter start och mitt i den första svängen; Andrzej vid spakararna hade inget annat val än att försöka ta planet tillbaka till fältet. Sannolikt har Einar tagit över och genomfört den nödlandning som var väldigt nära att lyckas. Man hade efter studier av träden vid olycksplatsen kunnat komma fram till att planet tagit i trädtopp efter trädtopp för att på så vis få ner farten för en nödlandning; oturligt hade sedan den ena bränsletanken slagits sönder av

ett träd och därmed startade branden som tog Einars liv och svårt brände Andrzej så att han låg i fem veckor på Ackis innan han dog, som av en händelse just den dag då Einar begravdes. "Nu får de flyga tillsammans där uppe" konstaterade hans efterlevande.

Ännu en begravning är alltså avklarad. Man hinner tänka mycket på livets olika skeden under en sådan akt. Jag funderade på vem det blir härnäst; förra gången var det Eric, för bara ett år sedan - eller är det redan snart två ? Man glömmet lätt. Dessförinnan var det Bengt, skulle varit Bob, men den senares begravning kände jag inte för att gå på. Med Bengt var det helt annorlunda och bara så självklart att närvara. Den här gången kändes det självklart från början, men sedan började jag tveka ett par dagar innan. Men sedan, på själva begravningsdagen, kändes det bara helt rätt. Ritualen och tilldragelsen är i sig en avrundning och slutpunkt för något som en gång var; men det kändes ändå som en genuin samhörighet med Conny, Johnny och Knut. Den tid vi arbetat tillsammans var något som väldigt få får uppleva. Det gav den där äkthetskänslan i samvaron i den sorgliga stunden. Det var egentligen inga dystra miner utan en bara ofattbar överklighet, en kapitulation inför det faktum att olyckan slagit mot just Einar och just på detta sätt. Både han och Andrzej hade flugit tillsammans i många, många år och haveriutredarna i flygklubben hade sett att de agerat precis så som de skulle i den svåraste av stunder för en pilot, när han vet att han inte har möjlighet att klara sig tillbaka till landningsbanan.

Nu är det intensivt med golfen; åkte till Frösåker med Lennart och fick sällskap av LaRy, som har denna hemmaklubb. Vi spelade en såkallad köpenhamnare och det var till en början Lennart som skåpade ut oss; men efterhand kom Lars och jag närmare; jag var rejält efter båda till en början men gick om på sista hålet med ett fint och säkert par. Det var en härlig runda med hyggliga resultat. Dagen efter vann jag kvartsfinalen i Gustafs Skål; det var en fin runda, där jag satte punkt för matchen redan på 15:e. Det var mot den kvinna som hade slagit ut KG i omgången innan. Han hade haft en till synes btryggande ledning, men schabblade mer eller mindre bort segern på 20:e hålet. Det blev en besvikelse för mig eftersom samma sak hände för två år sedan i samma omgång. Vi fick aldrig mötas i semifinal. Nu är jag åter i semi. Det är så roligt, för jag har tränat mig till det, tränat målmedvetet och ambitiöst - och fått utdelning för den. Jag vann också onsdagstävlingen; sedan gick jag och tränade ! Därefter bokade jag en tid med John, tränaren. Här skall utvecklas, tänkte jag. Man bli motiverad av framgång, speciellt den man jobba för. Det blev alltså tre segrar på tre dagar, varav två "på riktigt". För på Frösåker var det en tävling mellan tre kompisar; men det var på allvar.

Det är mycket golf nu, och mycket Mamma; jag var hos henne två gånger samma dag, för jag behövde åka och köpa jordgubbar; hon hade ätit upp dem jag kommit med tidigare. Så tog jag hem henne för att hon skulle få ha en skön eftermiddag i trädgården. Vi började med trädgårdsrundan och stannade till vid hallonhäcken för att hon skulle få smaka färska hallon, så som hon gjort då hon bodde i huset och plockade hallon varje dag på sommaren. Så satte vi oss på altanen och hon fick pratat med Betten och barnbarnsbarnen via Skype. Jag gjorde en lätt middag som vi åt tillsammans med Sara, när hon kom från sitt arbetspas. Det var en härlig söndagseftermiddag och det blev hela sex timmar på altanen.

Mamma fick klara sig själv ett par dagar medan jag ägnade mig åt golfen; men jag var på Linné med jordgubbar efter onsdagsgolfen idag; den vara rena katastrofen efter förra veckans framgångar. Det kan ha berott på värmen, men jag drack ordentligt. Dock har omläggningen av swingen gett mig instabilitet och det resulterar i smärre katastrofer av och till. Och idag var jag inte harmonisk i kroppen. Hade sovit dåligt och var stel efter mycken träning. Inte ens ryggprogrammet kunde ändra på det. Men så är det, upp och ner. Jag ger inte upp dock, utan

har gett mig tusan på att gå långt i matchcupen och förhoppningsvis sänka hep ordentligt. Idag blev det dock en höjning. Det är bara att bita ihop och gå vidare på den inslagna vägen; jag vet att jag har kapacitet; men idag ville det sig inte; jag fick ingen harmoni eller stabilitet i spelet. Kanske är det för tufft att spela tre dagar i följd? Men nu är det så att morgondagen bjuder Bro Hof, en bana som är väldigt krävande. Men jag har lovat KG att följa med honom dit; han har fått i pensionärspresent av sina döttrar att spela den banan. Det skall ske imorgon och jag skall med.

Idag var det annars premiär för ut-i-båten. Sara var ledig och hade puttrat iväg till vår vanliga vik; så jag åkte till KG's brygga och blev upphämtad där. Det blev ett par timmar på sjön med bad, ca 20 grader, innan jag tog turen om Mamma med jordgubbarna; pasade på att handla till kvällens supé; Sara är iväg och jobbar natt och då är det jag som ordnar middag eller supé beroende på hur vi ätit tidigare på dagen. Hon hade ätit i båten och jag på golfklubben.

Golfsäsongen rullar på liksom mitt sommarliv. Jag hämtar tidningen rutinmässigt och lika rutinmässigt plockar jag kottarna på uppfarten. Jag uppskattar varje dag; jag får göra som jag vill, disponerar min dag. Hela sommaren har det funnits jordgubbar i affärerna. Försäljarna längs vägarna försvann ganska snabbt dock så nu köper jag Ulvagubbar på ICA i Vilan. Det är min nya favoritbutik och den ligger bra till när jag åker till Mamma. Jag har försett henne med jordgubbar hela sommaren. Nu börjar även hallonen komma så då har jag plockat av dem och haft med mig dem istället. Igår var det körsbär, eller egentligen bär från Skuggmorellen. Det är nog bra att variera lite ibland. Jag delar också ut till de andra boende på Linné. Det verkar vara uppskattat i deras rutinartade vardag. Då händer det också att jag äter med Mamma; igår var det Janssons Frestelse till middag och detn var verkligen god. Personalen tycks uppskatta att jag engagerar mig i och pratar även med de andra boende där.

Idag är det stelt i ryggen efter gårdagens golf på Håmö. Slagtävlingen gick bra ända till 16:e hålet som blev en ren katastrof med såväl skogsbesök som vattenbesök. Jag lyckades till slut med en "up and down" från bunkern för en nia på hålet. Det har varit intensivt med golf ett tag och det fortsätter idag torsdag med spel med Martin på Håmö och imorgon mot Sten. Vi har pratat i många år nu om att spela tillsammans, men först nu skall det bli av.

Ryggprogrammet gör nytta; idag var det särskilt angeläget. Men jag börjar med att rulla på den blå rullen och att ligga mot en golfboll. Ryggen måste få sitt för att mjukna upp; den blir nog bra till eftermiddagens spel. Jag hoppas att det klarnar upp under dagen för det verkar ha regnat under natten. Jag känner att det behövs lite fotunderhåll idag. Jag får ta fram fotfilen och gno en stund. Det är golfen som genererar valkar på fötterna; förr fick jag valkar i händerna av golfen, men det har upphört. Förr fick jag slipa av valkarna i händerna under hela säsongen.

Jag är ensam hemma idag medan Sara är på Kråkmarö hos sin syster. Jag har njutit av friden. Igår var det en vansinnigt spännande match i handboll som Sverige vann mot Danmark i OS. Jag har lagat en god kyckling i ädelostsås två kvällar i rad och njutit framför TVn. Nu skall det bli frukost efter morgonsessionen med ryggen. Själva ryggprogrammet, mina standardövningar, sparar jag till längre fram på dagen. Nu skall jag ligga i sängen och äta frukost, spela WordFeud och lösa en sudoku. Det är min morgonjutning idag.

Nu har jag kommit till fotfilandet. Hos grannen skall man måla huset och nu skrapar målarna fasaden. Jag sitter ute och filar fötterna; då undrar jag lite försynt vem som gör mest nytta. Jag skäms inte. Att se till att man mår bra är vars och ens huvuduppgift här i livet. vad är det

annars till för ? Man kan ju inte bara spela golf ! Det skall jag för övrigt göra i eftermiddag med Martin på Håmö. Vi brukar spela en gång om året på min hemmabana. Men först skall jag äta lunch, hämta posten, bevaka OS och givetvis börsen. Affärerna har gott bra idag. Det var i och för sig bara ett in- och ett uthopp i OMX-optioner, men det blev väldigt lyckat på väldigt kort tid. Jag är nöjd och gapar inte över mer. Erfarenheten säger att det är just girigheten som lurar en till dåliga affärer. Så jag tar det lugnt; passar på att göra en del småsaker. Har dammsugit golven och putsat diskbänken tills Sara kommer hem. Det kan eventuellt ge pluspoäng, även om det betraktas som både normalt och basalt vardagsarbete.

Morgonrutinerna är avklarade, ävenså lunch; jag har hämtat posten och plockat kottar. På väg till brevlådan upptäcker jag att någon hundägare låtit sin jycke göra ifrån sig precis på uppfarten. Vilket svin, hundägaren alltså ! Jag hämtar soppåsen och med hjälp av ett kuvert förpassar jag exkrementerna till soppåse med vidarebefordran till soptunnan. Bläh ! Hänsynslöst och tarvligt ! Mina aversioner mot och fördomar om hundägare förstärks av detta tilltag, eller kanske bara underlåtenhet.

Jag är klar med dagens lista. På WordFeud-fronten är det lugnt. Jag har hittat en ny motståndare, från Piteå; fick en bra start och det är precis jämnt. De andra opponentererna är passiva för stunden. Det är nog många som avslutat sin semester vid det här laget. Men Mats han har tagit två veckor nu, så det gäller att inte göra dumma affärer - som det oftast brukar bli när han är borta från jobbet. Vi skämtade och sa innan han åkte att nu får även jag ledigt. Jag har dock en viktig uppgift framför mig som jag måste göra innan han kommer tillbaka. Nu bevakar jag börsutvecklingen noga för att hitta rätt tillfälle. Det handlar om att täcka en position som gått snett från början men som är på väg att reda upp sig. Det beror mest på om vi gissat rätt om börsutvecklingen under augusti.

Veckorna rullar på in i augusti; en lördag hade jag Mamma hemma i trädgården för att äta hallon direkt från hallonhäcken; en annan lördag åkte jag till Linné för att äta lunch med henne i restaurangen; jag hade kollat matsedeln och funnit gravlax med dillstuvad potatis. lunch tog man bara 70:- inklusive öl och kaffe på maten. Själva serveringen fick jag sköta själv, men det var verkligen gott och Mamma åt allt med god aptit. En annan gång hade jag fått äta med gamlingarna i deras matsal; det händer faktiskt lite då och då att jag blir bjuden att äta; senast var det leverbiff, en annan gång Janssons frestelse. Det händer lite då och då att jag äter med Mamma till maten efter att ha varit med henne en stund. Jag brukar se till att hon kommer ut på terrassen när jag är där. Vi sitter då där och äter jordgubbar tillsammans.

Golfen går sisådär; jag scorar hyggligt men är inte nöjd med träningen; jobbar på några väsentliga detaljer jag fått från tränare John plus några jag fått genom "Revolution Golf", ett nyhetsbrev med golfinstruktion i videosnuttar. De är förståeliga och användbara; men de måste givetvis jobbas igenom på rängen för att ge något. Jag tränar så gott som varje dag nu med tanke på den förestående semifinalen i cupen; har intensifierat, eller i varje fall höjt ambitionen med, mitt ryggregimer. Det har varit lätt att slöa till nu under Olympiaden och det skall det bli ändring på det !

Idag söndag har det varit ett växlande väder, men förmiddagen var angenäm så Sara och jag ordnade stolparna till den nya delen av staketet. Det var lite lerigt. Nere i groparna hittade vi några grodor som Sara fiskade upp med handskar på. De var leriga så jag duschade av dem med slangen. De fick sig först ett rejält bad i en hink innan jag sprejade dem med ett lätt blomsterregn medan de skuttade iväg över gräsmattan.

Det är mycken fokus på golf nu, både träning och tävling. Det ambitiösa tränandet, systematiskt och regelbundet, har gett utdelning. Jag spelade in mig i H65-laget och fick representera klubben i seriespelet. Där var jag näst bäst av oss alla åtta och på kuppen sänkte jag mitt hcp ordentligt. Nu tappade jag slag. Det var samma sak i en av onsdagstävlingarna; jag vann en och kom två i en annan. sammantaget förlorade jag två slag. Det var inte så lämpligt med avseende på cupspelet, där jag är framme i semifinal. Istället för att erhålla två slag får jag nu ge bort ett, eftersom min motståndare lyckats höja sitt hcp inför vår match. Men jag får, som det heter, gilla läget. Jag är inte slagen på förhand. Jag har alla chanser, bara jag inser det - och tar dem. Håkan, som jag möter, är säkert lite nervös även han. Jag har just passerat honom i hcp, jag har spelat bra den senaste tiden och jag har vunnit en tävling. Jag har placerat mig i topp de senaste veckorna, mycket tack vare min målmedvetna träning. Den har verkligen gett resultat. Den som har en bra dag vinner - bara den andre inte har en ännu bättre. I match kan allt hända.

Idag har jag som vanligt varit hos Mamma. Jag köpte med mig jordgubbar. Tidigare har jag plockat körsbär i trädgården. Vi satt ute på eftermiddagen och jag klippte naglarna på henne. De var verkligen för långa; men hon har fina naglar, som hon har skött minutiöst i alla år. När jag var liten klippte hon mina naglar, nu är det omvänt.

KG har fyllt år; jag har inte varit på uppvaktning, men jag bjöd mig dit på fika och ordnade en present i form av en inspelad video på ett program om bordtennis; vi satt utomhus och fikade. KG har skadat benet och får ta en veckas paus från golfen. Han säger att han känner att den här säsongen blir ett mellanår för hans del. För min del kommer jag att sluta säsongen på ett lägre hcp än det jag gick in i säsongen med. Det är välkommet och det är ett tag sedan det hände. Det känns som ett fall framåt. Jag har lärt mig massor om min swing och taktiskt sett har jag kommit underfund med en hel del. Nu gäller det att i själva spelet implementera (ITspråk) allt detta för att helheten skall lyckas. Tidvis kan vissa moment lyckas, men under en hel runda gäller det att konsekvent hålla sig till "det rätta". Det har blivit lite hit och dit under de senaste rundorna.

De senaste dagarna har det varit fullt fokus på den här matchen, semifinalen i Gustafs Skål, seniorernas matchcup. Torsdagen var bokad, med fredag som reserv vid eventuellt busväder. Det visade sig att torsdagen blev regnig, så det skulle bli match på fredagen. Nu blev torsdag en välbehövlig vilodag efter mycken golf den senaste tiden. Varken kropp eller själ orkar med för mycket spel. Fredagen kom med solsken och härligt väder, perfekt för golfen. Jag var ute vid banan i god tid för nödvändig uppvärmning och förberedelser. Jag hade kört ett omsorgsfullt ryggprogram som uppmjukning hemma och tankat upp med flädersaft för att kunna fylla på vätska och hålla huvudet kallt, när det skulle börja dra ihop sig. Jag vet av erfarenhet att det är efter sådär 2½ till 3 timmar som det brukar kunna gå snett, om huvudet inte är med. Det är också just i den perioden som en match brukar dra ihop sig. Det gäller även i vanligt slagspel att det kan "hända saker" precis i det där skedet. Det gäller att orka också den sista timmen, att vara koncentrerad, då man skall "knyta ihop säcken". Annars kan det bli en "KG".

Den här semifinalen började vingligt, i alla fall för mig. Det var jag som hade lottats att slå ut först. Det var solen i ögonen, men ingen vind. Jag stormissade i alla fall driven från första tee. Men jag redde upp det hela med en finfin wedge från 68 meter till några fot från hål. Parputten slank dock just precis förbi hål, men också Håkan missade paret på grund av en mindre lyckad chip. Där kunde endera av oss hämtat en billig vinst. Detsamma var det på tvåan. Jag var på green, men treputtade, han fick chip och tvåputt. Här kunde det ha varit två

upp till mig - eller till honom. Det fortsatte med vingel. På trean fick jag övertag, men puttade halvdåligt från greenkant och treputtade sedan. Det blev delning även här. För mig kändes det som att jag både kommit billigt undan och att jag sumpat tre chanser så här långt in i matchen, men det var långt kvar. Nu fick det i alla fall bli skärpning i spelet; tänkte säga det till Håkan när vi gick fram till våra andraslag, men avstod. Det blev det också, skärpning alltså. Trots dålig pitch på fyran vann jag hålet, då Håkan missade sin och med en mindre lyckad andra chip tvåputtade för dubbelbogey. Jag lyckades efter en svår långputt sätta min bogey från dryga metern. Här vann jag mitt första hål.

Hål nummer fem har alltid kunnat ställa till det; eller snarare är det så att vi själva ställer till det för oss. Jag gjorde det nu med en "pissdrive" ut i tjockruffen till höger; fick flytta på en stor sten och kunde sedan vräka ut en wedge nära fairway. Nu hade jag "mask" för att kunna spela i hålets riktning, men jag lyckades få iväg och hålla i en järnsjua till den plats, där man vanligen ligger, och egentligen skall ligga efter två slag. Nu hade jag slagit tre. Jaja, tänkte jag, bara att sätta upp en järnsjua på green. Håkan låg redan i chipläge kort green. Vad gör nu jag? Jo jag trekvartsmissar min järnsjua och hamnar långt till höger om green med bunkrar som begränsar chipmöjligheterna och utgör risk för "plums". Jag får upp chipen 3-4 meter från hål. I det här läget var jag beredd, och hade varit ända sedan jag missat utslaget, att jag skulle förlora hålet. Men Håkans chip rullar av green och sedan får han inte in nästa chip närmare än dryga metern, i uppförsläge. Nu är vi plötsligt lika. Efter att ha i praktiken fyrputtat på trean har jag nu skärpt till mig och blivit oerhört noggrann med att läsa green och puttlinje. Jag får mirakulöst i skråputten, lätt nerför från mer än tre meter. Håkan drar sin meterputt för par förbi och jag vinner hålet på bogey. Det var en märklig utveckling efter mitt risiga spel från tee till green.

Den här dagen är tee långt fram på sexan. Jag hamnar i ett bra chipläge, men går alldeles för långt förbi hål efter en småtoppad chip. Håkan missar en gång i bunkern, och hamnar fyra meter från hål med nästa bunkerslag. Han sätter sin skråputt utför och vi delar på bogey när jag tvåputtar. Jag trodde jag hade vunnit hålet; det kändes nu som en förlust att dela efter att ha haft övertaget. Så är det i match, allt kan hända. Men jag var fortfarande två upp; tre upp hade känts bättre, eftersom jag nu skulle ge bort ett slag på sjuan. Det slaget kom nu att inte betyda något, eftersom Håkan fick i sin parputt efter en kort chip. Jag hade hamnat precis i greenkant med mitt tredje slag och hade därför ingen chans. Jag gladde mig dock åt att det där förhatliga slaget, som hade tillkommit efter mitt fina spel i H65-serien, nu inte fick någon betydelse. Nu ledde jag med bara ett hål. "Häng i", tänkte jag. "Bli inte defensiv!"

Åttan är ett hål, där det ofta händer något, antingen på utslaget, vatten till höger och ruff till vänster, eller på väg fram till green; ja, det händer ofta att man treputtar den greenen också. Vad väntade nu? Jo, vi hade fina drivar båda två. Håkan drog iväg ett långt andraslag och jag slog en medioker järnfyra och fick 136 meter till flaggan, som stod kort för dagen. Min kära järnsjua svek mig inte utan drog iväg en svag draw, upp på green, såg det ut som. Håkan blev för lång och låg i bakkanten av green, ett svårt läge med dagens flaggplacering i framkant. Det var inte lätt att säkra paret därifrån och han fick en alldeles för lång andraputt. Jag hade däremot bara cirka fyra meter till flaggan och puttade fram till alldeles nära. Håkan fick inte i sin retur för par och jag kunde göra "tap in" för par och bli två upp. Nu kändes det som att jag fått kompensation för förlusten på sjuan och för Håkans sänkta putt på sexan. Jag kände att jag var "med i matchen".

Nu hade jag tagit tillbaka honnören efter att ha haft den på de sju första hålen med ett mellanspel för Håkan på åttan. Vad händer nu på nians tee om inte ännu en dålig drive, som

fick en svag fade och gick ut i ruffen, till synes utan möjlighet att nå green på två slag. Jag hade gott och väl 150 meter dit och hade i så fall behövt gå högt över tallarna på högern. Jag stod där och påminde mig det taktiska misstaget från föregående gång, då jag hamnat i just precis det där läget; då hade jag försökt slå en järnfemman med lite fade; det hade naturligtvis misslyckats och ställt till det ännu värre. Nu var det dags att "spela med insidan" tänkte jag och estimerade att min säkra järnsjuan skulle räcka fram till just kort om green med chans till chip och enputt för par. Jovisst, men med slag från ruffen brukar det hända att bollen rullar extra långt. Nu rann den ner i den djupa bunkern invid green. Håkan låg på brinken i ett bra läge och chippade till minst fyra meter från flaggan som stod svårt placerad i neförbacke. Där stod jag nu inför ett bunkerslag, med 7-8 meter till hålet, uppför och i ett snett läge i bunkern. "Bara jag träffar green, så delar vi" tänkte jag och drog upp ett fint bunkerslag, som det såg ut. Men bollen rann iväg till cirka fyra meter ovanför hålet på den sluttande greenen. Dessutom fick jag nu en sidolutning att räkna med. Medan Håkan drog fram sin putt till halvmeter från hål, läste jag noggrant och omsorgsfullt min putt från alla håll. Ett mildt puttstroke fick bollen att rulla uför, böja av och gå mitt i kopp för ett par. Det var bara för Håkan att ta upp sin markeringspeng och konstatera att jag nu var tre upp. För mig själv tänkte jag att jag varit det i flera matcher tidigare. "Men ta inte ut något nu !" uppmanade jag med min inre röst.

Vi hade god stämning i matchen och hade pratat på en hel del "under resans gång", om idrott och om banan och golfspel. Pausen med korv och kaffe kan ge upphov till att man kommer av sig lite med swingen. Det pratade vi om i pausen. Nu slog jag min järnfemman rätt bra, med rätt längd, men hamnade ändå i vänstra bunkern med en svag draw. Håkan fick chipläge, men fick inte i putten från två meter. Mitt bunkerslag hamnade också två meter från hål och vi delade på bogey. Efter hyggliga drivar och transportslag på elvan hade vi bägge chip från utmärkta lägen. Håkan satte sin halvmeter från hål, jag blev alldeles för kort och gjorde bogey. Håkan tog hålet och nu ledde jag med två. Det började dra ihop sig.

På långa tolvan drog vi ut hyggliga drivar. Håkan slog ett långt transportslag, men jag brände iväg en dålig järnfyra med slice och hamnade långt ute till höger i ruffen; missade sedan en järnåtta, som nätt och jämnt passerade 150-pinnen invid björken och farligt nära sidovattnet. Det var ett svårt läge, men bara att bita ihop. Drog iväg ytterligare en järnåtta från tjocka ruffen, den här gången betydligt bättre. Men nu fick jag bunkern i spellinjen och flaggan stod tätt bakom. Vad göra, med läge på kortklippt fairway, 56 meter till hål och bunker emellan? Jag överlade med mig själv. Håkan hade chippat till greenkant och skulle säkert göra bogey med en tvåputt. Jag måste helt enkelt försöka komma nära med mitt femte slag, annars skulle det vara en säker hålförlust. Mitt enda alternativ var att slå en lobb över bunkern med 60-gradaren från detta läge, inte helt idealiskt för det var lite utför också. Jag tog lite för god marginal över bunkern och hamnade därför tre meter bortom hål; läste puttlinjen riktigt omsorgsfullt och drog sedan i putten. Vi delade på bogey. Jag var fortfarande två upp.

Bra drivar men missade inspel på trettonde gav oss varsin chip uppför. Min blev för kort, Håkans för lång. Han missade sin putt och min var nära men gick inte i, delning på bogey. Nu hade vi bara fem hål kvar och jag var fortfarande två upp. "Jag måste akta mig för att tänka att det kan gå vägen" hamrade jag uppfordrande mot mig själv. "Vad som helst kan hända; drick ordentligt, svinga loss och gå igenom slagen !" Jag gick igenom mina egna förhållningsregler. Med flaggan mitt på green fick det bli järnsexa. Jag träffade green, men fick en lång uppförsputt. Håkan blev kort, men han chippade bra för ett säkert par. "Bara att dra fram putten till hål" tänkte jag, men blev för lång och fick en 2½-metare nerför. Det blev ny omsorgsfull läsning - och putten gick i. Nu var det bara fyra hål kvar och jag var två upp, bara

att hålla i. I det läget påminde jag mig Bosse Malmborgs devis att "om man är två upp skall man försöka bli tre upp". Jag satte ut en hygglig drive och hade 153 meter kvar till flaggan, som stod en bit till vänster på green. Håkans drive gav honom ett längre inspel, säkert 165 meter. Efteråt berättade han för mig att han i det läget känt sig pressad att försöka med järntre för att om möjligt komma upp mot flaggan. Nu slog han ett lågt och misslyckat slag som plaskade i kanten av dammen. Efter droppning det blev det en dubbelbogey. Jag bestämde mig för att utnyttja situationen och spela för minst en säker bogey och hålvinst, om det nu finns något som heter säkert i det där bunkerlandskapet; siktade långt till höger och drog iväg en järnsjua som skulle ge mig ett chipläge uppför och en säker bogey med chans på par. Bollen studsade dock vänster och såg ut att ramla ner i bunkern. Men, när jag kom fram såg jag att den rundat bunkern och låg på fringen, mindre än fem meter från hål. Jag kunde ta en säker tvåputt för par och hålvinst. Första putten stannade en centimeter från hål, klar hålvinst.

Nu var jag tre upp och matchen "dormi" med tre ordinarie hål kvar att spela. Jag hade ett verkligt övertag. Här skulle inte göras någon "KG" ! Bra drivar på sextonde hålet, bra transportslag för Håkan, hyggligt för mig. Håkan måste vinna hålet för att inte förlora matchen. och jag satsade naturligtvis på delning för matchvinst. Jag hade fått ett väldigt snävt perspektiv med tallarna till höger, nästan i spellinjen för min järnsjua från 136 meter. Jag fick upp den till dryga tre meter från hål. Håkan hade bara ett kort järn och var dryga tre meter från hål med en uppförsputt kvar. Jag fick inte i min birdieputt och hamnade två fot bortom hål. Håkan var piskad att göra birdie för att överleva, för att inte förlora matchen här, förutsatt att jag skulle få i min retur. Han missade sinbirdiechans och fick en putt centimetern längre än min tvåfotare. Den satte han säkert. Nu var det fokus ! Efter uppskattning av linjen satte jag betämt min putt för par och delning. Matchen slutade här med "tre upp och två hål kvar", vilket skrivs 3/2. Vilken match, vilken pärs ! Jag tackade Håkan för en trevlig match och vi spelade färdigt de sista hålen under vänskaplig konversation om vår golf och om matchen.

Nu känns golfen bra; min idoga och målmedvetna träning har gett resultat; ryggprogrammet har hjälpt till att hålla fysiken igång och gett utrymme för en förbättrad swing. En kvart om dagen är väl använd tid och nu har jag börjat köra ryggprogrammet som avslutning på dagen för att vara mjuk när jag går till sängs; det är lättare att sova då och jag har nog igen det på morgonen; åtminstone känns det så. Det är alltid en god känsla att få avkastning på en investering och de här kvartarna på golvet tillhör mina bättre - investeringar.

I en efteranalys till golfmatchen noterar jag att spelet stämde när det väl gällde som mest, det vill säga de tre sista hålen som matchen varade. Då gjorde jag tre raka par och hade just förbrukat tolv av mina fjorton hcp-slag. Jag hade förutsett att just de där hålen, som spelas under den fjärde timmen, är kritiska och avgörande för hela utgången. Så blev det nu också. Erfarenhet är ett positivt bagage. Så här i efterhand reflekterar jag över det faktum att jag hade honnören på alla hål utom ett, åttan. Det var alltså efter att Håkan vunnit sjuan på par. Jag hade lottats att slå ut först och haft honnören fram till dess. Jag återtog honnören på åttan genom att göra par och höll den sedan hela vägen fram till och med sextonde hålet, där matchen tog slut efter delning på par. Jag var nog ganska svår att tas med. Det brukar jag vara när det handlar om match.

Idag är det en regning dag, dagen före DM; vi skulle ha spelat 27 hål, men tävlingen måste kortas till 18 på grund av det myckna regnandet. Med regn hela denna fredag är det inte mycket annat jag kan göra än en del ärenden. Jag uppskattar mig själv för att ha varit förutseende, baserat på väderprognosen, att klippa gräset igår. Det är annars besvärligt om det är blött i gräset. Jag fick förtroendet att skjutsa Sara till arbetet eftersom det antagligen

kommer att regna också till kvällen. Det var tillfälligt uppehåll medan jag var ute på golfbanan och tränade lite lätt med en hink bollar. Jag hade fått ihop en hel del ärenden, bland annat till Röda Korset för att lämna de grejer vi inte fått sålda på Blocket; lika bra att skänka bort dem och hoppas att någon köper från Röda Korset så att pengarna går till deras hjälpverksamhet någonstans i världen. Det verkar lättare att sälja på Tradera. Jag har några objekt annonserade där och har redan sålt ett. Nu skall jag försöka sälja den där skruvdragaren, som Lennart och jag vann i greensome-tävlingen i Enköping tidigare i veckan. Sara har ju redan en väl fungerande och fler behöver vi inte. Lennart ville ha just en skruvdragare och vi var tvungna att ta samma slags pris när vi fick välja parvis. Jag får satsa på att sälja min när nu bollpaketen hade tagits redan; det var dem vi hade spanat in. Vi hade gjort en fin tävling genom att gå under vårt hep och hamna på åttande plats av 45 startande lag. Det var en prestation. Det enda störningsmomentet var egentligen min toppade 60-gradare på artonde hålet. Det får jag skylla på nervositet, men det gnager ändå.

Imorgon är det alltså DM för Uppland. Det roar mig att delta i ett distriktsmästerskap under sommarsäsongen och ett annat under vintern. Förra året gick det utmärkt på Roslagens GK och jag var nära prisplats; denna gång spelar vi på min hemmabana och då bör det gå ännu bättre. Formen har varit god; scoren uteblev i onsdags efter några enkla fadäser i början. Sedan spelade jag upp mig och särskilt bra på de svåra hålen, som vanligt alltså. För imorgon känns det bra; dagens övning kändes bra; bara att hoppas på samma fina bollträff imorgon.

Så blev det nu inte det där med bollträffen; det var regn i fem timmar och jag fick inte till golfen riktigt. Förra året låg jag bra till efter 18 hål, men tappade sedan på de sista 9 hålen. Detta år 2012 var banan i sådant skick att det inte var tal om att spela de sista nio hålen på Nya Banan; så det blev bara arton, men det räckte för det hade regnat på natten och fortsatte sedan hela dagen med duggregn. Allt blev blött och det var dessutom svårspelat. Jag tog mig in på en hedrande elfte plats, ungefär som förra året. Den här gången var det spelet runt green som klickade; 96 slag var alldeles för mycket, men stod sig hyggligt i konkurrensen.

Det är mycket golf nuförtiden, och mycket Mamma. Jag har varit där med jordgubbar varje dag den senaste tiden. Dessutom tog jag med henne ut till golfbanan i veckan, en av mina golf fria dagar – och de är inte många. Just nu är jag inne i en mästerskaps period samtidigt som onsdagstävlingarna rullar på och jag har matchcupen att tänka på; ja, inte bara tänka på utan att fokusera på, för nu är jag i final. Så var det för två år sedan, medan jag åkte ur redan i första omgången förra året. Hittills har jag spelat tio matcher och vunnit alla utom en enda, den i första omgången förra året. Och nu är jaag i final mot Ola, min kompis i Seniorskommittén.

Ola, min sista motståndare i matchcupen har ont i armbågen, men han vill ändå spela ganska omgående eftersom det ser ut att bli sämre väder framgent; då skulle jaag ha en fördel, det vet han, eftersom jaag har vunnit tävlingar just i mindre bra väder, det vill säga regn. Så vi bestämmer en torsdag, dagen efter vår onsdagstävling, då jag spelat uselt som det visar sig. Jag hoppas på varannandagsform, det vill säga att finalmatchen dagen därpå skall vara en bra dag. Så blir det också, för jag lyckas göra par på de tre första hålen och med ett bonusslag på fyran bli tre upp. Det var en smakstart ! På femman är det jag som slår bästa driven, en riktig kanon. Ola lyckas spela på fel boll och förlorar därmed hålet. Jag blir fyra upp efter fem hål, helt otroligt. Men det straffar sig direkt på sexan, där jag slår bort bollen. Men jag vinner sjuan med bra närspel och i kraft av ett bonusslag. Jag är åter fyra upp. Sedan spelar jag hem ett säkert par på åttan efter bra drive, bra transportslag och greenträff. Men det är en svår förstaputt som jag lyckas med någorlunda så att jag kan sänka paret från dryga metern. Nu är

jag hela fem upp. Dagens puttning är stabil och pålitlig för att inte säga extremt bra; på både ettan och tvåan hade jag sänkt fyrametare och jag kände mig helt confident på greenerna.

Om jag spelar säkert så spelar Ola lite vingligt och jag undrar hur länge det skall fortgå. Jag sätter mig i sinnet på att inte börja känna mig säker eller att börja spela defensivt. Jag vinner även nionde hålet efter stabilt spel för bogey, medan Ola lyckas missa runt green. Nu är jag hela sex hål upp efter nio och halvtidspaus. ”Nu gäller det att inte börja tänka på hur många hål det är kvar och vad jag kan göra för att rädda hem matchen defensivt” tänker jag och beslutar mig för att fortsätta spela på som tidigare.

Nu börjar provningens tid på tionde hålet. Ola hamnar nära green och jag en bit kort om. Min chip snedstudsar i gropen runt ett sprinklerlock och bollen far iväg helt snett och några meter utanför green. ”Skit” tänker jag och hoppas att Ola kanske inte klarar chip och enputt så att jag åtminstone kan dela hålet. Men han chippar säkert och vinner hålet på par. Jag är fem upp med åtta hål kvar och dessutom ett bonusslag på elvan. Men jag slarvar med driven som far iväg snett höger. Vi letar och letar men hittar inte min boll. Jag går tillbaka och slår en ny, kämpar för att åtminstone dela hålet, men förlorar. Nu leder jag fyra och bestämmer mig för att bryta, från min utgångspunkt, den till synes nedåtgående trenden. Ola får en lätt chip från greenkant med säkert par. Jag småschabblar på min tiometers chip och får en svår nedförsputt från närmare fem meter. Jag läser den som vanligt noggrant och sätter den sedan mitt i hål. Nu har jag fått stopp på honom känner jag.

På trettonde hålet drar jag iväg en kalasdrive och får ett fint läge för inspel mot flaggan långt bak på green. Ola har slagit en draw som hamnat just till vänster om vänstra greenbunkern. Mitt uppförsläge gör att min fina j4 med en draw hamnar i bunkern. Vi har jämförbara lägen. Ola måste spela precis över bunkern, vilket han gör, och jag måste slå ett precis bunkerslag, vilket jag också gör. Olas inspel är dött vid flaggan och jag får en halvannan meter utanför. Den är dessutom lite på skrå; jag tvingar i den för att hålla undan. Nu har jag lyckats dela på par på två hål i rad. Jag känner att Ola är pressad och tycker det är jobbigt att inte få vinna hålen trots att han har övertag. Det är jag som har det mentala övertaget, fastän det är han som spelat upp sig och haft små fördelar utan att få någon utdelning på det.

Jag förlorar fjortonde hålet och är nu tre upp. Om jag kan dela femton blir matchen ”dormi”. Bra utslag följer vi upp med taktiskt spel mot högra delen av green. Jag slår ett kalasslag med järnfemman, men blir lite för lång och hamnar i långt gräs bakom green. Provar med sandwedge för att ta mig ur men får för mycken träff och far iväg ner i bunkern på andra sidan. Jag tar mig in på green men lite för långt från hål för att kunna rädda bogey. Men vi delar hålet när Ola bränner sin putt från en meter. Nu är matchen dormi med tre hål kvar att spela. Så här har det varit tidigare. Då gäller det att knyta ihop säcken. Jag har tre chanser att göra det, Ola har kniven på strupen och måste nu vinna varje hål för att ta matchen till ”sudden”. Vi spelar oss båda till cirka hundra meter från flagg med två slag. Jag missar min gap wedge och följer upp med en dålig chip; förlorar hålet när Ola gör par; matchen är två upp till mig med två ordinarie hål kvar. Jag följer min spelplan och slår en finfin järnfem till mitt på fairway. Ola går lägre med en träklubba. Jag känner mig trygg med min spelplan.

Nu står matchen och väger i ett kritiskt läge. Jag har 128 meter till flaggan längst bak på green. Jag vet hur det ser ut där och vill absolut hamna till höger därom, även om det är utanför green. Jag har alltför många gånger hamnat till vänster som ger bara svåra lägen; siktar därför räjelt till höger och drar en fin järnåtta. Ola går upp på kullen för att kolla var jag hamnat. Han ser att jag ligger bara knappa fyra meter och ”pin high”. Nu måste han göra

birdie för att överleva, förutsatt att jag inte sänker min putt. Det blir för stark press och han missar inspelet ganska grovt och därefter även chipen. Jag behöver bara putta fram till hål för att matchen skall vara vunnin. Jag är matchmästare igen !

Jag kan konstatera att jag spelat bra precis när det behövts som bäst. Det är så det är i en matchturnering. Man måste lyckas spela bra just där och då - dessutom i varje matchomgång. Dåligt spel ger ingen chans till revansch när man väl åkt ur. Den här gången är det några faktorer som avgör. Jag har varit mentalt samlad och iskall i de avgörande ögonblicken, vid de svåra puttarna till exempel. Jag har läst greenerna omsorgsfullt, vilket gett utdelning i form av sänkta puttar, ganska långa. Och de långa puttarna har jag lyckats få in nära hål. En annan faktor är att jag tillämpat devisen att "bara spela på och se till att vinna nästa hål också". Det gjorde att jag fick sådant flyt i början av matchen och därmed ett rejält övertag. Jag har inte låtit mig nedslås av två bortslagna bollar, utan sett till att vinna respektive dela hålet därefter. Det gäller att sätta stopp för motståndarens försök att komma in i en "winning streak", bara "döda" tendensen innan den får fäste och ger motståndaren råg i ryggen. Allt detta hade jag gått igenom och lyckades jag också genomföra. Nu kan jag i lugn och ro förbereda segertalet vid prisutdelningen senare i höst. Jag har ett koncept. Jag berättade om det när KG kom på fika och för att gratulera med blombukett. Nu har jag skrivit ned det. KG har sagt att jag får max fem minuter. Jag tänker säga det jag skrivit. Och KG vill höra det som överraskning, säger han. Men han anar.

Den här veckan är tävlingstuff; det är inte bara Onsdagsslaget och finalen i Gustafs Skål utan på lördagen är det dags för klubbmästerskap för de olika åldersklasserna; jag bestämmer mig för att inte träna dagen innan utan vila kroppsligt och mentalt. Det visar sig vara ett bra koncept; med sen start preparerar jag mig med en tidig lunch utöver den sedvanliga men inte särskilt tidiga frukosten. Jag hade sovit ut efter att ha hållit på med datorarbete till inemot halva natten. Så blir det när Sara är borta, som nu, när hon är iväg till Dalarna för att plocka lingon. Det blir bacon och omelett. Jag steker bacon på Nisses vis; det var han som bodde på studentboendet Michael Hansens Kollegium i Lund. Där bodde också min högskolkompis Anders. På lunchen gick vi dit för att höra börsnoteringarna fem minuter i ett och innan vi återvände till föreläsningarna kvart över ett. Det vara nära till LTH därifrån. Nisses baconmetod fungerar perfekt 2012; mitt bacon blir så där lagom knaprigt och fettstekt bort.

Vi var lottade i hep-ordning i KM; det betydde att jag för andra gången på en vecka spelar med två stycken Bo. Det har jag inget emot; den ene åker bil och kör fram före oss och letar upp bollarna. Den andre Bo är en duktig spelare, som jag har revansch att fordra mot; fick stryk med ett slag mot honom i DM. Det berodde på den olyckliga halk-fadäsen på slutningen på hål nio. Den händelsen kostade mig två placeringar. Nu får jag dock revansch när det visar sig att jag går ett under mitt hep och landar på 85 slag. Det har också Ola, som jag besegrat i matchcupens final två dagar tidigare. Vi delar andraplatsen i tävlingen visar det sig; jag tar dock andrapriset, eftersom jag spelat bättre på sista nio hålen. Även den detaljen kändes som en seger. Åt segraren fanns inget att göra. Han är helt enkelt outstanding bland oss 65-plussare.

Efter KM känner jag mig stolt. Jag har fått utdelning på min träning, mina idoga ryggövningar och mitt funderande över speltaktik. Övning ger färdighet. Det har jag fått, men det gäller även att ha nerver och fokus för att utnyttja det just i de situationer då det är kritiskt för spelet. Jag tycker också att jag blivit starkare mentalt av träningen. Jag vet att jag kan och vad jag kan. Jag påminner mig det i spelsituationerna och det fungerar. Speciellt i närspelet har jag

lyckats fokusera, läsa chippar och greener och utföra just det jag kommit fram till att jag skall göra och hur. Det gäller avståndsbedömning, uttagning av rätt riktning, bedömning av vindens påverkan och klubbvalet i olika lägen. Nu skall jag jobba med järnslag ur ruff. Det blir väl mycken draw från de lägena och nu skall jag lära mig hur jag skall hantera det och sedan träna in det. Även driven behöver stabiliseras. Den har inte alls varit dålig, men kan bli lite mer stabil med mindre variation. Det är lite för stor skillnad mellan bästa och sämsta varianterna. Övning ger färdighet, en bra grund att stå på när det gäller.

Nu har mitt hep börjat sjunka igen. Jag hoppas kunna ha lägre vid utgången av säsongen än vid dess början. Det ser bra ut nu och formen är god. Det är därmed inte sagt att jag kommer att göra bra resultat framgent. Det är en sak att slå bra slag, en annan att göra en bra score. Nu har jag lyckats med scorerna den senaste tiden; men jag har inte slagit de bra slag jag velat, som jag gjort på övningsfältet länge nu. Det är tävlingspressen som gör att jag faller tillbaka i det mönster jag haft tidigare. Det tar tid att lägga om en swing, att öva in detaljer och att få dem att samfundera, samtidigt. Det är ett tålmodsprövande strävande mot att få det inövade på plats och ge i utbyte det jag strävar efter..

Det är måndag "igen". Sara skall börja tidigt så jag kör morgonproceduren; ta fram cykeln, hämta tidningen och göra frukost. Men idag fanns ingen tidning i brevlådan, så jag kollar igen efter att ha satt fram frukosten. Då har den kommit, tidningen alltså. Det är mycket med datorn nu, för jag har köpt en ny och större SSD (Solid State Disc Drive) för att få plats med hela systemet, alla applikationer och dessutom alla data på egen SSD, den gamla och lite mindre som var systemdisk från början. Nu är det mer minne i maskinen också men oklart om allt används. Nu är den i alla fall tiptop. Jag kör igång lite Clapton med Mediamonkey. Den appellerar tydligen till Sara för hon kommer in och vi tar några danssteg; vanligtvis brukor hon stänga dörren om mig när jag spelar musik, men inte idag.

Jag har mycket på listan idag, inte som igår då jag var mer drönare; men det var skönt att ta det lunt, koppla av, ladda energi. Jag jobbade i alla fall lite när jag hjälpte Agneta att ta bort stubben efter hennes och Saras trädfällning. Idag skall det lottas till onsdagens tävling och så har jag en hel del samtal att ringa. Det blir en runda till "skräpet" och till Mamma. Jag var inte där hos henne igår, så idag får jag stanna enn bra stund. Vädret ser lovande ut med uppåt tjugo grader mitt på dagen. Även menyn på golfklubben ser acceptabel ut. Jag åker nog dit och tränar lätt idag. Jag har vilat tillräckligt på lagrarna nu. Det är dags att åtminstone göra lite underhållsträning; jag vill nog också arbeta med slagen från ruff och med drivern. Klockan är redan över åtta så nu får det bli ryggprogrammet och dusch före börsöppningen. Jag skall också hinna lyssna av Tobbe med börstipsen. Sedan öppnar börsen, många kommer igång på sina arbetsplatser och då har jag några att ringa innan det är dags för lottningen. Det är fullt sjå ett par timmar. Mats är tillbaka efter att ha varit ute i båt i fredags. Då svängde det om min spread i Volvo/Scania, men jag hann inte med i svängarna riktigt. Möjligen var den på plus ett tag, men nu är den åter runt noll. Mats har bättre koll än jag, så han behöver vara på plats.

Clapton är Clapton; jag hittar lätt accorden i "Wonderful Tonight" men saknar ett lurigt ett som jag tror är något i moll. Det borde vara a-moll, men det stämmer inte helt. Jag provar med en variant och hittar a-moll-11, det vill säga at jag lägger till ett D. Det låer nästan perfekt på elgitarren, men klingar inte helt rätt på den akustiska. Jag får fundera på saken och kanske konsultera Lasse Magnus eller Thomas. Nu är det dags att köra listan. Det är många punkter, stort och smått. Det skall bäddas också innan jag drar iväg till Mamma. Sedan blir det lunch med KG, kanske spel, men framförallt träning.

Det är lista varje dag nu, stort och smått. Denna torsdag är det lite kyligt i luften efter en klar natt. Sara får tidning och frukost innan det ljusnar. Det är september. Igår fyllde Mamma 97 och vi hade middag för henne. Sara hade gjort inkokt lax och citronparfait. Det blev en trevlig middag. Vi passade på att visa lite i trädgården före middagen och mellan rätterna körde vi Skype med Betten och pojkarna. Mamma var trött när hon kom hem vid halv nio. Dagen efter orkade hon inte gå till frukosten och personalen på Linné undrade vad vi gjort kvällen före. Jag mötte henne då hon var på väg tillbaka till sitt rum efter lunchen, ledsagad av en ur personalen. Jag tog över och var med henne en stund under eftermiddagen.

Det är golf mest hela tiden nu. Nu har jag hunnit komma tvåa i två tävlingar till. Igår var det snudd på succé igen; men det var också treputtarnas dag, precis som i Sala. Jag treputtade hela fyra gånger på de sju första hålen, tre gånger på sex hål i Sala. Men igår gjorde jag en birdie på åttan och ett par på nian och var på hcp vid korven och kaffet. Sedan malde vi på. Det var massor av tallbarr på greenerna så det tog tid att rensa. Hade lite motflyt på elvan där jag träffade ett träd och gjorde en dubbel, trots fint chipläge. Jag tog mig in på 83 slag; nu var tolvan avkortad till par 3, så det motsvarar 85 slag, vilket dock var ett under min hcp. Jag kom på andra plats, en ny fjäder i hatten och avancemang i den sammanlagda slagspelsserien. Idag får det bli närpelsträning så att det fungerar kring green imorgon när det är dags för avslutning av Old Members på Roslagen.

Jo, ibland fungerar golfen, ibland inte. Jag hade valt att vila inför avslutningstävlingen i OM-golfen; det verkade vara ett bra recept för jag startade säkert och stabilt med bogey-par-par. Men sedan blev jag lite övermodig, eller kanske snarast slarvig; det började med en toppad chip och sedan fortsatte det med toppade eller dåliga chipar. Efter ett tag tappade jag fattningen och spelade uselt i tre hål med dubbelbogeys som följd innan jag kunde ta mig samman och sluta med två fina par. Det blev till slut en artonde plats bland 49 startande. Det var blött och överlag inte så imponerande scorer. Och jag hade de flesta andra Uppsala-spelare bakom mig. Nu får det bli skärpning med närspelesträning inför de sista omgångarna av våra onsdagstävlingar. Jag har ju ambitioner att avancera i sammandraget. Nu är det bara en omgång kvar i vardera tävlingen. Skärpning gäller. Idag är det söndag, grå och något fuktig efter nattregn. Sara har börjat tidigt så jag äter lunch på förmiddagen efter den tidiga uppstigningen. Nu bär det av till Håmö och sedan skall jag hälsa på Mamma. Hon var pigg och på bra humör igår och glad för blommorna hon fick med sig hem från födelsedagsmiddagen i onsdags.

Idag, en torsdag, har jag tagit med Mamma till Ikea. Vi tog för säkerhets skull rullstolen och avverkade hela rundan inne på Ikea; sedan blev det en fikasund på Ikea Family-kortet, hela 25 spänn för kaffe och varsin lite bakelsebit. Det var nog lite tröttsamt, så jag la Mamma att sova före middagen när vi kom tillbaka till Linné. Sedan blev det läskväll hemma till lundell-musik. Den akustiska gitarren verkade stämnd till hans, så det blev en del kompande. Sara var ute med flickorna så jag hade kvällen för mig själv.

Nu har vi avverkat den sista poängbogeyn för säsongen. Den gick i regn och jag hoppades att det skulle vara "Sundström-väder"; men till en början verkade det inte så för det blev det vanliga treputtandet på första nio hålen. Jag hade tolv poäng i halvtid och i det läget var nog Lennert ifatt mig sammanlagt. Det dög ju inte; jag ville ju egentligen avancera i sammandraget. Nu tog jag mig samman efter korv- och fikapausen. Det blev tre bogeys och sedan fem raka par innan den sviten bröts efter koppsnurr på aronde hålet. Hade den putten gått i hade jag hoppat förbi Langfors i sammandraget och dessutom vunnit dagens tävling. Nu kom jag två bland fyra som hade 33 poäng; det var anatlet erhållna slag som skilde oss. Det

var en lite märklig uppgift att vara prisutdelare med mig själv på andra plats. Säsongen har verkligen accelererat mot slutet. Nu är det en enda slagtävling kvar och där behöver jag förbättra mitt sämsta resultat så här långt för att komma lite bättre i sammandraget. Jag fortsätter att räna. "Revolution Golf" har gett mig en hel del och ikväll var jag faktiskt ute på tomten i mörkret och provade ett par av deras träningstips.

Det är nu bara en slagtävling och själva avslutningstävlingen kvar av seniörernas arrangemang. Jag har redan skrivit på segertalet att hållas vid prisutdelningen för Gustafs Skål. Det är en blandning av hur jag satsat för att vinna och kommentarer till mina motspelare, dem jag fick möta och dem som vek ner sig innan de kom så långt i turneringen att vi fick mötas. Jag filar på talet under de veckor som är kvar till avslutningen. KG är kitisk och befarar att jag skall komma att ta för mycken tid i anspråk men jag framhärdar och det blir nog ganska lyckat. Den sista slagtävlingen blev inte särskilt lyckad och jag lyckades inte avancera i sammandraget, utan fick släpa med mig ett par riktigt dåliga resultat från tidigt på säsongen. Avslutningstävlingen innebar dock en liten framgång med vinsten av "närmast hål". Det kändes som att jag gjort mitt för säsongen; inte så att luften gick ur mig, för jag spelade fortfarande bra, men scorade inte. Formen höll i sig. Jag känner att jag nått en ny, det vill säga nygammal, nivå i mitt golfspel. Jag känner att jag behärskar de slag som skall till i de situationer jag hamnar i. Jag har också lärt mig Upsala GK, min hemmabana där jag nu spelat fem säsonger redan. Men det tar tid och det är inget negativt i det, snarare en läroprocess.

Det har inte blivit så mycket skrivet den sista tiden. Jag har haft fullt upp med annat. På golfavslutningen fick jag en hel del priser utöver för segern i Gustafs Skål; det var för 5:e och 9:e platserna i serierna samt för närmast flaggan på hål 6 i avslutningstävlingen. Det var med en lätt draw med järn6 i motvind över vattnet på hål 6, där tee placerats på ett nytt ställe. Det var kanske säsongens bästa slag, fullt i klass med järn8 till 3 meter från flaggan och "pin high" på hål 17 i finalmatchen i matchcupen. Båda sitter i minnet, både resultat och själva känslan. Det ena slaget var i ett pressat och avgörande läge och det andra var resultatet av en noggrann kalkyl och erfarenhetsbaserat övervägande i klubbval, uppställning och sikte.

Jag har fortsatt att besöka Mamma varje dag, med få undantag. Hon fick klara sig själv medan jag var i Wien och det gick bra. Sara var där en gång och då hade vi kontakt med Skype; fast det har hon glömt nu. Det har tidvis också blivit lite virrigt och hon yrar om saker som antagligen är en blandning av minnen från gamla tider och saker hon drömt. Nu har vi fått det där parkeringstillståndet för rörelsehindrade, som var så mycket strul kring. Jag skulle vilja ta med Mamma ut och bese Uppsala. Nu skall det snart bli kallt så det får bli rätt snart, annars kan hon inte följa med. Idag är det anhörigmöte på Linné och det måste jag gå på.

Nu är vi inne i den säsong som Sara gillar, det vill säga golfen är slut och skidsäsongen har inte börjat ännu. Jag får tid att grja med datorerna. Fick ta över några skrotade från golfklubben; jag slaktade dem på vad de hade och behöll en som jag kompletterat med en snabb disk och mer minne. Nu får den bli reservdator; den gamla hänge nätt och jämnt med så nu har antalet stationära ökat till tre. De tar lite tid för uppbyggnad och underhåll, men det där med datorer är ju lite av min hobby numera. Det kan tyckas vara tidsfördriv, men jag tar det som en hobby och en utmaning att hålla datorerna i trim. Jag har ju dessutom mycken nytta av dem i börsbevakningen, i analys och för kommunikation.

Idag har jag gjort mitt första besök hos SPF. Det var månadmöte i Sunnerstakyrkan med föredrag av en professor i matematik; det var ett intressant och underhållande föredrag, även om han mer eller mindre läste innantill ur sitt manus. Han berättade om kopplingarna mellan

matematik, filosofi och musik. På ett fängslande sätt beskrev han hur Pythagoras' verk gett upphov till musikens skala som vi känner den, redan fem hundra år f. Kr. Och han beskrev hur vår sjuttonsskala är matematiskt uppbyggd. Jag var glad att jag bevistat föredraget men kände mig inte riktigt hemma bland hörapparater och släpande gamlingfötter. Jag följde inte med till den efterföljande kaffedrickningen, kanske därför att jag tyckte illa om den vädjande damen som försökte viggja pengar åt Lions, i och för sig till ett behjärtansfullt ändamål, men nej. Det passade inte riktigt in och jag tyckte det var påfluget.

Mamma behövde komma in på sjukhuset härom veckan. Hon hade fått en liten början till infektion, vilket personalen upptäckte tidigt. Sköterskan rådde mig att låta henne komma till sjukhuset för vård och vi åkte med ambulansen till "Ackis". Där har hon inte varit förut, inte jag heller annat än för att hämta Sara eller för att lämna nycklar eller annat hon glömt hemma. Men den här gången kom vi till akuten. Det var en ny upplevelse att komma till ett stort sjukhus med alla dess resurser. Mamma kom till det så kallade traumarummet där man är välbemannad och utrustad med all tänkbar apparatur. Det blev snabb expediering med tog lång tid innan hon flyttades till en vårdavdelning. Det visade sig att den ligger i samma hus som där Sara arbetar, mycket praktiskt. Hon gick ner några våningar och hälsade på mamma några gånger och det var verkligen uppskattat. Sara kunde också prata med vårdpersonalen på ett annat sätt än jag kan göra. Jag hade med mammas kalender med bilder från hennes liv. Jag visade bilder på henne som ung sjuksköterska för personalen såväl på akuten som på vårdavdelningen. För dem var det bilder från en sedan länge förgången tid. Det är mer än sjuttio år sedan mamma examinerades och fick sin legitimation. Vården har förändras en hel del sedan dess och även efter hennes aktiva tid.

Mamma är nu tillbaka i sitt hem, på "hemmet". Hon blev utskriven från sjukhuset på sin yngre systers födelsedag. Hennes yngre syster fyllde nittiosex. Mamma fick prata med henne en stund i min mobil när hon kommit hem. De uppskattade de båda. Det är nu många år sedan de träffades senast, för det är långt till Luleå där lilla-syster bor. För skrev de brev till varandra. Jag brukade få gå med brev till postlådan när jag bodde med mina föräldrar. Det var en grannliga uppgift att hinna före sista tåget på kvällen. Om våren skickade mamma med blåsippor i kuvertet, långt innan snön försvunnit i Luleå. Då skulle jag lägga på brevet på lådan så att det kom iväg med tåget kvart i tio på kvällen. Brevet kom på den tiden fram redan på morgonen nästa dag, ända uppe i Luleå. Numera tar det avsevärt längre tid, vilket är tacksamt.

Jag hade varit och satt in tallris i mammas rum innan hon kom hem från sjukhuset. Det blev också en amaryllis på bordet. Det är en av mammas traditioner att låta dem komma upp lagom till jul. Det skall självklart vara den röda sorten. Många gånger har hon fått dem att stå med hela fem klockor samtidigt. Hon känner sig nu hemma igen, säger hon. Det känns bra för mig också, att hon känner igen sig och att hon betraktar äldreboendet som sitt hem. Ett tag var jag tveksam om det var så.

Dagen därpå besöker jag mamma igen. men nu är hon trött och närmast apatisk, orkar ingenting. Hon har vägrat sova middag och då blir det så där. jag förhörde mig hos personalen och de berättade att hon vägar lägga sig, vill bara sitta i stolen. Och går hon någon gång med på att sova middag så är hon snart uppe igen. Jag har hållit på i flera års tid med förmaningar om att hon måste sova middag för att orka med hela dagen. Men hon vill inte lyda, säger hon. Jag fortsätter att förmana, för hennes bästa. Idag åker jag dit vid lunchtid för att se till att hon kommer i säng för att sova middag. Jag tänker stanna medan hon sover. Då kan jag surfa i

datorn eller telefonen medan hon sover och sedan kan vi äta lussebullarna till kaffet. Dem hade jag tänkt ta med redan igår men glömde dem. Det blir nog bra idag istället.

Snön har kommit och nu är det ett riktigt vinterlandskap, idag lite klarare och högre luft än igår då det var fuktigt och lite rått. Nu är det viktigt att synas i trafiken. Vi närmar oss vintersolståndet och är nu inne i den mörkaste tiden. Igår cyklade jag ner till cykelaffären och köpte ett nytt baklyse. Det gamla, som jag fått efter en motionskampanj på Ericsson, hade blivit stulet och den fast monterade baklyktan är trasig sedan flera år. Någon ovänlig själ hade slagit sönder den. Nu fick jag tag i en baklykta som jag kan hänga på och ta av enkelt så att jag inte blir av med den. Den kan också ställas in på blinkande, vilket är bra. Då syns jag väl i trafiken.

Polisen är på hugget nu i glöggtider. Igår blev det ny blåsning och körkortskontroll när jag var ute och åkte. Det är tredje gången nu på kort tid. Det är bra att man skärpt kontroll av nykterheten i trafiken. Sannolikt kör även en del personer med droger omkring på vägarna. Idag är mamma piggare. Det hjälper att sova middag. Vi fikar tillsammans och idag blir det lussekatt därtill. Idag kom jag ihåg att ta med mig.

Julen är inne, snön har fallit i mängder och själva julafton är avklarad, nästan hela på "hemmet" hos mamma och de andra gamlingarna. Julefrid råder. Vad kan man göra en juldags morgon? Jo, jag börjar med att vid halv-sex-tiden servera frukost till Sara som skall iväg tidigt. Jag tar en tallrik youghurt, glömt köpa bananer som varit slut i flera dagar; drar mig tillbaka till sängen med kaffekoppen och slumrar tills hon ropar hej. Jag unnar mig att ligga och dra mig. Vad kan man göra mer en juldags morgon? Jo, en hel del. Man kan fundera över varför det står i visan att juldagsmorgon glimmar; det gör den inte alls för det är riktigt grått ute. Men man kan ta med sig tidningsbunten, som blivit liggande medan vi var i Egypten veckan före jul, till toan; det finns sudoku att avverka och sedan efter-jul-vikten att kolla. Ryggprogrammet väntar på att avverkas. Det är redan dags för lunch, eller sillfrukost, en andra frukost alltså. Alla triksåerna skall på för det skall bli skidåkning. Säsongen är i full gång. Jag har så kallad egen tid från till i eftermiddag; kanske skall höra med KG om han också har det. Han har varit fullt upptagen i flera dagar med diverse bestyr. Jag har däremot avhållit mig helt från julhets. Till och med de tre julklapparna ligger kvar under vår virtuella gran.

Vad finns mer att göra en juldags, inte morgon men förmiddag, jo man kan fila fötterna och klippa tånaglarna. Det är alltid bra och speciellt nu under skidsäsongen är det viktigt att hålla fötterna i ordning. Lika viktigt är det under golfsäsongen, Nu går de båda säsongerna inte ihop riktigt utan bara nästan och då förfaller lätt fotskötseln. Under skidsäsongen är det lätt att få blånaglar av skate.pjäxorna. Nu faller tyvärr snön, så det är inte så lämpligt skidväder. Jag tror jag tar med mig båda utrustningarna, för klassiskt och för skate och håller lite öppet för vart jag beger mig efter att ha besökt mamma. Enligt prognosen skall snöovädret upphöra längre fram på dagen. KG är upptagen så någon färd till Hammarskog blir det inte. Antingen kör jag klassiskt hemmavid, det vill säga på Gipen, eller så åker jag iväg till Storvreta och kör fristil. Men då får det inte ha kommit för mycken nysnö för då går det trögt med skate. I nysnö blir det däremot dåligt fäste för klassiskt, ett dilemma faktiskt.

Föret har verkligen skiftat denna förvinter. Det har vräkt ner snö och det är full fart på Gipen. Till att börja med var det bara åkarna som spårade, men ätt snart lät kommunen dra riktiga spår. Jag träffade på en äldre man som skottade ut fräsch snö där spåren korsar cykelvägarna så jag stannade och tackade för hans insats. Nu går det att åka ända bort till Håga och

antagligen ännu längre, men det har jag inte gjort ännu. jag följer min målsättning att inte dra på mig för många mil i början av säsongen utan bara åka med fokus på tekniken och för att få grundkonditionen, uthålligheten för vinterns riktiga hårdkörning. Det är viktigt att kroppen får vänja sig så att jag orkar med den hårdare träningen som kommer vartefter. Därför tog jag det lugnt ute i Störvreta och körde bara en halvmil skate och samma klassiskt. Det var tungt nog ändå.

Under nyår regnade snön bort i Uppsala. Även i Harsa tog vädret ordentligt på snön, men det hindrade inte träningen. Visserligen blev det svårt med fästet i plusgraderna, men det gjorde å andra sidan att jag tvingades till ordentlig skärpning när det gäller tekniken. De hårda spårn gjorde också att det gled bra och gav tillfälle till ordentlig stakträning. Jag känner att jag orkar hålla på ett bra tag nu. Det är långt kvar till riktig form men jag har kommit en bit på väg. Hemmavid är det dock barmark, så det får nog bli några turer till Störvretas preparerade spår inna det är dags för nästa Harsa-sejour. Jag hade tänkt mig en tur till hammarskog med KG, men det kan vi glömma tills vidare. Det finns inte tjäle i jorden så nu försvinner snön snabbt. Den är antagligen helt borta på fälten längs spåret till Hammarskog. Nu har KG tagit upp frågan om en golfresa istället. Den ligger i slutet av mars och han har undrat flera gånger om jag inte skall ta och anmäla mig. Han är själv sugen, men vill ha med mig. Jag har lovat att överväga.

Detta år har jag inte skickat ett enda julkort eller jultvett. Vanligen ringer jag istället, men det har inte blivit mycket av med det heller. Så nu får jag ta och ringa runt lite och önska "god fortsättning". Det är ju en bekant hälsning, närmast floskel, som man tar till en bit in på det nya året. Jag har i alla fall läst av såväl el som vatten just vid månadsskiftet som sammanföll med årsskiftet. Det är full koll på elförbrukningen. Vattnet är inte mycket att följa upp. Diagrammen ser bra ut, förbrukningen under kontroll.

Nu har vi hunnit igenom nästan hela vinter. Öppet Spår är avklarat; mamma har varit ute i solen och njutit av det några gånger. Vi är inne i mars, vasaloppet gick igår, tyvärr med norsk seger i både dam- och herrklass. Imorgon fyller Sara år. Då blir det middag på restaurang. På morgonen får hon en gottpås med lakrits. Undrar just om hon kommer att kunna hålla igen och inte få ont i magen till kvällens middag.

Denna vinter har varit snörik och jag har haft goda möjligheter att lägga grunden för mitt tionde Öppet Spår. Nu åt jag lite för häftigt dagarna före, pastaladdning och Viatgo-intag. Det gjorde att jag mådde lite dåligt i veckan före; hade också kört lite för hårda träningspass i samma veva. Det gjorde tillsammans att jag blev liggande en dag mitt i veckan samt dagen före avresan till Mora. Jag var faltiskt däckad så sent som mindre än dygnet före start och jag hade verkligen ingen lust att sätta mig i bilen och köra till Mora. Så lars-inge fick köra och jag satt som passagerare och drack Vitargo. Så småningom piggade jag på mig och var någorlunda i form kvällen före. Men då hade jag dragit ner på matintaget. Behovet av måttfullhet hade gjort sig påmint.

Själva loppet gick till en början trögt eftersom jag lagt på för tjockt lager med fästvalla. Dessutom hade min ambition varit för låg avseende glidvallningen. Jag hade inget bra glid de första fyra-fem milen och redan mellan Smågan och Mångsbodarna gled både Agneta och Åke om och ifrån mig. Gradvis blev glidet bättre. Från Evertsberg började det gå fort. I utförsbackarna blåste jag ifatt och ifrån Agneta. Det gav mig inspiration. I den brantaste av backarna hade jag dock riktig otur med att en åkare låg tvärs över mitt spår. Jag hade ingen möjlighet att väja och körde rakt in i hans skidor som träffade mig över smalbenen. jag flög

snett fram vid sidan av spåret. Ena staven visade sig ha brutits. Doch var jag inte själv skadad och jag blev inte i min tur pååkt av någon åkare. Nu var det ett av de sämsta ställena att bryta en stav. Jag hade en halvmil kvar till Oxberg och därmed hade jag Lundbäcksbackarna att passera samt backen före Oxberg. det var bara att hugga i; höll den avbrutna staven i handflatan och sköt på så gott det gick. Agneta körde ifatt mig i början av Lundbäcksbacken, men jag lyckades hänga med henne uppför och nästan ända in till kontrollen i Oxberg. Men det gjorde ont i handflatan av att ha den söndertrasade staven skavande vid varje stavtag den där halvmilen. Kroppsställningen jag tvingades åka i var inte heller så nyttig för den andra armen. Den började efter ett tag att svullna upp och värka vid varje stavtag de sista två milen. Men med en ny, lånad, stav i Oxberg kunde jag fortsätta. Vad jag dock försummat, vilket märktes på tiden Oxberg-Hökberg, var att jag hoppat över drickandet i Oxberg. Jag fick dock i mig lite vid Stadiums extrakontroll bortemot Hökberg. Jag hade helt enkelt haft fokus på att hitta en stav i Oxberg. Då kändes drickandet perifert. Så kan det vara och så kan det gå. resten av resan till Mora blev ett enda kämpande och jag kom in på mycket bättre tid än jag befarat tidigt i loppet. Det blev faktiskt min fjärde bästa tid någonsin. Därmed nådde jag alla utom ett av mina mål. Jag kom i mål i mitt tionde lopp, jag förbättrade min "average" liksom snittet av mina fem bästa lopp. Det enda jag missade var att köra under sju timmar. Det hade antagligen skett utan den olycksaliga vurpan. Totalt sett måste jag vara nöjd. kanske var det, med hänsyn till omständigheterna, mitt bästa lopp i Öppet Spår.

En vår har passerat, sommaren nästan också. Vi har kommit till den sista dagen i augusti, en månad som varit brännhet, precis som juli. Semestrarna är över, man börjar se fram mot höst. När hade vi senast en sådan sommar + Ja, såvitt jag minns var det 1992. Då blev det sommar den tjugonde maj och värmeböljan varade till långt in i september. Det var bevattningsförbud för allmänheten och golfbanorna var brunaktiga på fairway, som ju skall vara saftigt grön. Spelarna sänkte sina handicap. Så verkar det inte ha blivit detta år. Vår bana har inte varit särskilt medgörlig den här säsongen. Visserligen har en och annan fantastisk score uppnåtts, men det har varit av spelare med hög handicap och något av engångsföreteelser. Ty, veckan därpå har de haft ett mediokert resultat igen. Variationerna har varit osedvanligt stora.

Den här söndagen börjar september. Det är inte valår, så det ligger ingen dramatik i det, men sommarens Almedalsvecka har varit full av politiska gräl och utspel ändå. Det är märkligt att den politiska pennfäktningen kan få så stor uppmärksamhet och så stort utrymme i medierna. Politiken verkar leva i symbios med medierna. Politiken bedrivs i huvudsak i medierna medan intresset för väljarna verkar bortblåst. Så brukar det å andra sidan vara de år då det inte är val. Då lever politikerna i sin trygga hamn och ägnar sig åt att kabbla med varandra. Av och till förekommer så kallade utspel, men man verkar samla på sig och spara de grovkalibriga argumenten tills det blir valår.

Min golfsäsong har varit riklig avseende speltillfällen. Jag har intensifierat träningen, med blandade resultat. Det är inte lätt att ändra på något som lärts in under fyra decennier. Men skam den som ger sig. Jag strävar, kämpar för att förbättra min standard. Det är själva kärnan i det där med golfspelandet, min filosofi. Andra har det som en förströelse, eller som motion. Men jag vill ta det som en uppgift att göra vad jag kan för att uppnå det bästa resultat jag har förutsättningar för. Vilka de förutsättningarna är, är dock inte lätt att utröna. Men jag kan konstatera att övning ger färdighet. Den här säsongen vann jag bara en match i turneringen. Hade oturen att stöta på en kvinna som gjorde en av sina bästa ronder just i den matchen och hade fördelen av ett väl tilltaget handicap. Jag spelade på mitt handicap men var chanslös. Längre fram i turneringen fick hon stryk efter betydligt mer mediker insats. Men så är det i en matchturnering, att man skall ha lite tur och ha en bra dag vid rätt tillfälle, samtidigt som det

inte gäller för motståndaren. Jag vann turneringen förra året och för tre år sedan. Det är bra nog. Nu får jag rikta in mig på de andra tävlingarna istället. Varje vecka kommer nya chanser.

Jag har lyckats kvalificera mig för att vara med i klubbens representationslag i min åldersklass. Det är en ära att få representera sin klubb. Jag har till och med lyckats prestera bättre resultat än de flesta av mina lagkamrater och kommer till nästa säsong att vara lagkapten för ett av lagen. Det skall bli intressant och inspirerande. Jag känner att jag börjat åtnjuta respekt från flera av de mer etablerade spelarna, till och med från dem med lägre handicap än mitt. Nu senast var jag dessutom bäst i vårt lag och hamnade totalt på 16:e plats av alla de trettionio spelare som spelat tre omgångar. Jag har dessutom inte deltagit i den första omgången så jag kan vara väldigt nöjd med min egen insats för laget.

På det privata planet har jag börjat snäva in lite på vänkretsen. Håller kontakten med Martin; vi har spelat golf ett par gånger, men han reser mycket så det är ibland knepigt att hitta en lucka; det beror i och för sig också på att jag har ett tätt golfschema denna säsong. Till vintern skall vi försöka få dagar tillsammans i Harsa. Han brukar åka dit några dagar med träningskompisar och bo i Harsagårdens stuga eller i vandrarhemmet. För denna säsong skall vi försöka få till en gemensam träningssejour.

Har tappat kontakten lite med Gustav; vi misade hans tillställning på torpet i våras eftersom det krockade med andra åtaganden. Varje år brukar Gustav samla vänner på torpet på Valborgsmässoafton för grillning och trevlig samvaro. Förra året fällde vi träd och röjde lite på hans stora tomt. Under sommaren brukar han vara nere i Båstad så vi har inte setts på ett bra tag. Jag har pratat med honom om situationen på Ericsson. Där är det som vanligt oroligt och Gustavs enhet håller på att läggas ned. Själv får han då syssla med avveckling och avyttring av inventarier; han tycker det är en rätt spännande uppgift men måste naturligtvis se sig om efter permanent position. Men det blir alltmer trångt i bolaget; har så varit de senaste tio åren, rentav sedan april 2002. Det var då som det började kärva efter att alla 3G-affärer blivit klara och operatörerna drog ned på sina investeringar.

I våras blev jag lite omskakad när det framkom att LIH levte ett dubbelliv, i varje fall visavi sin fru. Det blev skilsmässa, bodelning och så vidare efter 48 år. Detta är otroligt men sant. Vi träffades i somras för att reda ut begreppen. Jag frågade och lyssnade medan vi satt ute i båten på Ekoln. Vi åt en kyckling-lunch och samtalade ett par timmar. Jag kan inte säga att jag blev mycket "klokare" av det. Men jag tycker ändå inte att jag skall döma honom. Vi har känt varandra i 56 år och jag trodde jag visste var han stod, att jag kände honom på riktigt. Så är, eller var, kanske inte fallet. Sara tycker att det inte finns några ursäkter och framhåller att han inte visat någon ånger. Jag tror jag förstår hans drivkrafter – utan att för den skull acceptera, utan bara ta dem som ren förklaring. Man måste kunna acceptera en förklaring utan att döma, bara ta in den för att försöka, för att vilja, förstå; inte låta förståelsen grumlas av moraliska aspekter, skuldfråga eller andra sidohänsyn. Jag kan inte ha en anklagande inställning för jag är inte drabbad. En annan person är drabbad, förd bakom ljuset, inte jag. Det är en sak mellan de två, inte visavi mig. Det skall inte påverka hur jag skall förhålla mig. LIH och jag har, och kommer alltid att ha, med oss gemensamma upplevelser från skoltiden och värnplikten, från idrotten och scoutingen. De finns där och det är de gemensamma erfarenheterna som präglat oss för framtiden, för en framtid som också nu ligger bakom oss till en del, men som ändå fortsätter.

29 oktober; sug på den; det låter som höstens höst. Det är det nog också fastän löven inte hunnit av träden, i alla fall inte alla. Det är givetvis gråväder. Men det märks knappt när jag är

ute och hämtar tidningen vid halv sex; har gjort frukost, för idag är det "A", vilket betyder tidig start för Sara. Jag dyker tillbaka i sängen istället för att varken äta av youghurten eller dricka av kaffet; båda har jag med mig in i sovrummet; somnar om istället och vaknar vid sjutiden. Diskmaskinen står och spinner. Det känns som att jag sovit en bra stund, men deet är bara tre kvart. Det kunde jag dock behöva eftersom jag vaknat tidigt, varit uppe och druckit youghurt ett par gånger redan vid tvåtiden. Vilken morgon det är !

Idag har jag mycket för mig. Jag skall röja i arbetsrummet inför en omflyttning; har bestämt mig för att skaffa ett hörnskrivbord; blir nu avbruten av mobilen som spelar en trudelutt för att väcka mig; väcka mig ? Jag sitter ju redan vid tangentbordet ! Det var alltså igår jag skulle vakna 07:07 för att åka och träffa Johan i Märsta. Det gjorde jag också; våra möten fungerar bra. Vi träffades i Ahlsell-butiken som ju öppnar redan 06:30. Det blev två timmars diskussion om hur göra med "objektet". Han köpte det mesta av vad jag rapporterade och sedan överenskom vi om fortsättningen. Johan hakar på där min tankegång slutar; så har det varit så gott som varje gång. Vi fungerar precis så som det skall göra i uppdrag.

Nu är jag tillbaka vid tangentbordet efter att ha tystat mobilen, avverkat några morgonmail på densamma och dessutom kört några vändor WordFeud. Det är "annlud1" som alltid är tidigt ute; sitter kanske på bussen till jobbet ? Varken "lentan49" eller "Toralo" har tydligen vaknat ännu. Jag kör mot dem i Quizkampen. Senast vann jag mot den senare. Mot "lentan49" vinner jag så gott som alltid, tvärtom däremot i WordFeud. Det är märkligt vad han presterar där. Finns det kanske en hjälpapplikation att tillgå ? I Quizkampen gäller det att veta mycket och att komma ihåg det rätta svaret när frågan återkommer. En annan bra taktik är att utesluta de två extremerna om det är kvantitativa frågor. Det är nästan alltid rätt att göra och då ökar sannolikheten att gissa rätt till 50% mot tidigare 25%, dubblerad chans.

Kaffet som står i den höga koppen vid sängen har hunnit kallna. Men det brukar inte avhålla mig från att dricka ur. Tidningen Aktiespararen ligger halvläst vid sängen. Det senaste numret har ännu inte blivit fullständigt läst trots att tidningen legat där ett par veckor. Istället har jag börjat läsa boken "En man som heter Ove". Den har blivit en riktig kultis och många pratar om den. Nu är det min tur att läsa den. Det har blivit lite dåligt med läsningen den senaste tiden; det finns så mycken information ändå via mail, Twitter, Facebook och diverse nyhetskanaler på nätet. Oftast nöjer jag mig med det som kommer i mobilen; skummar mailen där och låter enstaka ligga kvar för att behandlas via skärm och tangentbord. Så är det med en del. De måste processas.

Nu kan det vara dags att återvända till mobilen och sängen för att riva av några WordFeud till samt kanske ett och annat pass i Quizkampen. Konstaterade i ett mail att jag vann en av matcherna i "Vetgirig"; har nyligen blivit uppflyttad ännu en nivå i båda serierna. Det har gått väldigt bra den senaste tiden, det är förklaringen. Två gånger i veckan har jag två matcher. Det gör att jag gärna avstår både "Bron" och "Homeland" i TV, till skillnad från många andra, Sara och Lars-Inge till exempel. Apropå Lars-Inge, så är vår gamla scoutkompis "Putte" väldigt aktiv på Facebook; men de flesta inläggen handlar om att han tar spårvagnen eller bussen någonstans i Göteborg eller att han åker till regionfullmäktige i Vänersborg. Vilket liv, att kombinera pensionärstillvaron med politik. Fullständigt bortkastat måste det vara att ägna sig åt det käbblat med dem som inte framstår som de mest insiktsfulla utan snarare mest styrda av att se till att bli omvalda för att leva på andra. Så är det med den saken. Det skulle antagligen Ove i boken tänka och tycka. När det gäller TV så avstår jag alltså de där två populära serierna. Jag nöjer mig med "Solsidan" och "Bonde söker fru", trots att båda går i TV4, avskrädeskanalen. Reklamavbrotten spolas lätt förbi om avsnittet är inspelat. Det är det

alltid, veckans två höjdpunkter utöver "Veckans Brott". "GW" har förresten kommit ut med en ny bok, men han borde ha stoppat efter "Gustavs grabb" tyckte recensenten. Jag avstår. Och nu blir det sängen med mobil och morgonkaffe. Oops ! Höll på att glömma sudokun i UNT ! Livet är hektiskt; undrar om jag skall hinna med allt på listan idag. Min "bucket list" är daglig, men många punkter halkar med till påföljande dag; i flera veckor gäller det för några av dem. Det är alltså fullt upp, men ibland är det bara "inte läge". Lite slö måste man få vara ! Det där träningslägret på skidor till exempel, det får anstå. Höstlöven har ju inte hunnit av träden ännu. Och somliga viftar fortfarande med golfklubborna. Men inte jag, för min säsong tog ett abrupt slut när en fingertopp föll för kniven. "That about that" skulle Forrest Gump" ha uttryckt det.

Nu har det varit golfritt i flera veckor. Det är ovanligt, men jag odlar principen att man skall sluta när det är som bäst. Nu var det ett ofrivilligt slut på säsongen, men det blev ändå en runda i sena november. Jag har ju ett uppdrag hos bolaget A, det största i sitt slag i landet. Det har lett till det ena och det andra. I uppdraget ingick en övning med inslag av gruppdynamik och vi höll den på en anläggning i Gottskär på Onsala-halvön. Jag stannade en dag extra och bodde hos golfkompis Finn. Han propsade på att spela nio hål på lilla banan på hans hemmaklubb. Jag skyllde på mitt skadade finger för att komma undan, men vi begav oss ändå till klubben, inte bara för att spela utan också för att inta lunchen där.

Mest på skoj lånade jag en klubba av Finn och provade en lättare swing med ett lätt grepp för att inte äventyra den halvläpta fingertoppen. Det gick bra, så det blev nio hål för mig också. Matchen slutade oavgjord och det kändes som en stor framgång, speciellt som jag fick hålla tillgodo med Finns långa putter. Efter en avnjuten lunch på klubben fortsatte vi med släktforskningen, som Finn introducerat mig till redan kvällen innan. Vi lyckades komma långt tillbaka på min mormors sida, men lyckades inte hitta hennes far trots unika Tornblad till efternamn. Jag kände att Finn lyckats tända ett nytt intresse hos mig.

Dagen efter satte jag själv igång med att titta bakåt i slakten. Jag startade ett abonnemang av samma tjänst som Finn visat mig och snart hade jag hittat en hel del information om mina förfäder. Men jag kom ingen vart med mormors far. Jag sökte med Google på hela namnet och hamnade på en historiesida för företaget A, det företag jag just jobbat med. Nu rullade det ena efter det andra upp, förklaringar till att min mormor fötts i Stockholm till exempel. Fadern och modern hade helt enkelt bott där när mormor föddes. Efter faderns tidiga död hade modern flyttat till Limhamn, där hon köpt huset vid torget och bott resten av sitt liv. Dit flyttade min mormor tillbaka när hennes egen man dött. Det var efter att mormor bott länge i Norrland efter att ha träffat min morfar i Stockholm. Varför hon då åter bodde i Stockholm skall jag fråga mamma och moster om. Det hade antagligen med utbildning att göra. Mormor var utbildad inom handarbetsyrket och stod i handarbetsaffär innan hon "blev gift" med trävarumannen från Norrland. Hennes skånska dialekt härstammar antagligen från uppväxtåren i Limhamn mellan perioderna i Stockholm plus åren efter återflytten till Limhamn. Det ena leder till det andra som sagt, i flera avseenden.

Vad gör man när man letar efter information om något. Jo, på senare år har det uppstått ett nytt verb Man "googlar", det vill säga söker med Google på internet. Jag fick träff på mormors far. Han fanns omnämnd på en historiesida tillhörig Ahlsell, Sveriges största VVS-grossist. Nu slumpar det sig så att jag haft ett konsultuppdrag hos detta bolag under hösten. Den dagen då jag var hos Finn hade jag just haft ett seminarium, ett arbetsmöte, med ledningsgruppen i deras el-division. tala om sinkadus ! Ibland behöver man verkligen inte gå över ån efter vatten. Det märkliga var att jag hade stått i företagets entré och läst på samma

historiesida som den jag hamnade på med Google-sökningen. Jag hade tydligen inte läst alls så noga, i varje fall inte reflekterat över namnet Tornblad, min mormors flicknamn som jag hört många gånger.

Nu är uppdraget hos Ahlsell fullgjort; visserligen skall jag köra lite feedback till ledningsgruppen, men jag har fakturerat för jobbet. Nu får jag chansen sälja in en fortsättning, om än i mcket mindre omfattning. Jag skulle vilja finnas kvar för att ge lite sparring till Mats. Jag är enig med hans chef att det nog vore nyttigt med lite underhåll av vad som förhoppningsvis har uppnåtts. Men Mats själv tycker säkert att nu är det klart – bara att köra som han säger. Så finns ju möjligheten att jobba med andra delar av företaget om den tidigare insatsen har ”utfallit till belåtenhet”. Jag inväntar Johans feedback. Vi skall ha ett resonemang om framtiden, det vill säga hur de nu skall dra nytta av det jobb som gjorts under hösten. Jag vill ju gärna fortsätta med lite sparring, fast i betydligt mindre omfattning.

Nu är jag för tredje gången i Harsa, den här gången alldeles själv. Nu blir det en sen första morgon och eftermiddag innan jag är ute i spåret. Det är delvis en konsekvens av gårdagens resa och efterföljande körning i skatespåret. Det var jobbigt även med bara fem kilometer. Men det är ordentligt kuperat och jag märker att jag är svaagare i armarna den här säsongen än tidigare. Det är bara att köra på. Även i klassisk stil behöver man vara stark i armarna. Modern skidåkning handlar mycket om överkropp, staka med magmuskler och dra på med armarna. Förr var det diagonal som gällde, ett samspel mellan armar och ben i rytmisk pendling. Man har i princip tre möjligheter att ta sig fram i klassisk stil: stakning med magmuskler, diagonala med mycket insats av benen och slutligen att gå på armarna. Det skall man akta sig för att göra för mycket. Det brukar straffa sig, speciellt om man har dåligt fäste då ju det också är enda chansen att ta sig fram om det inte är stakningsbart på plattan.

Idag skall jag köra med pulsklockan för första gången under säsongen. Jag minns att min maxpuls ligger på 173, det vill säga vad jag kommit upp i under vrålkörning. Transportpulsens skall ligga på 142 och strax däröver om jag vill ligga på lite. Jag får se hur det står till idag. Jag har ju kört bara dryga 20 mil hittills under säsongen. Rullskidorna har fått vila dessutom, så det finns inte så mycket att gå på ännu. Men det kommer, hoppas jag. LI tränar på hemmaplan i Ytterby än så länge; om någon vecka följer han med till Harsa för riktig körning.

Träningen går vidare. LI och jag kör fyra dagar. Han åker för sig själv, mest runt sjön, medan jag kör lite tyngre pass eftersom jag hunnit längre in i säsongen. Vi äter gott och trivs i stugan. Vi har övat på att vara tillsammans i många år och i många sammanhang så det fungerar smidigt. Det blir många mil och ganska många sömntimmar, ett bra träningsläger.

Årets Öppet Spår klarade vi av tillsammans; det vill säga att vi kamperade ihop, åkte buss tillsammans till starten och startade samtidigt, men sedan skildes våra vägar, eller snarast våra tempon. Jag hade känt mig krasslig på morgonen och lufsats efter LI till bussen. Vi hade vaknat redan halv fyra och kommit iväg mot bussen redan vis halvfem-tiden. Det var tidigare än vanligt, men det hade med åren blivit alltmer viktigt att komma tidigare till starten. Bussresan, som numera går en omväg, tar också längre tid. Väl framme i Sälen var det slaskigt på startfältet, med blöta fötter som följd och orsak till en envis förkylning efter att jag gått omkring blöt om såväl fötter som huvud och händer i Mora. LI hade brutit i Evertsberg och vi gick om varandra i Mora, så det tog sin tid innan vi kom "hem" till duschen. eftersom vi dessutom bytte bostad, tog det sin rundliga tid. Men sedan var allt som vanligt, dt vill säga en rejäl oxfilé-middag på pizzerian vid målet och en skön sömn till dagen efter.

Det är mycket nu brukar man säga. Så var det också i denna Vasaloppsvecka. Mamma hade måst åka till sjukhuset på grund av pneumokocker. Anita och Birgitta var justerade på grund av benbrott, den ena efter skidfärd och den andra efter halka på isfläck. Så var det de tre 90-åringarna, våra mammor och Saras moster. Gertrud stod inför en flytt och mamma hade alltså måst tas in på Ackis. Så hade vi tre, och senare hela fyra, som mist jobbet. Två av dem fick dock snabbt nya jobb, men det var sammantaget många att bry sig om.

De benbrots-drabbade läkte så småningom, men det tillkom en konvalescent, Samer som fått otit, det vill säga öroninflammation. Han hade fått den på Zanzibar och fått uthärda en lång flygtur innan han kom under behandling hemma i Wien. Som tur var kunde vi ha kontakt via Skype; han fick också se mamma på hennes sjukhus, gammelfarmor och barnbarnsbarnet i kontakt över internet. Det var uppskattat, i alla fall i Wien, men mamma märkte inte så mycket.

Numera har jag ganska standardiserade rutiner; vare dag är jag minst ett par timmar hos mamma, som givetvis blivit svagare efter tre veckor i en sjukhussäng. Jag får ta det försiktigt med henne. Hon stärks lite efterhand. Nu skiner arssolen så vi passar på att vara ute så fort det är någorlunda varmt. Jag sneglar på golfsäsongen; men efter Vasaloppsveckan har jag varit ett par gånger i Harsa efter att först a kurerat förkylningen jag drog på mig i Mora; blöta fötter fick jag redan på startfältet i Sälen, där det var slaskigt. Att sedan gå omkring med blöta handskar och mössa är inte så lämpligt och det fick jag alltså betala för. Nästa gång skall jag ha med mig torra skor, handskar och torr mössa att byta med. Man lär så länge man lever, och omvänt !

Nu är vinterträningen igång på golfklubben; jag missade de första gångerna men nu har jag varit där och fått klart för mig vad som behöver rättas till i swingen. Tränaren har sin Trackman som registrerar alla vinklar. Jag har nu bestämt mig för att göra en rejäl omläggning och det kommer att ta mycken tid och kräva rejäla doser träning; men jag har gjort det förr med gott resultat så det skall väl fungera nu också, hoppas jag. Det kommer att betyda sämre resultat till att börja med, men ge utdelning på sikt. Det är bara att hålla fast vid strategin och kämpa på. Mellan tränarträffarna tränaar jag på egen hand för att försöka f In det han instruerat mig. Det är inte lätt märker jag. Ofta är det så att det jag försöker göra får motsatt verkan och det blir därmed fel. Och ju mer jag försöker, desto värre blir det. Men så är det i golf. Man skall i princip göra tvärtom. Exempelvis gäller det att slå ned mot bollen för att den skall flyga högt. Försöker man hjälpa till så blir det tvärtom, ett lågt misslyckat slag. Det gäller att slappna av och låta klubban göra jobbet. Det låter ju enkelt, meen man måste ju sätta fart på den aför att den skall göra jobbet. Det är då man ställer till det så att klubban kommer fel och inte kan göra sitt jobb på rätt sätt. Men jag har bestämt mig för att lägga om swingen så som tränare John visat. Det fordrar alltså beslutsamhet, närmast envishet. För så är det när man försöker förbättra sin golf, att först går det sämre i själva spelet, ända tills man fått in det nya och ersatt det gamla invanda. Man skulle kunna travestera att det inte är lätt att lära gamla singlar swinga annorlunda.

Vinterträning i all ära, men det är på banan man skapar sin score. Och precis alla andra säsonger var det ömsom vin ömsom vatten, det vill säga framgångar och motgångar. Och man vet aldrig vilkendera som väntar när man går ut på banan. En höjdpunkt nådde jag dock detta år, att gå i ledarboll på slutvarvet i Stora Seniorslaget.och till slut komma på sjätte plats bland alla 132 startande. Det hade varit en högst olycklig start på grund av felläsning på avståndsmätaren på det första hålet. Men jag hade tagit mig samman och kämpat mig tillbaka. Det blev en snygg piké i pris. Under resten av säsongen blev det en del priser men ingen riktig

topp. Matchspelet var som vanligt min styrka, men jag fick sträcka vapen mot Lentan i en match som gick till sista putten på sista hålet i mer än 30 graders värme.

En kortare semestertripp på egen hand till Sjöarp, Österlen och Ytterby blev ett härligt höstminne med dels golf, dels samvaro med studentkamrater. Jag hade känt att mamma behövde flyttas från sitt boende till ett bättre och det ordnade jag i september, just efter hennes födelsedag, som vi firat med lax-middag i trädgården hemma. Det var en solig och fin dag med god mat och Skype med Betten, en dag som blev till ett slags kulmen på hennes liv. Hon dog tre veckor senare medan jag var med henne. Det var i sigg en fin ”avrundning” på ett lång liv tillsammans; men det var en tung höst med begravning, sorgearbete och mycket att ordna.

Hösten blev lång, tung och utan snö. Dagarna före jul kom snön till Harsa och jag var där. 2014 var på väg att rundas av. Det blev som vanligt ett nyår i Harsa, om än med mycket mildare väder än vanligt. Som varje år känns nyår som en avslutning och en början. På sätt och vis – och ganska konkret – börjar nu en ny tid för mig. Att förr eller senare bli föräldralös är dock en högst naturlig process. Jag hade dock lovat mamma att överleva henne och det hade jag uppfyllt. Mission completed.